

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

โดย
นางสมอรุณ ไชยสวัสดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนศึกษา
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

โดย
นางสมอรุา ไชยสวัสดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนศึกษา
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**RISK BEHAVIOR TOWARDS THE SEXUAL RALATIONSHIP OF VOCATIONAL
STUDENTS, IN COMMUNITY MUANG, NAKHON PATHOM PROVINCE**

By

Som-ura Chaisawat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF EDUCATION

Department of Education Foundation

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2008

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ พฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ” เสนอโดย
นางสมอร่า ไชยสวัสดิ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนศึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา
2. อาจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ
3. อาจารย์ บุญทิพย์ สุริยวงศ์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. ลุง วีระนาวัน)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ธนายศ ธนธิติ)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. นรินทร์ สังข์รักษา)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์บุญทิพย์ สุริยวงศ์)
...../...../.....

47260314 : สาขาวิชาพัฒนศึกษา

คำสำคัญ : พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์/การควบคุมตนเอง/การรับรู้/ทักษะชีวิต/การคบเพื่อน/แรง

สนับสนุนทางสังคม/การใช้เวลา

สมอรุา ไชยสวัสดิ์ : พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง
จังหวัดนครปฐม. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.นรินทร์ สังข์รักษา , อ.ดร.ธีรศักดิ์ อุ่ณอามย์เลิศ. และ
อาจารย์บุญทิพย์ สุริยวงศ์. 161 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับ
อาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม 2) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ
นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลคือ เพศ ระดับชั้น
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพทางครอบครัว และการพักอาศัย 3) ศึกษาปัจจัยสนับสนุนด้าน
การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลาและสภาพแวดล้อม ที่ส่งผล
ต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่
ศึกษา คือ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม จำนวน 364 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่าง
แบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วย
โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ (frequency) ค่าเฉลี่ย (mean)
ค่าร้อยละ (percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง
เดียว (One-way Anova) และการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's test for all possible comparison)และ
การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลวิจัยพบว่า

1. ภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย
2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามเพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพ
ครอบครัว และการพักอาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. การควบคุมตนเอง การรับรู้ การคบเพื่อน และการใช้เวลา อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนทักษะชีวิตและ
แรงสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับมาก
4. ผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการ การควบคุมตนเองได้รับการคัดเลือกเข้า
สมการเป็นลำดับที่ 1 ร้อยละ 30.3 การคบเพื่อนเป็นลำดับที่ 2 ร้อยละ 37.0 และทักษะชีวิตเป็นลำดับที่ 3 ร้อยละ 40.9

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. 2. 3.

47260314 : MAJOR : DEVELOPMENT EDUCATION

KEY WORD : RISKED SEXUAL BEHAVIOR / SELF-ESTEEM / UNDERSTANDING LIFE SKILL /
SOCIALIZING / SUPPORTING SOCIAL / SPENDING TIME

SOM-URA CHAISAWAT : RISK BEHAVIOR TOWARDS THE SEXUAL RALATIONSHIP OF
VOCATIONAL STUDENTS, IN COMMUNITY MUANG, NAKHON PATHOM PROVINCE.

THESIS ADVISORS NARIN SANGRAKSA , Ph.D. , THIRASAK UNAROMLERT, Ph.D. AND BUNTIP
SURIYAWONG. , 161 pp.

The purposes of this research were 1) to study risked sexual behavior among vocational students in Muang Community, Nakhonpathom. 2) to compare risked sexual behavior among vocational students in Muang Community, Nakhonpathom as classified by sex, level of education, academic achievement, monthly allowance, family status, living. 3) to study the factors about self-esteem, understanding ,life skill, socializing, supporting social,spending time and environment as the predictors of risked sexual behavior among vocational students in Muang Community, Nakhonpathom. The samples were 364 vocational students in Muang Community, Nakhonpathom derived by Multi-stage Random Sampling Technique. Instrument were questionnaires by a ready – made program. The data were analyzed by frequency, mean, percentage, standard deviation, t-test, One-way ANOVA, Scheffe’s test for all possible comparison and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results found that

1. The image total of risked sexual behavior was at the low level.
2. Risked sexual behavior as classified by sex, level of education, academic chievement, monthly allowance, family status, living were different statically significance at 0.05
3. Self-esteem , Understanding , Socializing and Spending time ware at the moderate level. Life skill and the supporting social was at the high level
4. The results were by the following orders; self-esteem was at 30.3 % , Socializing was at 37.0 % , And Life skill was at 40.9 %.

Department of Education Foundation

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2008

Student's signature

Thesis Advisors' signature 1. 2. 3.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร. ลุง วีระนาวัน อาจารย์ ดร. นรินทร์ สังข์รักษา อาจารย์ ดร. ชีรศักดิ์ อุ่่นอารมณ์เลิศ อาจารย์บุญฤทธิ์ สุริยวงศ์ และอาจารย์ ดร. ธนายุทธ ธนธิติ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนตรวจสอบแก้ไขและให้กำลังใจเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชา พัฒนศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ แนวคิด และประสบการณ์ในทุกวิชาเป็นอย่างดี อันเป็นประโยชน์ต่อชีวิตและเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุดต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติต่อไป

ขอขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษา นครปฐม วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม โรงเรียนเทคโนโลยี นครปฐม ที่ให้การต้อนรับ พร้อมอำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณคุณแม่อุไรวรรณ มณีสุข ที่ปลูกฝังให้ผู้วิจัยเห็นคุณค่าของการศึกษา มีความอดทนอดกลั้นต่ออุปสรรคต่างๆ ขอขอบคุณ คุณสาโรจน์ ไชยสวัสดิ์ สามีที่คอยห่วงใยและเป็นที่กำลังใจตลอดระยะเวลาการศึกษาและการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่สาขาวิชาพัฒนศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงาน ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่และเพื่อนชาวพัฒนศึกษา รุ่น 2 ที่คอยห่วงใย ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือเสมอมา ตลอดจนผู้ที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้

ท้ายที่สุด หากวิทยานิพนธ์เล่มนี้มีคุณค่า และเกิดประโยชน์แก่ทุกส่วนภาค ผู้วิจัยขอขอบความดีและสิ่งดีๆ ทั้งหลายเหล่านี้แด่ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงและเพศสัมพันธ์.....	9
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตวิทยา	44
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยด้านสังคม	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
กรอบแนวคิดการวิจัย	69
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	70
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	70
ตัวแปรที่ใช้ศึกษา.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
การสร้างพัฒนาเครื่องมือและเกณฑ์การวัด	74
การเก็บและรวบรวมข้อมูล	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป.....	78

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตวิทยาและด้านสังคม.....	80
ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา และ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ.....	94
มีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่มี เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพครอบครัว การพักอาศัยที่แตกต่างกันโดย การโดยการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)	
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรด้านจิตวิทยาและด้านสังคม.....	114
ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา โดยการวิเคราะห์การถดถอย พหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่น่าเข้าสมการ	
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	115
สรุปผลการวิจัย.....	116
อภิปรายผลการวิจัย.....	117
กรอบมโนทัศน์เชิงทฤษฎี.....	124
ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้.....	126
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	127
บรรณานุกรม	128
ภาคผนวก	137
ภาคผนวก ก รายชื่อและประวัติผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	138
ภาคผนวก ข ค่า IOC และค่า Reliability	140
ภาคผนวก ค แบบสอบถาม.....	150
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์หน่วยงานต่าง ๆ.....	158
ประวัติผู้วิจัย.....	161

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม การติดต่อสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไม่เพียงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัตถุเพียงอย่างเดียวแต่หากทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และวิถีชีวิตของคนในสังคม วัยรุ่นเป็นกลุ่มหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว กล่าวได้ว่าวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่เปลี่ยนแปลงจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีความเปลี่ยนแปลงทางภายนอก เช่น ความสูง ผิวหนัง รูปร่างหน้าตา การมีหน้าอก และการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกาย เช่น สมองมีการพัฒนาเต็มที่ สอริโมนเริ่มทำงาน พร้อมกับมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการด้านอื่น ๆ เช่น ทางอารมณ์ ทางสังคม ค่านิยม ความสนใจ การแสวงหาเอกลักษณ์ ความสนใจเพศตรงข้าม (ศรีเรือน แก้วกังวาน 2545: 329) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นเหตุที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และอยากทดลองสิ่งรอบกายอยู่เสมอ

การปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของวัยรุ่นจะเป็นอย่างไร นั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับในวัยเด็ก คือความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ การอบรมเลี้ยงดู กล่าวได้ว่าสถาบันครอบครัวเป็นสังคมแห่งแรกที่เด็กจะได้เรียนรู้ นอกจากนี้อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งของการพัฒนาทางสังคมของวัยรุ่น วัยรุ่นมีกิจกรรมที่ต้องสัมพันธ์กับเพื่อนกันมากกว่าบุคคลในวัยอื่น อย่างไรก็ตามวัยรุ่นจะสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจในทัศนคติของสังคมที่ตนอยู่ เข้าใจบทบาทของตนและรู้จักแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมกับบทบาทและเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมนั้นๆ หากสามารถปฏิบัติได้ย่อมเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้ทำกิจกรรมร่วมกันอันเป็นรากฐานทางสังคม เมื่อวัยรุ่นเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะมีความเห็นอกเห็นใจเห็นใจผู้อื่น รู้จักเป็นผู้ให้และเป็นผู้รับระหว่างเพื่อนในวัยเดียวกัน ซึ่งเป็นวุฒิภาวะที่เจริญขึ้น แต่ทั้งนี้การรวมตัวของวัยรุ่นมีทั้งผลดีและผลเสีย ผลดีคือทำให้วัยรุ่นรู้สึกอบอุ่น ไม่ว่าเหว่ มีความสนุกสนาน มีมารยาทที่เหมาะสม ผลเสียคือ หากมีว่สุมกับเพื่อนมากทำให้มีผลเสียด้านการเรียน มีการยกพวกตีกัน มีการร่วมกันทำอนาจารอันเป็นผลไม่ดีต่อสังคม

สังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ทำให้สถาบันครอบครัว มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวและส่งผลกระทบโดยตรงต่อวัยรุ่นกล่าวคือ ถ้าครอบครัวมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีก็จะเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่วัยรุ่นได้ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัวทั้งในแง่ดีและไม่ดีเป็นสิ่งที่วัยรุ่นจะได้เรียนรู้และเลียนแบบ ตามเช่น การแสดงความรักของพ่อแม่กับวัยรุ่นจะเป็นการแสดงความรักสนใจ เข้าใจ การให้อิสระภาพ อย่างมีเหตุผล การเปิดโอกาสให้แสดงความสามารถและความรู้สึก เปิดโอกาสให้มีการตัดสินใจ เรื่องต่างๆ ด้วยตัวเองตามความเหมาะสม ย่อมส่งผลดีต่อวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่ดีทาง สังคม ถ้าครอบครัวไม่เปิดโอกาสให้ได้ตัดสินใจในเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเอง หรือปิดกั้นความคิด ของวัยรุ่น จะทำให้เด็กรู้สึกเก็บกดและจะแสดงพฤติกรรมทางสังคมก้าวร้าว วัยรุ่นจะหาทางออก โดยการแสวงหาโอกาสในการตัดสินใจหรือแสดงความคิดจากเพื่อนซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรม การเสี่ยงในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการเสี่ยงเรื่องเพศ ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวก็ เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้

นอกจากที่กล่าวมาแล้วสิ่งแวดล้อมก็มีส่วนในการสร้างทัศนคติหรือความรู้สึกนึกคิด ของวัยรุ่น ในช่วงนี้วัยรุ่นจะมีความกระตือรือร้นต่อสังคมนอกบ้าน ความสัมพันธ์กับพ่อแม่มี มัก ปัญหากระทบกระทั่งกันในความขัดแย้งทางความคิดซึ่งมีสาเหตุมาจากวัยรุ่นต้องการเป็นอิสระ ไม่ สนใจทำตามความคิดของพ่อแม่ ในโรงเรียนวัยรุ่นจะไม่เชื่อทุกอย่างที่ครูสอน บางโอกาสจะ แสดงออกถึงการฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน ซึ่งมีผลต่อการเจริญเติบโตทางความคิดและความ เป็นตัวของตัวเองการตั้งคำถามที่จะแสดงออกมา เพราะความรู้สึกขัดแย้งในใจของวัยรุ่น การไม่เข้าใจ บทบาทที่แน่นอนของตนเองระหว่างความต้องการเป็นอิสระ กับความรู้สึกที่ต้องการความรัก ความ ช่วยเหลือและความเอาใจใส่จากผู้ใหญ่ ประกอบกับสภาพแวดล้อมของสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลง ไปอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นได้รับข่าวสารต่างๆ ได้ง่ายขึ้นอันเนื่องมาจากการพัฒนาระบบสื่อสาร และเทคโนโลยีซึ่งทำให้เกิดผลดีและผลเสีย ผลเสียที่มีความชัดเจนคือการนำเสนอสื่อต่างๆ ที่อาจ นำไปสู่ปัญหาของสังคม ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมทางเพศ ดังจะเห็นได้ว่า สภาพแวดล้อมของ สังคมไทยในปัจจุบันมีรูปแบบพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไปจากเดิมซึ่งสมัยก่อนผู้ชายมักจะใช้ บริการทางเพศกับหญิงบริการแต่ปัจจุบันผู้ชายหันมาใช้บริการทางเพศ กับนักเรียน นักศึกษาแทน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชิกมันด์ ฟรอยด์ กล่าวว่า มนุษย์มีสัญชาตญาณทางเพศมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งเป็น สิ่งที่ต้อง เพราะทางชีววิทยานั้นมนุษย์นั้นมีธรรมชาติอยู่ 2 อย่างคือ สัญชาตญาณเพื่อความอยู่ รอดและสัญชาตญาณการสืบพันธุ์ ดังนั้นการแสดงพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคล 2 บุคคล เมื่อ อยู่ในวัยวุฒิภาวะของความเป็นผู้ใหญ่ (อายุ 20 – 40 ปี) จึงถือเป็นเรื่องปกติ และเป็นปรากฏการณ์ ทางสังคมอย่างหนึ่งที่อยู่ภายใต้พฤติกรรมทางสังคม แต่ถ้าพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลนั้นยัง

ไม่พร้อม ไม่เหมาะสมตามวัย มีพฤติกรรมความเชื่อหรือทัศนคติแบบผิดๆ ผลที่เกิดจากพฤติกรรมทางเพศนี้ ก็มีผลกระทบไปถึงบุคคลอื่นในสังคม ทั้งนี้เกิดจากการบิดเบือนหรือการนำเรื่องทางเพศไปใช้ในทางที่เสียหายการจะเห็นได้จากการนำเสนอเรื่องเพศผ่านสื่อต่างๆ เช่น หนังสือโป๊ ภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับการร่วมเพศซึ่งเป็นการภาพถ่ายที่ปลุกเร้าอารมณ์ ซึ่งเมื่อกระทบต่อผู้รับ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งถือว่าเป็นวัยที่ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ ในการคัดกรองเรื่องราว ข่างสารต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง อยู่ระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะพัฒนาการทางเพศ ซึ่งได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ ภายในร่างกาย ทำให้วัยรุ่นสนใจตัวเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัวตนเองมากขึ้น ชอบทดลองประสบการณ์ใหม่ๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศ มีการอยากรู้อยากเห็น ต้องการอิสระจากผู้ใหญ่ (อนงค์ จีวาพันธ์ 2544 : 2) อีกทั้งคิดว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ สามารถดูแลตนเองได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วยังต้องการความพึ่งพาจากพ่อแม่ ประกอบกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป มีการเจริญเติบโตทางด้านต่างๆ ซึ่ง เต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้าย เช่น สถานบันเทิงตอนกลางคืน โดยปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าไปใช้บริการ การใช้บริการอินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด การรับข่าวสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ การชั่วร้ายและการนำเสนอจากสื่ออย่างเสรี เช่น วีดีโอโป๊ วีซีดีโป๊ ภาพโป๊จากนิตยสาร หรือภาพถ่ายที่ปลุกอารมณ์ การสนทนาทางอินเทอร์เน็ต บริการค้นหาเพื่อนต่างเพศในเชิงชั่วสาวโดยการพูดผ่านห้องสนทนา การใช้โปรแกรมแคมฟลอกซึ่งเป็นการพูดคุยทางอินเทอร์เน็ตและเห็นภาพของผู้สนทนาซึ่งมีภาพที่เน้นไปในทางชั่วร้าย ปลุกอารมณ์ จากการสำรวจของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางในปี 2537 พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดยอมรับว่าตนเรียนรู้การร่วมเพศจากหนังสือและสิ่งพิมพ์ลามก รวมทั้งวีดีโอ ซึ่งมีการเผยแพร่ในหมู่วัยรุ่น หรืออาจมีการนัดพบกันตามสถานบันเทิงหรือสถานที่ต่างๆ ซึ่งท้ายที่สุดแล้วพฤติกรรมดังกล่าวจะลงท้ายด้วยพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการมีเพศสัมพันธ์ทั้งสิ้น

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่นนั้น ทำให้เกิดปัญหามากมาย จัดว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงที่สุดการหมกมุ่นในเรื่องทางเพศ ทำให้การศึกษาค่อยลงเกิดการอยากรู้อยากลองตามแรงชักจูงของเพื่อนร่วมวัย โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความเหมาะสม การรวมตัวกันของวัยรุ่นช่วงนี้จะก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศ จากข้อมูลของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เดือนธันวาคม 2548 พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีวศึกษา จำนวน 7,763 คน 205 โรงเรียนในทุกภาค และกรุงเทพมหานคร รวม 16 จังหวัด พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 81.9 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการใช้สารเสพติดแต่อยู่ในระดับที่ไม่รุนแรงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ และสารเสพติด คือ การดื่มสุราเบียร์ ไวน์ (ร้อยละ 70.7) รองลงมาคือการหนีเรียน(ร้อยละ 66.5)

นอกจากนี้ยังพบว่า 1 ใน 5 ของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 21.6) เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วเป็นวัยรุ่นชาย ร้อยละ 30.5 วัยรุ่นหญิง ร้อยละ 12.8 โดยพบเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 25.3 วัยรุ่นต่างจังหวัด ร้อยละ 18.4 ด้านการมีเพศสัมพันธ์ เด็กและวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 11-12 ปี สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากความอยากรู้อยากเห็น และ ประมาณร้อยละ 45 ของการทำแท้งทั้งหมด เป็นสตรีอายุต่ำกว่า 25 ปี และร้อยละ 30 เป็นสตรีวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปี และจากสถิติ ปี 2542 พบว่าสตรีทำแท้งปีละ 300,000 - 400,000 คน หรือคิดเป็น 3-4 % ตัวเลขที่น่าตกใจคือประมาณ 46 % ของจำนวนประชากรคือวัยรุ่นหญิงผ่านการทำแท้งมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ครั้ง หรือเฉลี่ย ปีละ 8,000 - 10,000 คน (วันดี ใจซื่อตรง 2544 : 16) ในปี 2544 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2546 : 2547) ได้สำรวจพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นพบว่าประมาณครึ่งหนึ่งของวัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศก่อนอายุ 18 ปี โดยวัยรุ่นชายผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้วร้อยละ 31.3 และวัยรุ่นหญิงผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ร้อยละ 9.9 โดยวัยรุ่นชายมีอายุเฉลี่ย 15 ปี และมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุน้อยที่สุดคือ 9 ปี ส่วนวัยรุ่นหญิงมีอายุเฉลี่ย 16 ปี และมีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกอายุน้อยที่สุดคือ 10 ปี

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นนั้น มักขาดความรับผิดชอบ อีกทั้งยังไม่มี การป้องกันและมีความไม่ปลอดภัย อาจก่อให้เกิดการติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมี ปัญหาการตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ตามมา นอกจากนี้ พบว่าวัยรุ่นตามสถานศึกษาต่างๆ มักอยู่ ด้วยกันขณะที่ยังศึกษาอยู่ เมื่อมีปัญหาการตั้งครรภ์ก็มักจะหาทางออกด้วยการทำแท้งหรือเมื่อคลอด ทารกแล้ว ก็นำไปทิ้งยังสถานที่ต่างๆ ตามที่เป็นข่าวดังที่เห็นอยู่เป็นประจำ อันเป็นสาเหตุที่ทำให้ สังคมเกิดความเสื่อมโทรม และก่อให้เกิดปัญหากับสังคมและกลุ่มวัยรุ่น จากสถิติของกระทรวง สาธารณสุขปี 2549 พบว่า จำนวน 25 % ของผู้ที่ติดเชื้อเอดส์อยู่ในช่วงกลุ่มอายุระหว่าง 15-19 ปี และรายงานของกองระบาดวิทยา ปี 2549 พบว่ากลุ่มผู้ป่วยเอดส์ที่พบมากที่สุดคือกลุ่มอายุ 20 - 29 ปี พบร้อยละ 87.03 และปัจจัยเสี่ยงที่พบมากที่สุดเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่ม อายุผู้ติดเชื้อจะอยู่ในช่วงของวัยรุ่นและมีแนวโน้มว่า จะเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุ 15 - 21 ปี และพบว่า ปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการค้าประเวณีในลักษณะแอบแฝงมากขึ้น ผู้ให้บริการทางเพศมี ความหลากหลายมากขึ้น เช่นนักเรียน นักศึกษา ผลกระทบที่ตามมาคือ ผลกระทบทางด้านสุขภาพ ทางด้านการศึกษา และทำให้สูญเสียเงินทองโดยเปล่าประโยชน์ อีกทั้งยังเป็นการทำลายวัฒนธรรม อันดีงามในสังคมไทย จากที่กล่าวมาข้างต้นหากปัญหาดังกล่าวยังคงไม่ได้รับการแก้ไขอาจเกิด ปัญหาด้านการสาธารณสุข ปัญหาสังคมตามมาอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึง ประสงค์ การทำแท้งผิดกฎหมาย การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งหมายถึงการสูญเสียโอกาส ทางการศึกษา เสียอนาคต ดังจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต

ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสาขาวิชาพัฒนศึกษาซึ่งเป็นสาขาที่บูรณาการศาสตร์ต่างๆ ในการพัฒนาประเทศและการศึกษา อีกทั้งผู้วิจัยเป็นบุคลากรทางด้านการศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษา จึงเล็งเห็นว่าวัยรุ่นเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ จึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาเพื่อสะท้อนถึงปัญหาและสภาพพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแนวทางการป้องกันและลดพฤติกรรมเสี่ยง รวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และพร้อมที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและพร้อมที่จะกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยสนับสนุนด้านจิตวิทยาและสังคม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

สมมุติฐานทางการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีลักษณะส่วนบุคคล ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม แตกต่างกัน
2. ปัจจัยสนับสนุนด้านจิตวิทยาและสังคมสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยจึงกำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมือง นครปฐม จำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 2,209 คน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม จำนวน 684 คน วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม จำนวน 1,782 คน และโรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม จำนวน 333 คน รวมทั้งสิ้น 5,008 คน

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษา ประจำปีการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 364 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพครอบครัว การพักอาศัย

3.1.2 ปัจจัยด้านจิตวิทยา ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต

3.1.3 ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม

การใช้เวลา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 5 ด้าน ได้แก่

3.2.1 การดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

3.2.2 การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้น อารมณ์ทางเพศ

3.2.3 การแต่งกายล่อแหลม

3.2.4 การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม

3.2.5 การเที่ยวกลางคืน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา หมายถึง นักศึกษาอาชีวศึกษาที่ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม และโรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม

2. การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการควบคุมตนเอง เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านการกระทำ หมายถึง ความสามารถในการควบคุมการกระทำของตนเองภายใต้
สิ่งเร้า

2.2 ด้านการคิด หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมายของเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น

2.3 ด้านการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถในการเลือกตอบสนองอย่างใดอย่าง
หนึ่งต่อเหตุการณ์นั้นๆ

3. ทักษะชีวิต หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ เป็น
ความสามารถที่บุคคลสร้างขึ้นได้ จากการเรียนรู้ประสบการณ์และการฝึกฝน ทำให้เกิดพฤติกรรมที่
ดีทั้งร่างกาย จิตใจ และมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

4. การคบเพื่อน หมายถึง การคบเพศตรงข้าม ในลักษณะการประพุดต่อกับใน
ลักษณะที่มีการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันในฐานะเพื่อนหรือคนรัก

5. แรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้ รับความช่วยเหลือจากบุคคล
หรือกลุ่มคนที่บุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งสิ่งทีบุคคลได้รับการช่วยเหลือ ได้แก่ ด้านอารมณ์
และสังคม ทางด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัตถุสิ่งของต่างๆ

6. การใช้เวลา หมายถึง ความสามารถในการจัดการกับเวลาของนักศึกษา

7. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติของ
นักศึกษาที่ส่งผลหรือเพิ่มโอกาสที่ทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่

7.1 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่
มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมเช่น เบียร์ ไวน์ สุรา รวมไปถึงการใช้สารกระตุ้น การกินยาที่กระตุ้น
อารมณ์ทางเพศ

7.2 การใช้สิ่งทีก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การอ่าน การฟัง
ทีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศโดยใช้สื่อ เช่น หนังสือ วรสาร วิทยุทัศน์ ภาพยนตร์ ซีดีรอม เป็นต้น

7.3 การแต่งกายล่อแหลม หมายถึง การแต่งกาย สวมเสื้อผ้าที่เปิดเผยให้เห็นส่วน
ต่างๆ ของร่างกาย เช่น การใส่เสื้อผ้าบาง รัดรูป เสื้อเกาะอก สายเดี่ยว ใส่กระโปรงสั้น

7.4 การสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม หมายถึง หมายถึง การปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม
ได้แก่ การจับมือถือแขน การโอบกอด การกอดจูบ การเล้าโลมระหว่างกัน

7.5 การเที่ยวกลางคืน หมายถึง พฤติกรรมการออกจากบ้าน หรือที่พัก เพื่อไปเที่ยว
ตามสถานเริงรมย์ ได้แก่ ดิสโก้เธค คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อป และผับ เป็นต้น

8. สถานเริงรมย์ หมายถึง สถานประกอบการที่สร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการค้า
ที่เป็นแหล่งให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไปในเวลากลางคืนมีการให้บริการเกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม

ฟังเพลง ร้องเพลง เดินรำ ได้แก่ คำเฟ้ อาบอบนวด บารัร้าวง คาราโอเกะ ดิสโก้เทค ในที่ลับ ค็อกเทลเล่านัจ หรือคอฟฟี่ช็อป ผับ บาร์ เป็นต้น

9. การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม หมายถึง การรับรู้สิ่งต่างๆไม่ว่าจะเป็น การสัมผัสประสบการณ์ เจตคติ ที่เกี่ยวข้องกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ทำให้ทราบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม
3. ทำให้ทราบแนวทางในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ในการประพฤติปฏิบัติตัว ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ตลอดจนเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในเยาวชน

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับ อาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร ศึกษาวรรณกรรม และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมเสี่ยงและเพศสัมพันธ์
2. ปัจจัยด้านจิตวิทยา
3. ปัจจัยด้านสังคม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรมเสี่ยงและเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิกการ ทุพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม (McCary et al. 1993 : 191 , อ้างถึงใน อรุณา จันทรวีรจ 2544 : 23) เนื่องจากนักเรียนยังขาดประสบการณ์ชีวิต รวมทั้งการพัฒนาความคิดและสติปัญญายังไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งในระยะสั้น และระยะยาวจากพฤติกรรมนั้น ๆ โดยพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการติดยาเสพติด ปัญหาการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ปัญหาการฆ่าตัวตาย และปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น

จากพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมา ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นปัญหาที่มีความสำคัญต่อชีวิตของวัยรุ่นปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะมีผลกระทบต่อนตนเองและต่อสังคม และเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในปัจจุบัน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมปฏิบัติของนักศึกษาต่อเพศตรงข้าม ที่มีผลหรือโอกาสที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

พฤติกรรมเลียง พฤติกรรมเลียงต่อการมีเพศสัมพันธ์แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

เนื่องจากสังคมไทยในปัจจุบัน พฤติกรรมการดื่มสุราเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราพบเห็นโดยทั่วไปในสังคม ดังเช่น การศึกษาของ อาภา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา เมื่อปี 2544 ศึกษาเกี่ยวกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่า มีคนไทยที่ดื่มสุราจนเป็นนิสัย 1.6 ล้านคน และถ้านับรวมผู้ดื่มสุราในปริมาณและสัดส่วนต่าง ๆ รวมไปถึงสุราเถื่อนมีมากถึง 26 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้มีเด็กวัยรุ่นรวมอยู่ด้วย (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์ 2545 : 10) เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง มีความขัดแย้งและมีความเครียด อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสรีระ อารมณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ เป็นวัยที่ต้องการการดูแลเอาใจใส่ ต้องการแบบอย่างที่ดีในการเลียนแบบ ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และชอบอยู่กับเพื่อน ๆ เป็นกลุ่ม ในวัยนี้ถ้ามีเหตุการณ์หรือสภาวะแวดล้อมที่ทำให้จิตใจไม่สบายหรือว่าวุ่นใจ หรือถูกเพื่อนชักชวน อาจเป็นการผลักดันให้วัยรุ่นหันเข้าหาสุราได้ นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นไทยในปัจจุบันนี้ มีพฤติกรรมการดื่มสุราและของมีเมาในช่วงงานเทศกาล งานสังสรรค์ของกลุ่ม และนิยมไปเที่ยวกลางคืนตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งในสถานบันเทิงส่วนใหญ่่นั้น มีการจำหน่ายเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์อยู่ด้วยเสมอ และพบว่า หลังจากที่ยุโรปได้ดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์เหล่านั้นแล้ว ส่วนใหญ่จะจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์ 2544 : 5) และเมื่อดื่มเครื่องดื่มเหล่านี้เข้าไป ทำให้ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายมากขึ้น ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้ความจำ ความสามารถในการเรียนรู้ สมาธิ และการรับรู้สิ่งต่างๆ ลดลง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ความรู้สึกกลัวในสิ่งต่าง ๆ ลดลง สติสัมปชัญญะเสียไป กล้าแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่าง ๆ มากขึ้น จนบางครั้งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว กล้าพูดหยาบคาย กล้าแสดงความรู้สึกทางเพศ หรือกล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เคยเก็บกดไว้ ดังนั้นการดื่มเครื่องดื่ม ที่ผสมแอลกอฮอล์เข้าไป จึงทำให้มีโอกาสเกิดเพศสัมพันธ์ขึ้นระหว่างนักเที่ยวกลางคืนด้วยذن

ส่วนพฤติกรรมการเสพยาเสพติดประเภท ยาอี และยาเลิฟ ก็เป็นที่นิยมของกลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบันเช่นเดียวกัน และวัยรุ่นมีความเชื่อว่ามีสรรพคุณ คือ กินแล้วกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ แต่ความจริงแล้วฤทธิ์ยาเหล่านี้ ทำให้ผู้เสพยามีอาการหลอนประสาท เพราะยาไปกระตุ้นเซลล์ประสาท ซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตสารเซโรโตนินออกมา ทำให้เซลล์ประสาทส่วนนั้นผลิตเพิ่มขึ้นกว่าปกติ เมื่อเสพยาเข้าไป ผู้เสพยามีอาการเคลิบเคลิ้ม เกิดการกระตุ้นการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ จึงทำให้ ผู้ที่เสพยาอี ยาเลิฟ เข้าไป ชอบที่จะเต้นรำ โยกย้ายไปมาในบรรยากาศที่มีแสงสี โดยที่ไม่รู้จักเหนื่อย และสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นติดยาเสพติดประเภทนี้ อาจจะอาศัยอยู่ใน

ชุมชนที่มีการใช้ยา มีการเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน หรือถูกหลอกหลวงให้เสพ โดยใช้ยาเสพติดใส่ลงในอาหารและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ หรือมีการหลงเชื่อที่ผิด ๆ เพราะความอยากรู้อยากเห็นของวัยรุ่น จะนำมา ซึ่งการหลงผิด ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าโทษเป็นอย่างไร คิดว่าตนเองเข้มแข็งพอที่จะไม่ติด ตลอดจนความ โก้เก๋ แสดงถึงการยอมรับของกลุ่มเพื่อนหรือสังคม นอกจากนี้ วัยรุ่นที่ใช้ยาอี ยาเลิฟ ส่วนใหญ่แล้วยังขาดการควบคุมตนเอง ไม่มีความละเอียดต่อเพศตรงข้าม จึงกล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา ซึ่งพบว่า ร้อยละ 90 ของชายหญิงซึ่งเมายา จะมีเพศสัมพันธ์หลังจากการเที่ยวกลางคืน (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์ 2544 : 5) ฉะนั้นการที่วัยรุ่นดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ และมีการเสพยาประเภทยาอี ยาเลิฟ เป็นพฤติกรรมที่นำมาซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ได้ จากการศึกษาของ ซอเคิร์ต และ แมนเฟรดี (Choquet and Manfredi 1982 , อ้างถึงใน ขวัญชนก ศิริวัฒนากาญจน์ 2541 : 45) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิด และพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนเขตชนบททางตอนเหนือของประเทศฝรั่งเศส ที่มีอายุ 11 – 19 ปี จำนวน 4,255 คน พบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่าง การสูบบุหรี่ ดื่มสุรา และสารเสพติดกับการร่วมเพศของวัยรุ่น และสอดคล้องกับการศึกษาของ โลว์รี และคณะ (Lowry et al. 1984 , อ้างถึงใน ขวัญชนก ศิริวัฒนากาญจน์ 2541 : 45) ศึกษาในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 11,631 คน พบว่า การดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งนักเรียนที่ดื่มสุรามีรายงานพบว่า มีจำนวนคู่ร่วมเพศมากกว่า 4 คนขึ้นไป เป็นต้น

ดังนั้น จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อวัยรุ่นดื่มสุราและใช้สารเคมีเข้าไปแล้ว จะออกฤทธิ์ไปกดการทำงานของระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไป ขาดความยับยั้งชั่งใจ จึงพบว่าผู้ที่ดื่มสุราและใช้สารเคมี จะมีพฤติกรรมการแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ ที่ผิดแปลกกว่าปกติ กล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เก็บกดไว้ เป็นการกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศขึ้น อาจนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ ฉะนั้นการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมึนเมาจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

2. การใช้สิ่งเร้าให้เกิดการยับยั้งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

โลกปัจจุบัน อาจเรียกได้ว่าเป็น ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคที่มีวิวัฒนาการของข้อมูลข่าวสาร ด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ทำให้สามารถถ่ายทอดข่าวสารต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศ ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ได้อย่างรวดเร็ว ประชาชนรวมถึงวัยรุ่นสามารถเข้าถึงข่าวสารต่าง ๆ ได้โดยไม่ยากนัก โดยเฉพาะในสังคมเมืองวัยรุ่นจึงมีโอกาสดัมผัสกับสื่อมวลชนหลาย ๆ แขนง ซึ่งสื่อต่าง ๆ นั้นมีอิทธิพลต่อความคิดและ

พฤติกรรมของวัยรุ่นในทางบวกและทางลบ แต่สิ่งที่น่าห่วงใย คือ มีสื่อมวลชนจำนวนมากไม่น้อยที่จัดทำโดยหวังเพียงผลทางธุรกิจ โดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดแก่วัยรุ่น สิ่งที่ปรากฏคือ วัยรุ่นได้สัมผัสกับสื่อที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เหมาะสม อาทิ ภาพเปลือย โป๊ อาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศก่อนเวลาอันสมควรได้โดยง่าย หนังสือ และวิดีโอประเภทช่วยต่อความรู้สึกทางเพศของวัยรุ่น ปรากฏอยู่ในท้องตลาดจำนวนมากมาย จากการวิจัยของคณะกรรมการวิจัยภาพยนตร์ ซึ่งสำรวจปฏิกิริยาของวัยรุ่นอายุ 14 – 18 ปี ที่กระทำความผิด และถูกกักขังในสถานอบรม ที่มีต่อภาพยนตร์ พบว่ามีความแตกต่างกัน เช่น อยากไปเที่ยวงานราตรีสโมสร มีความรู้สึกตื่นเต้นทางกามารมณ์หลังจากได้ดูภาพยนตร์ที่แสดงถึงการชั่วร้ายอารมณ์ และวัยรุ่นบางคนมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชวนชม สกนธวัฒน์ และคณะ ได้ศึกษาความรู้ ทักษะการปฏิบัติตนเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณี : นักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษามีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานร้อยละ 52 (261 คน) โดยคิดเป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 74.1 ของนักเรียนชายที่ศึกษา และนักเรียนหญิงร้อยละ 31.3 ของนักเรียนหญิงที่ศึกษา สำหรับพฤติกรรมที่กระตุ้นทางเพศด้านการอ่านหนังสือและดูภาพโป๊ทั่วไป พบร้อยละ 44.8 การอ่านหนังสือปกขาว และดูภาพการร่วมเพศ ร้อยละ 33 เคยเห็นการเล่าโลมและดูภาพยนตร์เกี่ยวกับการร่วมเพศ ร้อยละ 30 และจากการศึกษาของ สร้อยวลัย สุขดา ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากสื่อด้านต่าง ๆ คือ สื่อสิ่งพิมพ์ วิดีทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ทำให้อยากรู้อยากลอง หาประสบการณ์แปลกใหม่ มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น คิดเป็นร้อยละ 52.9 เป็นกลุ่มเพศชาย ร้อยละ 82.3 และเพศหญิงร้อยละ 37.6 และจากการศึกษาของ ประพิมพร อันพาพรหม ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนเคยใช้สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากถึงร้อยละ 78.8 ประเภทสื่อที่ใช้มากที่สุด คือ หนังสือ ร้อยละ 24.54 รองลงมา คือ วิดีทัศน์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 23.96 19.79 16.66 และ 14.24 ตามลำดับ แหล่งของสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนได้มาโดยการยืมเพื่อนหรือคนรู้จัก ร้อยละ 54.52 รองลงมา คือ การซื้อ ร้อยละ 21.95 สำหรับสาเหตุของการใช้ สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศส่วนมากของนักเรียนมาจากอยากรู้อยากลอง ร้อยละ 49.76 รองลงมา คือ เพื่อนชักชวน ร้อยละ 41.02 เป็นต้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นมีนิสัยที่อยากเรียนรู้อยากทดลอง อันนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ผู้วิจัยจึงกำหนดให้การใช้สิ่งที่ก่อให้เกิดการยั่วยักระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

3. การแต่งกายที่ล่อแหลม

การแต่งกายสะอาด เรียบร้อย และเหมาะสมกับกาลเทศะ จะช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ ของผู้สวมใส่ อย่างไรก็ตามการแต่งกายของวัยรุ่น มักมีรูปแบบการแต่งกายที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งกาย หรือแฟชั่นของวัฒนธรรมตะวันตกแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว มีทั้งแบบที่สอดคล้องและขัดแย้งกับวัฒนธรรมไทย วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ชอบลองและอยากเรียนรู้ จึงยอมรับสิ่งใหม่ ๆ อย่างง่ายดาย วัยรุ่นหญิงซึ่งเป็นกลุ่มที่รักสวยรักงาม และต้องการเป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม จึงทำให้วัยรุ่นสนใจเรื่องการแต่งตัวให้เป็นที่สนใจและเข้ากับกลุ่มได้ ในขณะที่บิดามารดา ผู้ปกครอง จะมีความห่วงใยบุตรหลาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรหลานที่เป็นวัยรุ่นหญิง จึงควบคุมความประพฤติอย่างใกล้ชิด แต่วัยรุ่นต้องการเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง หากบิดามารดาและบุตรไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ ก็จะเกิดความขัดแย้ง (วิทยา นาคสุริยะ 2540 : 51) ซึ่งวัยรุ่นอาจจะหาทางออกด้วยการแต่งกายแปลก ๆ และมีพฤติกรรมที่ต่อต้านผู้ใหญ่ จากรายงานการวิจัยของบริษัทศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ ปี 2542 ได้รายงานว่า วัยรุ่นมักแต่งกาย ตามแฟชั่น แต่บ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเอง นอกจากนี้เรายังมักจะพบว่าวัยรุ่นหญิงมักจะมีการแต่งกายตามแฟชั่นด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้น ซึ่งการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบันนั้น มักจะใส่เสื้อผ้าเล็กรัดรูป เอลอย เสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกาะอก และกระโปรงสั้น เป็นการแต่งกาย ที่ไม่เหมาะสม และไม่สอดคล้องกับโอกาส อาจนำไปสู่ปัญหาสังคมและปัญหาอาชญากรรม รวมไปถึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่ส่งผลให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้ง่าย ดังตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน คือ จากการศึกษาของ สร้อยวลัย สุขดา ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนเคยมีพฤติกรรมการแต่งกายล่อแหลม เช่น การสวมเสื้อเกาะอก เสื้อ สายเดี่ยว กระโปรงสั้น การสวมกางเกงรัดรูปของเพศชาย ซึ่งลักษณะการแต่งกายนั้น เป็นเพศชายร้อยละ 22.6 และเพศหญิงร้อยละ 31.5 ซึ่งการแต่งกายที่ล่อแหลมจะก่อให้เกิดคดีล่วงละเมิดทางเพศ และเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

4. การสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศนั้น นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำวัยรุ่นไปสู่ความรัก และการแต่งงาน หรือการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักจะเริ่มต้นเกี่ยวกับการเกี่ยวข้องกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม ๆ จากนั้นจะเป็นการนัดเกี่ยวกับคู่อรักพร้อมกันหลาย ๆ คู่ และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบหรือนัดหมาย (Dating) กับคู่อรักตามลำพัง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนม และเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมทางเพศจะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบ การโอบกอด การเดินร่าที่ใกล้ชิด และวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่เกินเลยขอบเขต โดยการแตะต้องสัมผัสสลับคลำร่างกายของฝ่ายหญิง ทั้งระดับท่อนบนและระดับท่อนล่าง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามแตะต้องตัว และมีการเล้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้เสียกันในที่สุด (ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์ และคณะ 2524 : 161) ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ โรช (Roche 1990 , อ้างถึงใน อรุยา จันทรวิจ 2544 : 46) ที่พบว่า ในระยะหลังของการมีนัด (Dating) ที่แบ่งตามความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้ามของนักศึกษามหาวิทยาลัยทางตอนใต้ของอังกฤษ นักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมทางเพศที่มีการแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิง และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ดังพฤติกรรมพฤติกรรมที่เป็นไปได้ อาจเกิดหรือคิดว่าได้เกิดกับเพื่อน ๆ คนอื่น ตามที่ตนเองได้รับรู้ แบ่งออกเป็น 8 ลักษณะ ดังนี้ (พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ 2536 : 24)

1. ไม่มีการถูกต้องเนื้อตัว
2. มีการจูบหน้าผาก แก้มเบา ๆ ตอนลากลับ
3. มีการโอบกอดและจูบเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่บ่อยครั้ง
4. มีการโอบกอดและจูบที่ลึกซึ้งเพิ่มขึ้น
5. มีการกอดรัด (ในระดับท่อนบนของร่างกาย)
6. มีการกอดรัดอย่างหนักแน่น
7. มีการสำเร็จความใคร่ให้ซึ่งกันและกัน
8. มีการร่วมเพศ

จะเห็นได้ว่า ในตอนแรก ๆ ของการนัดพบ จะเป็นช่วงพฤติกรรมใน 3 ช่วงแรก ทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง การเพิ่มขึ้นของสัมผัสภาพจากขั้นที่ 7 ถึงขั้นที่ 8 จะเกี่ยวข้องกับเรื่องความใกล้ชิดและอารมณ์ทั้งชายและหญิง จนถึงขั้นการมีเพศสัมพันธ์ โดยพฤติกรรมการแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชั่วสาว สอดคล้องกับการศึกษาของ ประพิมพ์พร อันพาพรหม (2543) ศึกษาค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนเคยจับมือถือแขน

กับคูรักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาเป็นส่วนมาก ร้อยละ 29.30 และนักเรียนเคยกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 สาเหตุของการกอดจูบคูรักหรือเพศตรงข้ามส่วนมากเกิดจากความรักความเสน่หา ร้อยละ 25.90 สำหรับสถานที่ ที่นักเรียนกอดจูบกับคูรักหรือเพศตรงข้ามส่วนมาก คือ ที่พัก ร้อยละ 58.90 รองลงมาคือโรงภาพยนตร์ ที่สาธารณะ ที่อื่น ๆ และสถานศึกษา ร้อยละ 21.46 11.87 5.02 และ 2.74 ตามลำดับ

อาจกล่าวได้ว่า การแต่งงานสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หา ทำให้พัฒนาไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ผู้วิจัยจึงกำหนดให้การสัมพันธ์ร่างกายเพศตรงข้ามระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาวจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

5. แนวคิดเกี่ยวกับการเที่ยวกลางคืน

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเสี่ยงในหลายด้าน เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้ อยากทดลองอยู่เสมอและมักใช้ชีวิตอยู่ในวัยเรียน ซึ่งมีการพบปะกับเพื่อนฝูงอันนำไปสู่การสังสรรค์ตามสถานที่ต่างๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า สถานเริงรมย์ ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้

ความหมายของสถานเริงรมย์

สถานเริงรมย์ หมายถึง สถานบริการ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ที่ออกมาบังคับใช้ เพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองในการควบคุมสถานบริการ โดยเนื้อหาตามพระราชบัญญัติ มีดังนี้ (เสถียร วิชยลักษณ์ และสืวงศ์ วิชยลักษณ์ 2543 : 9)

ตามมาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ สถานบริการ หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ทางการค้า ดังต่อไปนี้

1. สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร้องเงิ้ง ประเภทที่มี และประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์ให้บริการตามกฎหมายมาตรา 3 (1) นี้ คือ สถานที่จัดเป็นบาร์รำวง สถานที่เต้นรำประเภทบอลรูมหรือเต้นรำอื่น ๆ เช่น ดิสโก้เทค หรือ ประเภทร้องเงิ้ง เป็นต้น
2. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้าหรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนหรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า

ตามกฎหมายมาตรา 3 (2) สถานที่นี้คือ สถานบริการที่เป็นโรงน้ำชาต่าง ๆ นวดแผนโบราณ โรงแรมระดับเล็ก ม่านรูดที่มีหญิงบริการ ค็อกเทลเลี่ยน

3. สถานอาบน้ำ นวด หรือ อบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้ลูกค้า

ตามกฎหมายมาตรา 3 (3) สถานที่นี้ก็คือ สถานบริการอาบอบนวดแผนปัจจุบัน หรือสถานอาบอบนวด ชวนำ สถานที่ออกกำลังกายต่าง ๆ

4. สถานที่มีสุรา น้ำชา หรือ เครื่องดื่มอื่น ๆ จำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่น เพื่อการบันเทิง

ตามกฎหมายมาตรา 3 (4) สถานที่นี้ก็คือ สถานบริการประเภท คาเฟ่ หรือ คอฟฟี่ช็อป คาราโอเกะ ผับ ห้องอาหารที่มีเครื่องดื่ม

จากความหมายของสถานเริงรมย์ดังกล่าว สรุปได้ว่า สถานเริงรมย์ หมายถึง สถานประกอบการที่ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการค้าที่เป็นแหล่งให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไปในเวลากลางคืน ในปัจจุบันอนุญาตให้เปิดบริการลูกค้าตั้งแต่เวลา 20.00-02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น มีการให้บริการเกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม ฟังเพลง ร้องเพลง เต้นรำ มีการจัดบรรยากาศเพื่อดึงดูดใจให้เข้าไปใช้บริการด้วยระบบ แสง สี เสียงที่ทันสมัย รวมทั้งมีที่นั่งในมุมมืดเพื่อปิดบังสายตาแก่คนทั่วไป

ประเภทของสถานเริงรมย์

สถานเริงรมย์ในปัจจุบัน ได้จัดบริการเพื่อตอบสนองคนในสังคม โดยเป็นที่พบปะสังสรรค์ ในเวลากลางคืน และให้ความบันเทิงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น นักร้อง นักดนตรี พร้อมกับจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ อาหาร และของมีนเมาอื่น ๆ ซึ่งสามารถจำแนกประเภทสถานบริการ ได้ดังนี้ (เสถียร วิชัยลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชัยลักษณ์ 2543 :1.1)

1. คาเฟ่ สถานเริงรมย์ประเภทนี้ ดึงดูดผู้มาเที่ยวได้ทั้งครอบครัว (พ่อ แม่ ลูก) เน้นการโชว์ตลก นักร้องที่แต่งตัวชุดอวดทรวดทรงให้เห็นสัดส่วนนักเที่ยวผู้ชายที่เป็นผู้มีอันจะกินและอยู่ในวัยทำงาน จะนิยมเที่ยวบริการประเภทนี้ เนื่องจากสถานที่มืดซิด มีมุมมืด หน้าร้านจะโชว์ความหรูหราของสถานที่ มีแสงไฟเข้าช่วย โชว์รูปนักร้อง ประตูละม้ายมีสีทึบมองไม่เห็นข้างใน

2. อาบอบนวด ลักษณะอาบอบนวด ที่ทั้งเป็นแผนปัจจุบัน คือ อาบอบนวดแบบธรรมดา และอาบอบนวดแผนโบราณ หรือ การนวดแผนโบราณ ผู้ใช้บริการมีตั้งแต่วัยรุ่นวัยทำงาน จนถึงผู้สูงอายุ

3. บาร์ร่าว เป็นสถานที่ให้ความบันเทิงแก่บุคคลทั่วไป โดยจัดเป็นลานกว้าง มีฟลอร์อยู่ส่วนกลางของลานกว้างนั้น เปิดเพลง หรือ แสดงดนตรีสดผู้ให้บริการจะต้องมีการซื้อตัวร่าวกับพนักงาน ส่วนของบาร์ร่าวมีการติดหรือประดับไฟแบบดิสโก้ มีแสงสีเร้าใจ

4. โรงน้ำชา เป็นสถานบริการให้กับผู้ชายโดยเฉพาะ เนื่องจากเป็นที่รู้จักกันว่าจะมีหญิงสาวไว้คอยให้บริการกับผู้มาเที่ยว เป็นสถานบริการราคาถูกผู้ให้บริการส่วนใหญ่มีรายได้น้อย ซึ่งปัจจุบันก็ยังได้รับความนิยมอยู่

5. **คาราโอเกะ** เป็นสถานบริการทางด้านการร้องเพลง ซึ่งแบ่งเป็นทั้งสองห้องรวมและห้องพิเศษ สำหรับการให้บริการเป็นหมู่คณะ ภายในห้องจะมีจอทีวี และมีเครื่องเสียงเป็นระบบสเตอริโอที่ก่อให้เกิดความไพเราะ ซึ่งจะต้องมีไมโครโฟนให้บริการผู้ร้องเพลงด้วย โดยจะมีเสียงดนตรี แต่ไม่มีเสียงนักร้อง เพื่อให้ผู้บริการได้ร้องเพลงตามตัวหนังสือที่เป็นเนื้อร้องซึ่งเลื่อนที่ไปตามจังหวะดนตรีของเพลงบนจอทีวี ทางสถานบริการจะมีเมนูเพลงให้เลือกเอง ผู้ใช้บริการมี ทุกวัย ทั้งชาย และหญิง

6. **ดิสโก้เธค** เป็นสถานที่ให้บริการอาหาร เครื่องดื่ม และเต้นรำแบบอิสระ คือ ไม่มีแบบแผนการเต้น ภายนอกตกแต่งด้วยแสงสีเร้าใจ เพื่อดึงดูดใจให้คนไปใช้บริการ ภายในมีเวทีเต้นรำขนาดใหญ่สำหรับให้ผู้ให้บริการเต้นรำ เป็นแหล่งมั่วสุมที่สำคัญของวัยรุ่น รวมทั้งมีการจำหน่ายและเสพยาเสพติดอีกด้วย ผู้ใช้บริการส่วนมากจะดื่มสุราและเต้นรำ

7. **ไนท์คลับ** เป็นสถานบริการสำหรับผู้ที่ต้องการฟังเพลงค่อนข้างเก่า อาหารและเครื่องดื่มมีราคาค่อนข้างสูง ไม่เป็นที่นิยมของวัยรุ่น

8. **คอกเทลเลี่ยนจ์ หรือคอฟฟี่ช็อป** เป็นสถานที่ที่เขี้ยวสำหรับคนกลางคืน ปัจจุบันมี 2 ลักษณะคือ

1) เป็นสถานที่ที่มีนักร้องมีชื่อเสียง เป็นที่เขี้ยวของคนมีระดับ รสนิยมสูง ส่วนมากอยู่ตามโรงแรมใหญ่ ๆ ให้บริการด้านเสียงเพลง ผู้ไปเที่ยวต้องแต่งตัวสุภาพ ห้ามสวมรองเท้าแตะ ผู้ใช้บริการมีทุกเพศ ทุกวัย ทั้งวัยรุ่น หนุ่มสาว วัยกลางคน และผู้สูงอายุ

2) สถานที่แตกต่างจากประเภทแรก จะมีที่ตั้งเป็นเอกเทศ ความหรูหราขึ้นอยู่กับชื่อเสียงของสถานที่

9. **ผับ** เป็นสถานที่ดื่มเหล้า ฟังเพลง เต้นรำ โดยสามารถลุกขึ้นเต้นรำได้ตรงโต๊ะที่นั่งของตนเอง ไม่มีฟลอร์เต้นรำ เปิดให้คนเข้าไปเที่ยวได้ตลอดแม้จะไม่มีโต๊ะหรือเก้าอี้ให้นั่ง ให้บริการด้วยระบบแสง สี เสียง ที่ทันสมัย บรรยากาศเป็นกันเองในกลุ่มเพื่อนฝูง หรือทำความรู้จักกับคนรอบข้างได้ รวมทั้งมีสิ่งเสพติดทุกอย่างในนั้น ปัจจุบันเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น

10. **บาร์** โดยมากเรียกว่าบาร์อะโกโก้ มีการโชว์ประเภทงู่น้อยหน่น้อย หรือเปลือยกายไปเต้นบนเวที ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศจากประเภทของสถานเริงรมณ์ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า สถานเริงรมณ์มีหลายประเภทแต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาสถานเริงรมณ์ในจังหวัดเลยที่เป็นที่นิยมของวัยรุ่น ได้แก่ ดิสโก้เธค คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อปและผับ

ผลกระทบ หรือ ปัญหาที่เกิดจากการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น

จากการที่มีผู้นิยมเที่ยวในสถานเริงรมย์ตอนเวลากลางคืนเพิ่มมากขึ้นในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา นำไปสู่การลงทุนด้านสถานเริงรมย์เพิ่มมากขึ้น เมื่อมีการลงทุนก็ต้องทำผลกำไรมาก หนทางหนึ่งที่นำไปสู่การคืนทุน และได้กำไรอย่างรวดเร็วคือ การตัดสินใจบนเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งผลที่ตามมาคือมีการเปิดสถานเริงรมย์อย่างเสรี ไม่มีการบังคับอายุของผู้เข้ามาใช้บริการ รวมทั้งมีการขายบริการทางเพศ จำหน่ายและเสพยาเสพติด ในสถานเริงรมย์ สิ่งเหล่านี้ได้มีผลกระทบต่อสังคมไทยมากมาย เนื่องจากประชาชนถูกมอมเมาต่ออบายมุข โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เนื่องจากถูกรอบงำจากการโฆษณาของสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ที่โฆษณา รวมทั้งจัดรูปแบบการให้บริการ ที่จูงใจให้คนมาใช้บริการมากขึ้น ซึ่งผลกระทบต่อสังคมไทย ดังนี้ (โสภณพิชญกุล และคณะ 2533 : 12 - 19 , สุภกร บัวสาย 2545 , อติศักดิ์ ผลิตพการพิมพ์ 2541)

1. **ผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจ** จากการที่วัยรุ่นซึ่งยังไม่มีรายได้เป็นของตนเองต้องอาศัยรายได้จากบิดา มารดา นำค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาล่าเรียน ไปใช้สำหรับการเที่ยวสถานเริงรมย์นั้นต้องเป็นภาระของบิดา มารดาที่จะต้องหารายได้เพิ่มขึ้นให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่ตามมา

2. **ก่อให้เกิดอาชญากรรม** กลุ่มนักเที่ยวกลางคืนนั้น เป็นเป้าหมายที่สำคัญในการก่ออาชญากรรมของกลุ่มมิจฉาชีพ เนื่องจากมีความเหมาะสมทั้งเวลา สถานที่ รวมทั้งคนที่ตกเป็นเป้าหมายก็ขาดการระวังตัว เนื่องจากขาดสติเพราะความมึนเมา

3. **ปัญหาอุบัติเหตุจากการขับขี่ยานพาหนะ** ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การเสียชีวิตของวัยรุ่นจากอุบัติเหตุจากการขับขี่ยานพาหนะ ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากการมั่วสุมในสถานเริงรมย์ โดยในแต่ละปีจะมีเด็กวัยรุ่นอายุ 15 - 19 ปี เสียชีวิตจากยานยนต์ทางบก ประมาณปีละ 2000 ราย (ร้อยละ 16 ของผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุยานยนต์ทั้งหมด) เนื่องจากวัยรุ่นมักมีพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนการขับขี่ ซึ่งจากการตรวจระดับแอลกอฮอล์ในเลือดของวัยรุ่นที่ได้รับอุบัติเหตุที่มารับการตรวจในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลขนาดใหญ่ 4 แห่งในกรุงเทพมหานคร พบภาวะเมาแล้วขับร้อยละ 16 และร้อยละ 11 มีค่าสูงกว่าที่กฎหมายกำหนด (ไม่เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์) เมื่อพิจารณาความรุนแรงของอาการบาดเจ็บแล้วพบว่า วัยรุ่นที่อยู่ในภาวะมึนเมาจะได้รับบาดเจ็บรุนแรงกว่ากลุ่มอายุอื่นที่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเท่ากัน

4. **ปัญหาเสพยาเสพติด** ปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นอย่างหนึ่งคือ ปัญหาเสพยาเสพติด ปัจจุบันพบว่าผู้ติดยาส่วนใหญ่เป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี เนื่องจากโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจที่ผลักดันให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านตลอดทั้งวัน ทำให้ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนบุตรหลาน เด็กจึงมีเวลาไปมั่วสุมตาม

สถานที่ต่าง ๆ เช่นศูนย์การค้า และสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เพื่อเที่ยวเตร่ สนุกสนานตามเพื่อนในกลุ่ม และมีการเสพยาเสพติดเพื่อใช้เป็นสื่อในการสังสรรค์

5. ปัญหาการมีวามสุขทางเพศ และการขายบริการทางเพศของนักเรียน นักศึกษา ซึ่งปัญหาการมีวามสุขทางเพศของวัยรุ่นที่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์นั้น เริ่มจากการดื่มแอลกอฮอล์ หรือบางกลุ่มก็มีการใช้ยาเสพติด จากนั้นก็นำไปสู่การมีวามสุขทางเพศ เนื่องจากความมึนเมา สถานที่และบรรยากาศที่เอื้อต่อการมีเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า มีนักวิจัยเคยถามวัยรุ่นหญิงที่มีอายุ 14 ปี ว่า ใครเป็นพ่อของเด็กในท้องเธอกลับชี้ไปที่วัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า เธอไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับใครเพียงคนเดียว นอกจากนี้แล้วยังพบว่าวัยรุ่นบางคนเจอกันเพียงครั้งเดียวก็มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว ซึ่งพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนี้ ก่อให้เกิดปัญหาสังคมที่ตามมามากมาย เช่น ปัญหาการท้องไม่มีพ่อ การทำแท้ง รวมทั้งการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ที่เป็นปัญหาของประเทศไทยและโลกอยู่ในปัจจุบัน

6. การทำร้ายร่างกาย หรือ ฆาตกรรม จากผลกระทบที่เกิดจากการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นนั้นก่อให้เกิดปัญหามากมายทั้งต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และมีผลต่อประเทศชาติที่จะต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ ที่จะเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น รวมทั้งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดังกล่าว โดยมีความมุ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลที่ได้จากการวิจัย จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนดำเนินงานเพื่อส่งเสริมให้วัยรุ่น มีพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสม

เพศสัมพันธ์

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นนั้น เป็นพฤติกรรมที่กล่าวขวัญกันมาก ในวัยรุ่นที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากฮอว์โมนทางเพศมากที่สุด ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงความรู้สึก หรือความปรารถนาทางเพศจะเกิดขึ้นได้ง่าย และรวดเร็ว ประกอบกับการสื่อสารที่ไร้พรมแดน ทำให้วัฒนธรรมต่างชาติไหลผ่านสื่อต่าง ๆ เข้าถึงวัยรุ่นได้ง่าย จึงเกิดการเลียนแบบ เห็นได้จากการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่นจากการแต่งกายที่เปิดเผยมากขึ้น ด้วยเสื้อผ้านรัดรูป กระโปรงสั้น การคบเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระเสรี ไปเที่ยวด้วยกันตามลำพัง มีการถูกเนื้อต้องตัวกันอย่างเปิดเผย มีการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนทำให้มีโอกาสเกิดพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ง่าย

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานนั้นบางครั้งพบว่า เกิดจากความเชื่อและความเข้าใจผิดของหนุ่มสาวที่คิดว่า จะทำให้รักกันและจะเป็นคู่ครองกันไปตลอดชีวิตสมรส การทดลองเรื่อง

เพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานนั้น จะช่วยให้ทั้งสองทราบว่า อวัยวะเพศของเขาเหมาะสมกันหรือไม่ จึงได้ทดลองมีเพศสัมพันธ์กัน เพื่อประกอบพิจารณาในการตัดสินใจก่อนแต่งงานกัน โดยวัยรุ่นชายบางคนคิดว่า การร่วมประเวณีเป็นการครอบครอง เป็นการเอาชนะ และมีความภาคภูมิใจในตนเอง (วันทนี วาสิกะสิน และคณะ 2537 : 54) อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีหลักฐานหรือรายงานรับรองให้เห็นว่า การทดลองมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานจะสามารถทำนายเรื่องความรู้สึกของเพศ รัศวีตครอบครัวยุคใหม่ในอนาคตได้ และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานก็ไม่ได้ช่วยให้ใคร ๆ เป็นสามีหรือภรรยาที่ดีในอนาคตได้เลย (สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร 2541 : 71)

ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ (2540 : 45 -46) ได้กล่าวถึง การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น หรือความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสว่า หมายถึง การที่ชายและหญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสที่ถูกต้องตามกฎหมาย และอยู่ระหว่างศึกษาเล่าเรียน ความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการแต่งงาน (Premarital sex) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วมีอยู่ทั่วไป

วิลเลียม และคณะ (William and others 1995 : 430 - 431) ให้ความหมายว่า หมายถึง การมีประสบการณ์ทางเพศเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ (Coitus) โดยยังไม่ได้มีการแต่งงานกันตามประเพณี หรือก่อนมีการจดทะเบียนสมรส แต่มีจุดมุ่งหมายในอนาคตร่วมกันว่าจะแต่งงานกัน

ดังนั้น สรุปได้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น หมายถึง การมีนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมใกล้ชิดกัน มีความลึกซึ้งต่อกันทางด้านร่างกาย เช่น จับมือ กอดจูบ เล้าโลม จนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กันในระหว่างศึกษาอยู่ในสถานศึกษา

ผลกระทบจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

บุคคลที่สมรสแล้ว เสมือนเป็นการบอกให้สังคมรับรู้ว่าจะสามารถมีเพศสัมพันธ์กันได้ เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สังคมยอมรับได้ ถ้าพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นกับบุคคลที่ยังไม่ได้แต่งงาน สังคมยอมรับว่า ไม่ถูกต้อง และถ้าเป็นวัยรุ่นและอยู่ในกำลังศึกษาเล่าเรียน ยิ่งทำให้สังคมเห็นว่า เป็นสิ่งผิดเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง และอาจนำมาซึ่งความเสี่ยง และความเสื่อมเสียในหลายรูปแบบ เช่น ทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ทั้งตนเอง ครอบครัว และสังคม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านร่างกาย

1.1 การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Risk of sexually transmitted disease)

กลุ่มของโรคติดเชื้อ ซึ่งแพร่กระจายโดยการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน พบว่า มีเกือบ 30 โรค สาเหตุที่ทำให้แพร่กระจายของโรคมีมากขึ้น และรวดเร็ว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การเคลื่อนย้ายของประชากร การคุมกำเนิด ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาทางแพทย์และการดื้อยาของเชื้อโรค เพศศึกษา และรักร่วมเพศ ส่วนโรคติดต่อที่พบมาก ได้แก่ หนองในแท้ หนองในเทียม ซิฟิลิส เอชส์ แผลริมอ่อน เริมหูดหงอนไก่ พยาธิในช่องคลอด และเชื้อรา เป็นต้น ซึ่งโรคหนองในแท้ เป็นสาเหตุของการอักเสบ ติดเชื้อในอุ้งเชิงกราน ซึ่งเป็นการติดเชื้อที่มดลูก ท่อนำไข่ รวมถึงเยื่อบุโพรงมดลูก รังไข่ เยื่อบุช่องท้อง (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์ 2537 : 56) และสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงมาก คือ ชายไทยนั้นได้รับเชื้อเอชส์ ตั้งแต่ยังเป็นเยาวชนรุ่นหนุ่มจากการมีเพศสัมพันธ์ เพราะพบว่า หนุ่มไทยนั้นมีประสบการณ์ทางเพศกับหญิงขายบริการ และเพื่อนหญิงตั้งแต่ อายุ 12 - 13 ปี ซึ่งถ้าหนุ่มสาวที่เขามีเพศสัมพันธ์ด้วยมีเชื้อเอชส์ เท่ากับเขาได้รับเชื้อเอชส์ตั้งแต่อายุยังน้อย (อนุพงษ์ ชิตวรารกร และคณะ 2538 : 18)

1.2 การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ (Premarital pregnancy)

สำหรับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งนั้น จนถึงระดับมีเพศสัมพันธ์กันขาดการป้องกัน ปัญหาตามมาที่พบเสมอคือ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ดังเช่น การศึกษาของณัฐดี วิถีธรรม (2539 : 33) พบว่า ร้อยละ 20 ของผู้หญิงที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ เคยตั้งครรภ์ก่อนสมรสอย่างน้อยหนึ่งครั้ง และการศึกษาของขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า ร้อยละ 29.1 ของผู้หญิงที่เคยการร่วมเพศเคยตั้งครรภ์ก่อนการแต่งงาน ซึ่งในกลุ่มที่ตั้งครรภ์ร้อยละ 65.5 เคยทำแท้ง และยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.5 มีการคุมกำเนิดเป็นครั้งคราว และมีเหตุผลแตกต่างว่า ทำไมเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานจึงเกิดขึ้น โดยมีได้ป้องกัน การศึกษาของโบว์ (Bower 1975, อ้างถึงใน หทัยรัตน์ กิจบำรุง 2546 : 38) พบว่า ร้อยละ 25 ของผู้หญิงโสดที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเคยมีประสบการณ์การตั้งครรภ์โดยมิได้ตั้งใจอย่างน้อยหนึ่งครั้ง และยังพบว่า การมีอุปกรณ์คุมกำเนิดที่เชื่อถือ และการมีความรู้ที่มากมายเกี่ยวกับการคุมกำเนิด ก็มีได้ลดจำนวนการตั้งครรภ์ก่อนสมรสได้ แต่ประการใด

โบว์แมน และสปาเนียร์ (Bowman and Spanier 1978 : 107 อ้างถึงใน หทัยรัตน์ กิจบำรุง 2546 : 48) สรุปว่า โดยทั่วไปหญิงสาวจำนวนมากรู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์ควรเป็นสิ่งที่น่าเกิดตามธรรมชาติ ในบรรยากาศของความรัก ผู้หญิงไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเธอจะต้องการมีเพศสัมพันธ์ถึงแม้ว่าจริง ๆ แล้วเธออาจจะต้องการอย่างนั้น

ดังนั้น จึงมีเหตุผลต่าง ๆ ว่า ทำไมเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจึงมักเกิดขึ้น โดยมิได้มีการป้องกัน หรือคุมกำเนิดไว้ก่อน การงานวิจัยหลายชิ้น พบว่า มีเหตุผลต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. ขาดความรู้ว่า การคุมกำเนิดที่ถูกต้อง แบบใดที่ปลอดภัยมีประสิทธิภาพ
2. ปฏิเสธการใช้การคุมกำเนิดโดยเหตุผลทางศาสนาหรือจริยธรรม
3. ปฏิเสธว่า ไม่มีวิธีคุมกำเนิดใดที่ได้ผลจริงจัง
4. ต้องการพิสูจน์ความเป็นหญิง หรือความเป็นชาย
5. ไม่มีวุฒิภาวะ และขาดความรับผิดชอบ
6. มีบริการทำแท้งมากมาย
7. ความรู้สึกที่ว่า “คงไม่เกิดกับเราแน่”

เมื่อผู้หญิงที่ยังไม่ได้สมรสเกิดการตั้งครรภ์ขึ้นมา จะมีทางเลือก ทางแรก คือ แต่งงานแล้วมีบุตร ทางที่สอง คือ มีบุตรทั้งที่ยังไม่สมรส หรือเรียกว่า มีบุตรนอกสมรส ทางที่สาม คือ การทำแท้ง ในกรณีแรกอาจจะเลี้ยงบุตรเอง หรือยกให้ผู้อื่นเลี้ยง จากการศึกษาของเจฟและดรายฟุส (jaffe and Dryfoos 1986 : 167 – 1675 , อ้างถึง ในหทัยรัตน์ กิจบำรุง 2546 : 39) ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ยังไม่สมรส อายุระหว่าง 15-19 ปี ซึ่งตั้งครรภ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14 จบลงด้วยการแต่งงาน ร้อยละ 38 ทำแท้ง ร้อยละ 20 แท้งเองโดยธรรมชาติ และร้อยละ 29 ให้กำเนิดบุตรนอกสมรส

2. ด้านจิตใจ

ผลทางด้านจิตใจ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้น ซึ่งอาจเกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส สามารถแยกแยะออกได้ยากกว่าผลทางกายภาพ แต่ได้มีผู้ศึกษาในเรื่องนี้ได้แก่ เบอร์กัส และวอลลิน (Bergess and Wallin 1953 : 63 , อ้างถึงใน ญัฐวดี วิจิตรธรรม 2539 : 39) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคู่หมั้นกัน พบว่า ผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันมักมีแนวโน้มที่จะลงเองด้วยการถอนหมั้นมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กัน แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของความสัมพันธ์ รวมทั้งความมั่นคงในความรัก และการตกลงปลงใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดว่า เพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น เป็นสิ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญและจะรู้สึก โกรธต่อต้าน และอับอายเมื่อชายไม่ได้ให้เกียรติเธอ จึงพบว่า บางครั้ง การหมั้นต้องสิ้นสุดลง

ในทางตรงข้าม ภายใต้อาณัติที่เป็นใจต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อาจมีผลทางบวก ต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และพบว่า ในกรณีที่คู่รักมีความรักต่อกันอย่างลึกซึ้ง การมีเพศสัมพันธ์ ก่อนการสมรส มักเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ และกระชับความรักให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ในทัศนะของนักจิตวิทยาไทย (วิทยา นาควัชระ 2531 : 35-36) นั้นได้กล่าวถึงผลที่เกิดขึ้น จากการที่วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น สำหรับในวัยรุ่นชายผลที่ตามมา คือ

1. เกิดความซาชินกับพฤติกรรมการร่วมเพศ ไม่ได้มองเห็นค่า และความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะในเพศชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี มีคนมาจีบเขาอยู่เรื่อย ๆ หรือเขาสามารถจีบใครได้ง่าย และมักเบื่อกันได้ง่าย

2. ความรับผิดชอบในกิจกรรมทั่ว ๆ ไป ในชีวิตก็จะมัน้อยลง เพราะอาจรู้สึกว่ อะไร ๆ ไม่ตื่นเต้น และน่าสนใจอีกต่อไป

3. อารมณ์แปรปรวนง่าย หงุดหงิด เพราะเขาไม่รู้จักจุดหลักของชีวิตจริง ๆ ที่เขาจะต้องยึดให้ได้ ชีวิตไม่ได้มีเพียงแต่ความสุขสนุกสนานมีเพียงชั่วครั้งชั่วคราว แต่เขาอาจต้องออกมาเผชิญกับปัญหาทั่วไปของชีวิตที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยความสะดวก

4. ขาดการพัฒนาตนเอง ตามที่ควรจะเป็นทั้งร่างกายและจิตใจ

5. ขาดโอกาสในการชวนขวยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป

6. หากมีลูกตัวเขาก็กยังไม่พร้อมที่จะเป็นพ่อเด็ก การอบรมเลี้ยงดู หรือช่วยพัฒนาเด็กก็เป็นได้ยาก อาจกลายเป็นภาระอย่างมาก จนอาจจะรับความเป็นจริงเหล่านี้ไม่ได้

ในทางตรงข้าม ถ้าเป็นวัยรุ่นหญิงผลที่ตามมา มีดังนี้

1. มีความรู้สึกว่ เสียสิ่งที่ตนเองสงวนไว้ บางคนเสียความรู้สึก มีความละอาย มีความเสียดย เสียความภาคภูมิใจในตนเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบของพ่อแม่ ถ้าในบางครอบครัวไม่ได้อบรมเรื่องเหล่านี้ เด็กคงไม่รู้สึอะไร แต่ในสังคมที่พ่อแม่ที่เป็นคนไทยส่วนใหญ่ยังอบรมถึงค่านิยมของการรักษาพรหมจรรย์ของลูกสาวเอาไว้

2. เกิดความเคยชิน มีความต้องการมากขึ้น และต้องการเรื่อย ๆ ซึ่งจะหาได้ยากจากชายคนเดิม เพราะได้เห็นแล้ว รู้แล้ว ประจักษ์แล้ว เขาก็อาจรู้สึก “ก็อย่างงั้น ๆ “

3. เกิดความกร้าวร้าวต่อชีวิตได้เร็ว เพราะต่อผจญกับปัญหาการบำรุงรักษาตนเอง ระวังไม่ให้ตั้งครรภ์ คอยห่วงกังวล และพะวงว่ ฝ่ายชายจะไปสนใจผู้หญิงอื่น

4. หากมีลูกก็จะเป็นปัญหาใหญ่ พ่อแม่คงไม่พร้อมที่จะให้ลูกสาวท้องโดยไม่มีพ่อ การอบรมเลี้ยงดูเด็กจะยุ่งยากและไม่พร้อม ที่สำคัญแม่ลูกอ่อนคนนั้นจะพลาดโอกาสในการศึกษาต่อไป

5. ค่านิยมของคนไทยไม่ได้มองว่ดี เป็นสิ่งผิดศีลธรรม

3. ทางสังคม

นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ (2540 : 47) กล่าวว่า เมื่อวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน วัยรุ่นจะรู้สึกกังวลกลัวผู้อื่นจะรับรู้ โดยเฉพาะบิดามารดาหรือผู้ปกครอง กลัวถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองตำหนิ ให้รู้สึกอับอาย เสียชื่อเสียง เพื่อนไม่ยอมรับ กลัวคนในสังคมจะดูถูกหาว่าใจง่าย กลัวว่าสังคมจะไม่ยอมรับ โดยเฉพาะเสียอนาคตทางการศึกษาต้องออกจากโรงเรียน และเป็นการเพิ่มปัญหาในสังคมต่อเนื่องจากการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ย่อมเกิดบุตรที่ไม่มีพ่อหรือแม่ หรือไม่มีทั้งพ่อและแม่เพิ่มขึ้นอีก ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง รวมทั้งเกิดปัญหาโสเภณีเด็กตามมาภายหลังได้

อาจสรุปได้ว่า การที่วัยรุ่นชาย หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น มีผลกระทบทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม ดังแสดงว่า นักศึกษายอมรับรู้ถึงผลที่จะเกิดตามมา ซึ่งมีผลต่อการยับยั้งชั่งใจ ในพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นผู้วิจัยกำหนดให้การมีเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาในครั้ง

พัฒนาการของวัยรุ่น

ความหมายของ “วัยรุ่น”

จรรยา ทองถาวร. (2530 : 262) กล่าวว่า วัยรุ่นมาจากภาษาละตินว่า “Adolescence” หมายถึง การเจริญเติบโตไปสู่วุฒิทางเพศ วัยรุ่นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ใหญ่ก็ต่อเมื่อสามารถให้กำเนิดบุตรได้

สโตนและเชนส์ (อ้างถึงใน พิชัย ไทยอุดม 2540 : 12) กล่าวถึงวัยรุ่นว่า เป็นช่วงของวัยเด็กที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และเริ่มให้ความสนใจตนเอง พยายามค้นหาตนเอง หาค่านิยม และปรัชญาของชีวิต อีกทั้งยังมีความคิดวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเอง ทางด้านจิตใจ วัยรุ่นจะมีพัฒนาการในด้านความรู้สึก ความคิด และอารมณ์ที่แตกต่างจากวัยเด็ก เนื่องจากมีความแปรปรวนทางอารมณ์

โดยสรุปแล้ว วัยรุ่น เป็นวัยที่เพิ่งพ้นจากความเป็นเด็ก และมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์

พัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ เริ่มตั้งแต่การเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย มีการพัฒนาการเรียนรู้ จากการเสริมสร้างประสบการณ์จาก

สภาพแวดล้อม ทำให้เด็กมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ขึ้นเป็นลำดับ นับตั้งแต่การเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย ส่วนของต่อมไร้ท่อและการทำงานของอวัยวะภายในมีบทบาทสำคัญ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น เด็กต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ของผู้ใหญ่ และเนื่องจากเด็กยังไม่มีประสบการณ์เพียงพอที่จะทำเช่นนั้นได้ การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การดำเนินชีวิตแบบใหม่เป็นไปอย่างรวดเร็ว จึงทำให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาทางกาย อารมณ์ และทางสังคม อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นก็ค่อยลดน้อยลงเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เพราะเด็กสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ พัฒนาการทางสติปัญญา และจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นเกิดจากการลงมือทำด้วยตนเอง การสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ และเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก หรือศึกษาค้นคว้าจากการอ่านและการได้พบเห็นจากที่ต่าง ๆ พัฒนาการทางสังคมเกิดจากความสนใจในบุคคลภายนอก ครอบครัว มีเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ ความสนใจในต่างเพศของวัยรุ่นหญิงเกิดก่อนวัยรุ่นชาย และสนใจในเด็กชายที่แก่กว่า ความอยากเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและกลุ่ม ทำให้พยายามประพฤติในสิ่งที่กลุ่มเห็นชอบ ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจในลักษณะการเจริญเติบโตของวัยรุ่นเกิดก่อนวัยรุ่นชาย และสนใจเด็กชายที่แก่กว่า ความอยากเป็นเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและกลุ่ม ทำให้พยายามประพฤติในสิ่งที่กลุ่มเห็นชอบ ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจในลักษณะการเจริญเติบโตของวัยรุ่น โดยเฉพาะความพยายามที่จะเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ จะช่วยให้ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ง่าย การฝึกฝนในเรื่องต่าง ๆ ที่จะต้องรับผิดชอบในวัยผู้ใหญ่ จะช่วยให้ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ง่าย การฝึกฝนในเรื่องต่าง ๆ ที่จะต้องรับผิดชอบในวัยผู้ใหญ่จะช่วยให้วัยรุ่นเข้าสู่ภาวะเร็วขึ้น

วัยรุ่นจึงมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ แต่ละด้าน เป็นไปตามกระบวนการของการเจริญเติบโต อันได้แก่ พัฒนาการทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา และจริยธรรม ดังจะแยกพัฒนาการที่สำคัญ ๆ ในแต่ละด้านดังนี้

พัฒนาการทางด้านสรีรวิทยา

ในวัยนี้นับว่า เป็นช่วงสำคัญมาก เพราะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจากการเปลี่ยนแปลงจากลักษณะของเด็กมาเป็นลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่ โดยเราเรียกระยะนี้ว่า วัยรุ่นหนุ่มสาว

ลักษณะทั่วไปของวัยรุ่นหนุ่มสาว มีดังนี้ (สุชา จันทน์เอม 2528 : 52)

1. เกิดการหลั่งอสุจิในเวลาหลับของเด็กชาย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า มีวุฒิภาวะในทางเพศแล้ว ซึ่งจะเป็นในราวอายุ 12-13 ปี โดยอวัยวะเพศจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ร่างกายสามารถผลิตน้ำอสุจิได้แล้ว ซึ่งแสดงว่า เด็กชายคนนั้นสามารถทำการสืบพันธุ์ และพร้อมที่จะเป็นพ่อคนได้แล้ว

2. ในเด็กหญิงจะเริ่มมีประจำเดือนเป็นครั้งแรก โดยรังไข่เจริญเติบโตอย่างเต็มที่ และสามารถผลิตไข่ออกมาได้ โดยไข่ที่สุก และไม่ได้รับการผสมจะถูกขับออกมาจากร่างกายในรูปของประจำเดือน โดยจะมีระยะเวลาหมุนเวียนอยู่ระหว่าง 28-30 วัน โดยระยะหนึ่ง ๆ จะมีประมาณ 3-5 วัน ความเครียดทั่ว ๆ ไปก่อนที่ระดูจะน้อยลง แต่มักมีอาการปวดศีรษะ และอาการผื่นคันที่ผิวหนังก่อนมีประจำเดือน โดยเฉพาะที่บริเวณใบหน้า

3. มีขนเกิดขึ้นตามร่างกายในที่ต่าง ๆ เช่น บริเวณรักแร้ ริมฝีปาก และบริเวณของลับ เป็นต้น โดยเฉพาะในเด็กชายจะเริ่มมีหนวดเคราขึ้น โดยสิ่งนี้มักทำให้เกิดการรุ่มรวยใจ และมักจะคอยให้ความสนใจเกี่ยวกับหนวดเคราเหล่านี้อยู่เสมอ

4. การเปลี่ยนแปลงทางรูปร่าง และโครงร่างของร่างกาย โดยสัดส่วนของร่างกายจากเด็กมาเป็นรูปร่างของผู้ใหญ่

5. ในเด็กหญิง หน้าอกและสะโพกจะขยายใหญ่ขึ้น โดยมีฮอร์โมนเพศขับออกมาจากต่อมไทรอยด์ ซึ่งจะทำให้เด็กหญิงมีรูปร่างคล้ายผู้ใหญ่มากขึ้น โดยทรวงอกจะขยายใหญ่ มีขนาดใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังมีลักษณะอื่น เช่น สะโพกผายออก เอวคอดเข้า เป็นต้น

6. เด็กผู้ชายจะมีน้ำเสียงเปลี่ยนแปลง แดกพร่า และห้าวขึ้น จะเป็นในราว 1-2 ปี เด็กจึงจะเริ่มบังคับเสียงได้ และเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย การเปลี่ยนแปลงของเสียงจะสิ้นสุดลง เด็กจะเริ่มมีเสียงนุ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงของเสียงอาจจะเป็นไปอย่างช้า ๆ หรืออย่างรวดเร็วก็ได้ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทันทีทันใด อาจทำให้เด็กเข้าใจผิดคิดว่าเป็นหวัดได้ และการที่เสียงเปลี่ยนอาจทำให้เด็กบางคนตกใจกลัว และพะวงถึงแต่พฤติกรรมทางเพศของตน จนไม่เป็นอันหลับอันนอน

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ไม่สามารถบอกได้แน่นอนว่า ลักษณะใดเกิดก่อน ลักษณะใดเกิดหลัง และลักษณะบางอย่างก็เกิดขึ้นโดยไม่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน การเปลี่ยนแปลงนี้อาจมีผลกระทบต่อพฤติกรรมบางอย่างของเด็กได้ เช่น ในเด็กหญิงบางคนเมื่อรู้ตัวว่ารูปร่างของตนมีการเปลี่ยนแปลงไปก็พยายามหลบซ่อนไม่ให้เพื่อนเห็น เพราะกลัวโดนล้อ โดยอาจชอบใส่เสื้อผ้าหลวม ๆ และในเด็กชายมีเสียงแตกพร่า ก็ไม่ค่อยกล้าพูดกับคนอื่น โดยเฉพาะเพศตรงข้าม เพราะความอายและอาจหลบหน้าหลบตา ไม่ยอมเข้าสมาคมกับเพื่อนฝูงได้

การเจริญเติบโตทางกายวิภาค (Anatomical)

ความเจริญทางกายวิภาคนี้ หมายถึง ความเจริญทางด้านส่วนสูง น้ำหนักและโครงร่าง สัดส่วนและขนาด (สุขา จันทน์เอม 2528 : 53) ได้กล่าวถึงการเจริญเติบโตทางกายวิภาค ดังนี้

1. ความเจริญในด้านส่วนสูงของวัยรุ่น

1.1 เมื่อเปรียบเทียบความสูงของวัยรุ่นในเพศเดียวกันแล้ว พบว่า มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งเกิดจากสาเหตุทางด้านพันธุกรรม อิทธิพลของฮอร์โมน และเรื่องอาหารการกิน เป็นต้น

1.2 ความเจริญทางด้านส่วนสูงในเพศหญิงจะหยุดก่อนเพศชาย กล่าวคือ ผู้หญิงจะไม่สูงขึ้นไป เมื่อมีอายุตอนปลายของวัยรุ่น ส่วนผู้ชายยังคงสูงต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงอายุประมาณ 20 ปี

1.3 โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เด็กชายเมื่อแรกเกิดมีความสูงมากกว่าผู้หญิงเล็กน้อย และจะรักษาระดับอยู่เช่นนั้นตลอดไป จนกระทั่งอายุประมาณ 10 ขวบ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงจึงมีความสูงพอ ๆ กัน หลังจากนั้น 3- 4 ปี เด็กหญิงจะเจริญเร็วกว่าเด็กชาย และเจริญเร็วกว่าในระยะวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง คือ ในระหว่างที่มีอายุประมาณ 13-17 ปี

1.4 เมื่อเลยระยะวัยรุ่นตอนกลางไปแล้วเด็กชายจะเริ่มมีความเจริญทางด้านส่วนสูงขึ้นมาทันกับเด็กหญิง อีกทั้งจะเพิ่มความสูงมากกว่าเด็กหญิงอีกครั้ง และคงรักษาระดับความสูงกว่าไว้ตลอดไป

2. ความเจริญทางด้านน้ำหนักของวัยรุ่น

2.1 ระยะก่อนวัยรุ่น เด็กชายจะมีน้ำหนักมากกว่าเด็กหญิง

2.2 ในระหว่างระยะวัยรุ่นตอนกลาง เด็กหญิงจะเริ่มหนักกว่าเด็กชาย

2.3 หลังระยะวัยรุ่นตอนกลางไปแล้ว ผู้ชายจะหนักกว่าผู้หญิงเล็กน้อย และจะรักษาความหนักกว่าอยู่เสมอไป

การเปลี่ยนแปลงทางด้านความสูงและน้ำหนักของวัยรุ่น

ก่อนที่เด็กจะย่างเข้าสู่ระยะวัยรุ่น อัตราความสูงของเด็กจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อเด็กหญิงมีอายุตั้งแต่ 11.5 ปี ส่วนเด็กชายจะเริ่มเมื่อมีอายุ 13.8 ปี เป็นต้นไป แต่การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักจะมีแบบแผนที่แตกต่างไปจากการเปลี่ยนแปลงของความสูง กล่าวคือ นับตั้งแต่เด็กอายุ 6 ปี เด็กจะมีการเพิ่มของน้ำหนักเป็นประจำทุกปี และอยู่แล้ว การเพิ่มของน้ำหนักจะมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ดังตารางต่อไปนี้ จะแสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบความสูงและน้ำหนักของเด็กทั้งสองเพศที่มาอายุเท่าเทียมกัน ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่า เด็กหญิงที่อายุ 13 ปี จะมีอัตราของความสูงและน้ำหนักสูงกว่าเด็กชายที่มีอายุเท่ากันดังนี้

3. ความเจริญเติบโตด้านสัดส่วนและขนาดของวัยรุ่น

3.1 สัดส่วนและขนาดของร่างกาย วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง ไม่มีความแตกต่างกัน

3.2 สัดส่วนและขนาดแต่ละคนในรุ่นราวคราวเดียวกัน อาจแตกต่างกันได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการทำงานของแต่ละคนต่าง ๆ ในร่างกาย การออกกำลังกาย อาหารที่รับประทาน และสัดส่วนของโครงร่าง เป็นต้น

3.3 เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย ลักษณะรูปร่างของชายและหญิงที่แตกต่างกันระหว่างเพศเริ่มปรากฏขึ้น เช่น เด็กชายจะมีไหล่กว้าง สะโพกเล็ก แขนขายาว ส่วนเด็กหญิงสะโพกผายออก ไหล่แคบมน และส่วนอื่น ๆ จะแตกต่างจากเด็กชายอย่างเห็นได้ชัดขึ้น

ผลของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของวัยรุ่นมีผลต่อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทั้งภายในและภายนอก จากผลเหล่านี้จึงทำให้เด็กมีบุคลิกภาพต่าง ๆ กัน จากการเปลี่ยนแปลงทางกายและทางจิตใจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางรูปแบบพฤติกรรม เจตคติและจะมีผลกระทบกระเทือนต่อการเจริญเติบโตการเปลี่ยนแปลงทางกายอย่างรวดเร็ว จะตามด้วยการเมื่อวัยไม่กระตือรือร้น และลักษณะที่ไม่ดีต่าง ๆ ความไม่สะดวกเหล่านี้จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จได้ยาก

พัฒนาการทางด้านร่างกายของวัยรุ่น

ในวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการอย่างสูง เป็นสภาพหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่เกิดขึ้นต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมมีผลกระทบกระเทือนและก่อปัญหาให้กับวัยรุ่นบ้างไม่มากนักน้อย ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เราพอสรุปเฉพาะที่สำคัญ ๆ ได้ดังนี้ (สุชา จันทน์เฒ 2528 : 68-69)

1. น้ำเสียง เด็กชายเริ่มรู้สึกคนว่าเสียงเปลี่ยนไป ก็จะทำให้เกิดความกระดากอายไม่กล้าพูด เพราะกลัวคนหัวเราะเยาะ ในเด็กบางคนเสียงอาจเปลี่ยนแปลงช้า โดยยังคงมีเสียงเล็กแหลมอยู่ แต่พออายุมากขึ้นยังไม่ยอมเปลี่ยน ซึ่งผิดกับคนอื่น ๆ ก็อาจจะทำให้เกิดความกระดากอาย และเก็บตัวอยู่เงียบ ๆ ในเด็กหญิงบางคนอาจมีเสียงใหญ่ทุ้มคล้ายผู้ชาย ทำให้เก็บตัวอยู่เงียบ ๆ และไม่ยอมคบหาสมาคมกับเพศตรงข้าม

2. การเกิดขนตามร่างกาย เมื่อเริ่มขึ้นขึ้นตามร่างกายในที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะบริเวณรักแร้ หนวดเครา และบริเวณอวัยวะเพศ ทำให้รู้สึกกระดากอาย ในเพศหญิงบางคนมีฮอร์โมนผิดปกติ จะเกิดมีขนขึ้นบริเวณริมฝีปากคิ้วคิ้วหนวด ทำให้เกิดปมด้อยไม่อยากจะเข้าสมาคมกับเพื่อน

ๆ และชอบเก็บตัวอยู่อย่างเงิบ ๆ บางคนพยายามกำจัดคนที่เกิดขึ้น ซึ่งบางคนทำไปในทางที่ไม่ถูก แทนที่จะลดน้อยลงกลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น และอาจทำให้เด็กเกิดความลำบากใจมากยิ่งขึ้น

3. ปัญหาเกี่ยวกับน้ำหนักตัว เด็กชายจะมีรูปร่างเล็ก ผอมแห้งแรงน้อย มักมีความรู้สึกไม่สบายใจ บางคนจะเกิดปมด้อยและพยายามหลบหน้าเพื่อไปอยู่ตามลำพัง กลายเป็นเด็กขี้อาย ไม่ยอมแสดงออก บางคนพยายามสร้างปมเด่นด้วยการก้าวร้าว เป็นอันธพาล คอรั้งแกคนอื่น เด็กชายที่อ้วนมากมักอารมณ์ดี เป็นตัวตลกในกลุ่มเพื่อน และมักถูกล้อเลียนอยู่เสมอ

เด็กหญิงจะมีการวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องน้ำหนักตัว เมื่อรู้ว่า ตัวมีน้ำหนักมากก็จะลดความอ้วนด้วยวิธีต่าง ๆ ดังจะเห็นได้ว่า มีการสอบถามถึงวิธีลดความอ้วนจากคอลัมน์ และรายการแพทย์ทางวิทยุและหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ บางคนถึงขนาดยอมอดอาหาร หรือรับประทานอาหารให้น้อยที่สุด ซึ่งมีวิธีที่ถูกต้อง

4. ปัญหาที่เกิดจากเปลี่ยนแปลงทางอวัยวะเพศ ในวัยรุ่นต่อมเพศได้ทำงานอย่างเต็มที่ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้เด็กมักเก็บตัวอยู่เงิบ ๆ บางทีก็พยายามพิจารณาอวัยวะเพศของตนเองเป็นเวลานาน ๆ เพื่อศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลง ในเด็กชายจะเกิดมีการหลั่งอสุจิในเวลาหลับและฝัน ส่วนในเด็กหญิงจะมีปัญหาเกี่ยวกับการมีประจำเดือน และเรื่องเกี่ยวกับขนาดของเต้านม ซึ่งเด็กหญิงจะมีความกังวลมากเนื่องจากมีความต้องการให้ได้ขนาดพอดี บางคนเต้านมใหญ่เกินไปกลัวถูกเพื่อนล้อว่าอกภูเขา ก็กระวนกระวายหาวิธีจะทำให้เล็กลงด้วยวิธีต่าง ๆ บางคนเต้านมมีขนาดเล็กเกินไปก็พยายามทำการบีบนิ้วให้คงขนาดด้วยตนเอง

5. ปัญหาด้านเพศของเด็กวัยรุ่นที่สำคัญ คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม และการสำเร็จความใคร่กับเพื่อนในเพศเดียวกัน

พัฒนาการทางอารมณ์

อารมณ์เป็นความรู้สึก หรือความสะเทือนใจที่เกิดจากร่างกายถูกสิ่งอื่นมาเร้า คนเรานั้นมักมีอารมณ์เกิดขึ้นเสมอทุก ๆ นาที อารมณ์ของวัยรุ่นนั้นเป็นอารมณ์ที่รุนแรง โดยที่เราเรียกว่านี้เป็นวัย “พายุบูแคม” ซึ่งหมายถึงการมีอารมณ์ที่รุนแรง เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง ในบางครั้งจึงมักมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่อยู่เสมอ การที่เกิดอารมณ์ง่ายและรุนแรงเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่ง่ายต่อการยุแหย่ หรือชักนำให้เด็กเกิดความรู้สึกอยากลองดี ทั้งที่ทางที่ดีและทางที่เลว ความคิดชั่ววูบของอารมณ์วัยรุ่น อาจเป็นสิ่งที่ทำให้เขาแสดงพฤติกรรมผิด ๆ ออกมา ซึ่งอาจหมายถึง ชีวิตและอนาคตของเขาเอง โดยทั่วไปนักจิตวิทยาจะแบ่งประเภทของอารมณ์ไว้ 2 ประเภท คือ (สมรทองดี, 2538 : 151)

1. อารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ที่ก่อให้เกิดความทุกข์เป็นภาวะของอารมณ์ที่เกิดจากความรู้สึกที่ไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการของตน อารมณ์ที่เกิดบ่อย ๆ กับวัยรุ่น ได้แก่ ความกังวลใจ ความวิตก ความริษยา ความอิจฉา ความกลัว ความโกรธ ความทุกข์โศก และความรู้สึกผิด ดังมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความกังวลใจ (Worry) เป็นความรู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด และเป็นความรู้สึกที่เกิดโดยมีสาเหตุจากการตั้งความคาดหวัง หรือจินตนาการของตน และเกิดจากสภาพทางสังคมของแต่ละคนด้วย

1.2 ความวิตก (Anxiety) มีลักษณะคล้ายกับความกังวลใจ เป็นสภาวะของความกลัวที่ไม่รุนแรง ความวิตกกังวลจะมีลักษณะของความกลัวในสิ่งที่ไม่สามารถหาสาเหตุได้ เช่น เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งใหม่ ๆ บางอย่าง ทำให้วิตกไปว่า ไม่แน่ใจว่าจะทำได้หรือไม่ ความวิตกจึงเกิดจากสภาวะของความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัย ขาดความรู้สึกอบอุ่นหรือขาดความรัก และเป็นสภาวะที่เกิดจากความรู้สึกรับผิดชอบต่อการกระทำของตน

1.3 ความริษยา เป็นภาวะของความวิตกกังวลอย่างหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกที่กลัวจะสูญเสียความรักให้แก่ผู้อื่น เมื่อเกิดอารมณ์ริษยาขึ้น บุคคลนั้นจะแสดงพฤติกรรมที่รุนแรง และอาจจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและอาจทำร้ายผู้อื่นได้

1.4 ความอิจฉา เป็นความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับความริษยา แต่แตกต่างกันตรงที่ความอิจฉาเกิดจากความปรารถนาที่จะได้สิ่งซึ่งของคนอื่นที่อยู่แต่ตนเองไม่มี

1.5 ความกลัว เป็นภาวะที่บุคคลมีความรู้สึกว่ามีภัยคุกคาม บุคคลที่มีความรู้สึกกลัวในสิ่งต่าง ๆ เช่น กลัวความผิดหวัง กลัวสอบตก กลัวความล้มเหลว กลัวพายุ เป็นต้น ความกลัวเหล่านี้เป็นสิ่งธรรมชาติที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน และสำหรับความกลัวของวัยรุ่นนี้ อาจแบ่งได้ 3 ประเภทด้วยกันคือ

1.5.1 กลัวเกี่ยวกับตนเอง เช่น กลัวสอบตก กลัวตาบอด กลัวไม่มีแฟน กลัวความล้มเหลวในการเรียน และการทำงาน เป็นต้น

1.5.2 กลัวในสิ่งที่ไม่รู้ เช่น กลัวความตาย กลัวความมืด กลัวการอยู่คนเดียวแปลกหน้า เป็นต้น

1.5.3 กลัวสิ่งที่เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ สัตว์และสิ่งของ เช่น พายุ สุนัข สัตว์บางชนิด เป็นต้น

1.6 ความโกรธ สาเหตุสำคัญของความโกรธของวัยรุ่นก็คือ การถูกขัดขวางสิทธิที่พึงจะได้รับ การถูกผู้อื่นดูหมิ่นเหยียดหยาม การไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น การถูกล้อเลียน การถูกเปรียบเทียบกับผู้ที่เด่นกว่าตน เมื่อเกิดอารมณ์โกรธก็มักจะแสดงออกอย่างเปิดเผย แต่มักจะ

แสดงออกทางวาจา เช่น การใช้คำพูดข่มขู่ การเยาะเย้ยถากถาง การกล่ำคำหยาบคาย หรืออาจขี้นว้างปาลิ่งของ ทบตี ต่อย ตะ ซึ่งการแสดงออกทางกายนี้มีแนวโน้มลดลงเมื่ออยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย และในบางครั้งจะแสดงอารมณ์โกรธโดยทางสีหน้า แหวตา เช่น หน้าบึ้ง แหวตาเกรี้ยวกราด ไม่ยอมพูด และไม่ยอมทำสิ่งที่ตั้งใจไว้

1.7 ความรู้สึกผิด เป็นอารมณ์ทุกข์ร้อนของวัยรุ่นที่พบว่า ตนได้ฝ่าฝืน หรือละเมิดสิ่งที่คิดว่าถูกต้อง หรือศีลธรรมอันดี ซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนของบิดามารดา หรือครูอาจารย์ เมื่อวัยรุ่นรู้สึกว่า ตนไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งสอนได้ ก็อาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ และถ้ายังไม่สามารถแก้ปัญหา หรือให้คำตอบได้ว่า ตนทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร ก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวล และต้องการผู้ให้คำแนะนำ

2. อารมณ์สุข เป็นอารมณ์ที่เกิดจากความรู้สึกที่เป็นไปในทางพึงพอใจ เนื่องจากได้รับการตอบสนองความต้องการของตน อารมณ์ที่ก่อให้เกิดความสุข ได้แก่ ความร่าเริง สนุกสนาน ความรัก และความชื่นชมยินดี อารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นอารมณ์ที่พึงปรารถนาของทุกคน และถ้าทุกคนมีอารมณ์ที่เป็นสุขก็ย่อมแสดงพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ได้มากกว่าอารมณ์ทุกข์

2.1 ความร่าเริง สนุกสนาน (Joy) เป็นอารมณ์ที่ก่อให้เกิดความสุข ความชื่นชม ความ ปิติยินดี ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นแก่บุคคลที่มีสุขภาพดีทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ความสุขของวัยรุ่นแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ทั้งนี้เนื่องจาก ภาวะการรับรู้ และการเรียนรู้จากมวลประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของตนตั้งแต่วัยเด็กเป็นต้นมา

ปัญหาทางด้านอารมณ์ของวัยรุ่น

เด็กวัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงได้ง่าย สักเกตได้จากการแสดงออกทางอารมณ์ คือ บางครั้งอารมณ์ดี อารมณ์ร้าย ไม่มีเหตุผลต้องทำความเข้าใจความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของวัยรุ่น มีผลสืบเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กเอง ความเปลี่ยนแปลงทางด้านนี้อาจแยกออกได้หลายหัวข้อ ดังนี้ (สุชา จันทน์เอม 2529 : 59-60)

1. ความต้องการและปรารถนาใหม่ ๆ เกิดขึ้น และเป็นไปอย่างรุนแรง เช่น ความโอ้อวดในสิ่งสวยงาม สนใจตนเอง ต้องการอะไรเมื่อไม่สมประสงค์ก็ทำให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป เช่น เสรีโสโก โกรธ ฮึดฮัด ที่สำคัญ คือ อาจพยายามหาความพอใจทางใดทางหนึ่งให้จงได้ ครั้นจะปล่อยตามใจก็จะเคยตัวหรือจะเหลิง จะปฏิเสธก็ต้องขัดใจกัน พ่อแม่ไม่ค่อยเข้าใจว่า เด็กในวัยนี้ได้เปลี่ยนแปลงสภาพความคิดเห็นและทำที่ ระลึกในสิทธิและความรับผิดชอบของตน และพยายามสลัดแยกวัยเด็กให้เข้าเขตวัยผู้ใหญ่และทำที่ ระลึกในสิทธิและความรับผิดชอบของตน และพยายามสลัดแยกวัยเด็กให้เข้าเขตวัยผู้ใหญ่ต่อไป ผู้ใหญ่มักกีดกันห้ามไม่ให้เด็กได้รับความสุขเพลิดเพลิน

ทั้ง ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแต่อย่างใดเลย จำเป็นอย่างยิ่งที่พ่อ แม่ ครู หรือผู้ปกครองควรจะได้ศึกษาความต้องการของวัยรุ่น เพื่อจะได้เข้าใจและจะได้อบรมเขาให้ถูกทาง

2. มีความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้น ในวัยนี้มีความเจริญ และความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้นในวัยเด็กทั้งชายและหญิงจะเล่นด้วยกันได้อย่างสนิทสนมโดยมิได้คิดถึงเรื่องเพศ จนกระทั่งย่างเข้าสู่วัยรุ่นต่อมเพศได้เจริญเต็มที่ ความคิดที่แยกเพศได้ติดตามมา ด้วยประเพณีและสภาพแวดล้อมจึงได้แยกเด็กทั้งสองเพศออกจากกัน เด็กจะมองเห็นความงามและความสวยงามต่าง ๆ แต่ละฝ่ายจะพิถีพิถันในการแต่งตัว เพื่ออวดเพศตรงข้าม เนื่องจากวัย 12-14 ปี นี้เด็กหญิงเจริญเร็วกว่า เด็กชายทั้งในทางร่างกายและความคิด เด็กหญิงจึงเป็นเพศที่สนใจตรงข้ามก่อน และในโอกาสเดียวกันก็จะเป็นที่สนใจของเด็กชายที่มีอายุแก่กว่า ในระยะนี้ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง สามารถที่จะสืบพันธุ์ได้แล้ว ฉะนั้นการให้วิชาการที่ถูกหลักในเรื่องเพศจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างมากในวัยรุ่น

3. เกิดความกระวนกระวายในใจเรื่องความเจริญเติบโตของร่างกาย เพราะร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ถ้าเด็กไม่ได้รับการอบรมให้เข้าใจก็จะตกใจ และกระดากอาย สับสนในบทบาทของตนเอง

4. สติปัญญาและความคิดเจริญก้าวหน้ากว้างขวางออกไป สนใจในการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มพูนความสามารถ เริ่มเข้าใจความสวยงาม ความไพเราะ ความดี ความเจริญทางด้านความคิดนี้ค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการเร่งเร้าให้เกิดขึ้นในวัยใดวัยหนึ่ง

5. เริ่มรู้จักรับผิดชอบและต้องการเป็นอิสระ เด็กชายชอบแสดงความคิดเห็น และกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามลำพัง โดยเชื่อความสามารถของตนเอง รักเกียรติยศและชื่อเสียง สนใจเล่าเรียนกระทำกิจที่เห็นว่า ดีงาม และเป็นประโยชน์ ทดลองทำสิ่งนั้นสิ่งนี้เรื่อยไป และรับสิ่งที่พอใจเอาไว้เป็นของตน การแนะนำให้รู้จักและเข้าใจตนเอง และตัดสินใจพิจารณาพฤติกรรมต่าง ๆ ให้ถูกต้องโดยเหมาะสมจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ

6. อารมณ์เปลี่ยนแปลงได้ง่าย และรุนแรง ประเดี๋ยวรักประเดี๋ยวโกรธ ประเดี๋ยวเกลียด กระสับกระส่าย กระตือรือร้น นับถือตนเอง ชอบทำอะไรบ้าง ซึ่งอาจจะเป็นผลร้ายหรือเป็นผลดีก็ได้ ทำอะไรสำเร็จก็ดีใจ ถ้าพลาดพลั้งก็เสียใจ ความภูมิใจและทะนงตนเองก็เช่นกัน อาจส่งเสริมหรือบั่นทอนก็ได้ ในวัยนี้เด็กจำเป็นต้องเปลี่ยนนิสัยหลายอย่าง เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพที่มีความรับผิดชอบและเสรีภาพมากขึ้น สาเหตุอื่นที่ทำให้วัยรุ่นมีความหวั่นไหวไม่แน่นอนก็คือ การเริ่มตระหนักในความลึกลับของชีวิตนับตั้งแต่บ่อเกิดของความมุ่งหมายและผลลัพธ์ในชีวิต และความซับซ้อนในปัญหาต่าง ๆ ของสังคม

7. จินตนาการมีมากขึ้น โดยเฉพาะการ “ฝันกลางวัน” มีอยู่มากมายและเป็นอยู่นาน ๆ โดยถือเอาตัวเองเป็นคนสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กในวัยนี้ต้องดิ้นรน เพื่อทำตัวเองให้เหมาะสมกับ

ความยุ่งยากสับสนสารพัดอย่างของชีวิต ซึ่งเด็กเริ่มมาเข้าใจชัด หรือเห็นตระหนักดียิ่งขึ้นว่า มีความสำคัญมากเพียงไร รู้สึกว่าจะพบเห็นของอะไรใหม่ ๆ การฝึกกลางวันของเด็กมักเกี่ยวกับความรัก ความสำเร็จ ความปลอดภัย รองลงมาคือ ความสงสารตนเอง และความตาย ขอบนี้ฝึกไปว่าตนเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามที่ปรารถนา ความนึกฝันดังว่านี้หากมิได้รับการแนะนำให้กระทำถูกต้องหรือเพิกเฉยละเลยแล้วก็จะทำให้เกิดนิสัยขาดไม่กล้าเผชิญหน้ากับอุปสรรคของชีวิตและชิงชังสังคม แต่ถ้าไม่ได้รับการแนะนำและสนับสนุนให้มีโอกาสได้กระทำกิจคู่กันไปด้วยแล้ว ก็จะเป็นการสร้างเสริมบุคลิกภาพให้ดียิ่งขึ้นได้เป็นอย่างมาก

8. ความเชื่อมั่นต่าง ๆ เป็นไปอย่างรุนแรง ถ้าเชื่ออะไรแล้วก็จะเชื่อจริงจัง เช่น ความเชื่อในศาสนา เชื่อในคุณงามความดี และการกระทำต่าง ๆ ที่เห็นว่าถูกต้อง เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกันก็มีความระแวงไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ นอกจากมีหลักฐานมาประกอบอ้างอิงข้อที่น่าสังเกตก็คือ ในวัยนี้ปรากฏว่าเป็นวัยที่เริ่มเพาะอาชญากรรมต่าง ๆ ซึ่งจะไปปรากฏเป็นอาชญากรรมต่อไป สาเหตุต่อเนื่องมาแต่การเผชิญกับความสับสนเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ของสภาพแวดล้อมและชีวิต รวมทั้งความเชื่อแลความคิดก็เปลี่ยนแปลง อาจถูกชักจูงไปในทางที่เสียได้ง่าย

9. ความสนใจในการสมาคมมีมากขึ้น นอกจากจะสมาคมกับต่างประเทศแล้วยังสมาคมกับคนทั่วไป เข้าใจความสัมพันธ์และหน้าที่ที่ตนจะปฏิบัติด้วย ขวนขวายร่วมสมาคมกับเพื่อน ๆ และตระหนักในหน้าที่ที่ตนจะพึงกระทำเกี่ยวกับหมู่คณะ หมู่คณะจะมีอิทธิพลเหนือชีวิตเด็ก ทำให้เด็กมีความเห็นจิตใจ กิริยามารยาท การแต่งกาย และระเบียบการปฏิบัติคล้อยตามหมู่คณะ หรือสังคม การจัดสิ่งแวดล้อม สโมสรสังคม การจัดให้เด็กติดต่อกับเพื่อนฝูงกับบุคคล หรือสิ่งที่ดีงามก็ย่อมจะเป็นประโยชน์แก่เด็ก

10. ประสาทส่วนต่าง ๆ และความรู้สึกด้านสัมผัสตื่นตัวขึ้นมากในวัยนี้ จะเห็นได้จากการกระทำของเด็กและความสนใจใหม่ ๆ ในดนตรี วรรณกรรม และศิลปกรรมต่าง ๆ ผู้ที่มีความถนัดพิเศษในทางนี้บ้างแล้วก็จะก้าวหน้าไปมาก นอกจากนั้นบรรดานิสัยต่าง ๆ ที่มักจะเกิดขึ้นเปลี่ยนแปลง หรือเพิกถอนไปในวัยนี้ ทั้งนี้รวมทั้งนิสัยการกระทำทางร่างกาย เช่น การจับปากกา เดิน พุด กินอาหาร ฯลฯ รวมทั้งนิสัยในการคิดและรู้สึกด้วย เช่น สร้างนิสัยอดทน ไม่โกรธง่าย เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ขยันขันแข็ง มองโลกในแง่ดีหรือร้าย ความประพฤติดีและชั่ว เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวหรือส่วนรวม ที่สำคัญก็คือ นิสัยที่ชอบคิดแต่เพียงผิวเผิน ซึ่งก่อให้เกิดได้ง่าย แต่จะกำจัดให้หมดไปได้ยากมาก

เนื่องจากความเจริญทางร่างกายและต่อมต่าง ๆ ของวัยรุ่นกำลังอยู่ในระยะปรับตัว ดังนั้น วัยรุ่นจึงตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่ยั่วเย้าทางอารมณ์ได้ง่าย เพราะเด็กวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว เชื่อง่าย หลงง่าย ไม่มีอารมณ์มั่นคงเหมือนผู้ใหญ่ จึงมักเกิดปัญหายุ่งยากทางอารมณ์เสมอ

ดังนั้น การรักษาอารมณ์ให้ดีอยู่เสมอในวัยรุ่นเป็นสิ่งสำคัญ ชีวิตของคนเราจะสุขสบายยิ่งขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ แนวทางต่อไปจะช่วยให้คนมีอารมณ์ดีได้ คือ

1. พยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เรารมณ์ให้เกิดความเศร้า ตกใจ และกลัว
2. จงเรียนรู้ศึกษาเรื่องอารมณ์ให้มาก เช่น จากการอ่านหนังสือ จากตัวละครที่แสดง หรือสังเกตจากชีวิตจริงว่าอะไรดีอะไรไม่ดี
3. พยายามข่มใจสงบ ระวังยับยั้งอารมณ์ให้เป็นไปทีละเล็กทีละน้อย
4. ทำงานเป็นกิจวัตรประจำวัน งานจะช่วยให้เพลิดเพลินไม่คิดมาก
5. มีอารมณ์ขัน รื่นเริงอยู่เสมอ เห็นโลกนี้น่าอยู่สนุกสนาน

พัฒนาการทางสังคม

พัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นขึ้นจากประสบการณ์ในวัยเด็ก เมื่อเด็กรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม สมาชิกของกลุ่มรัก และต้องการตน ทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่น และมีความสุขแต่ถ้าสมาชิกของกลุ่มไม่สนใจและทอดทิ้งเขา ความรู้สึกไม่อบอุ่นใจย่อมเกิดขึ้น ดังนั้น จึงเป็นที่ยอมรับกันว่า ระบบสังคม มีอิทธิพลที่สำคัญต่อเด็กวัยรุ่นหลายอย่าง โดยเฉพาะทางด้านจิตใจ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นในแง่ของการมีความรู้สึกต่อตนเอง สังคมได้ตั้งความคาดหวัง (Expects) ไว้มากมาย จึงทำให้ระยะวัยรุ่นเป็นเวลาแห่งความกดดันและความสับสนทั้งตัวเด็กเองและพ่อแม่ สังคมจะคาดหวังให้เด็กวัยรุ่น ได้ดำเนินการตามแนวทางของพฤติกรรมที่ได้วางแบบอย่างไว้ให้นักจิตวิทยาชื่อ อิริก บี. อิริกสัน (Erik B. Erikson) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่บุคคลจะแสวงหาเอกลักษณ์ (Identity) ที่เป็นของตนเอง เป็นวัยที่เด็กจะพัฒนามโนภาพของตนเอง และจะยึดถือต่อไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นนอกจากจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางร่างกายและจิตใจแล้วยังพบว่า เด็กยังมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกับสถานะความเป็นอยู่ภายในครอบครัวด้วย ดังจะเห็นได้ว่า เด็กในวัยนี้ต้องการเป็นอิสระ และต้องการเป็นตัวของตัวเอง ชอบอยู่ตามลำพัง มีห้องอยู่เป็นสัดส่วน มีของใช้ส่วนตัว ซึ่งถ้าเราเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ เราอาจจะช่วยเหลือเด็กได้ด้วยการจัดหาห้องส่วนตัวให้เขาได้อยู่ตามลำพัง เพื่อให้ความคิดเห็นของตนเองอย่างอิสระ ซึ่งจะช่วยได้มากในการปรับตัวเข้ากับสังคมของเขาโอกาสต่อไป

ในวัยรุ่นนี้ เด็กกำลังมีความต้องการอย่างรุนแรงในการที่จะทำตนเองให้เป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนและบุคคลในวงสังคม โดยจะพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสุดความสามารถเพื่อให้ได้มาซึ่งสถานะดังกล่าว โดยสามารถสังเกตได้คือ

1. การแต่งตัวพิถีพิถันเป็นพิเศษ
2. เอาใจใส่ในกิจวัตรของตนเองและบุคคลในครอบครัว

3. ต้องการให้ทุกคนยอมรับว่าตนเป็นผู้ใหญ่
4. มีการรวมกลุ่มระหว่างเพื่อนสนิทในเพศเดียวกันในรูปแบบของ “แก๊งค์” แต่ในระยะต่อมามักเริ่มความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม โดยจะมีสมาชิกต่างเพศเข้าร่วมกลุ่มด้วย

ลักษณะการปรับตัวของวัยรุ่น

บุคคลที่สามารถจะปรับตัวได้ดีจะต้องเป็นบุคคลที่สามารถเข้าใจตนเอง สร้างสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ดี มีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่น และเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมได้ดี วัยรุ่นที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัว ทำให้เกิดลักษณะของสุขภาพจิตที่ดี ดังนี้

1. มีความเชื่อมั่น และความรู้สึกมั่นคง อันก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตัวเองไม่มีปมด้อย ไม่กลัวเกรง ความยิ่งใหญ่ หรือการก้าวร้าวระรานของผู้ใด ในขณะที่เดียวกันก็รู้จักยอมรับความสามารถ และความสำเร็จของผู้อื่นที่เหนือกว่าตน มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นด้วยความจริงกล้าเผชิญชีวิตโดยไม่ท้อแท้แต่อุปสรรค
2. มีลักษณะอบอุ่นเป็นมิตร มีลักษณะนิสัยน่ารัก เมตตากรุณาต่อผู้อื่นด้วยน้ำใจจริง ไม่หวังผลตอบแทน ไม่เห็นแก่ตัว เกรงใจ และคำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น
3. มีความรู้สึกตระหนักในคุณค่าของภาระหน้าที่ปฏิบัติ การดำเนินชีวิตแต่ละวันเป็นไปอย่างมีคุณค่า และไม่น่าเบื่อหน่าย
4. พร้อมที่จะรับประสบการณ์ใหม่ ๆ และสนใจในกิจกรรมรอบตัว มีความสุขในสิ่งต่าง ๆ ตามความถนัดและความสนใจของตน เช่น การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี และการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ
5. รู้จักรักษานามัย และสุขภาพร่างกายสม่ำเสมอ ทั้งในการกิน การนอนและการออกกำลังกาย เป็นต้น
6. มีความกล้าที่จะเผชิญกับความจริงในชีวิต กล้าที่จะเผชิญความจริงเกี่ยวกับสภาพของตนเองที่นำความทุกข์ใจมาให้ เช่น ความล้มเหลวและความผิดพลาดในชีวิต โดยไม่หาทางออกด้วยการกล่าวโทษผู้อื่น หรือกลบเกลื่อนข้อบกพร่องของตนเองด้วยวิธีการปรับตัวแบบต่าง ๆ
7. มีจิตใจหนักแน่นมั่นคงไม่ท้อถอยและหวาดหวั่น พร้อมจะแก้ไขปัญห และอุปสรรคที่เกิดขึ้นเต็มกำลังความสามารถ
8. มีความสามารถในการปรับตัวได้ดี สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมทางครอบครัวและสังคมได้ง่าย มีใจกว้างพอที่จะรับฟังความคิดและข้อโต้แย้งของผู้อื่น ในเวลาเดียวกันก็เป็นผู้ยึดมั่นในหลักการที่ดี มีมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติสูง และยึดถือค่านิยมที่ดีงาม

9. มีอารมณ์ซึ่งช่วยส่งเสริมแทนที่จะขัดขวางสวัสดิภาพของชีวิต ไม่มีอารมณ์เกลียดเกลียดแค้น หรืออิจฉาริษยา รู้จักที่ยับยั้งและควบคุมอารมณ์ได้ มีอารมณ์รักใคร่ และเป็นมิตรกับเพศตรงข้ามได้ด้วยดี

10. ปราศจากนิสัยในทางจิตที่กระทบกระเทือนบุคลิกภาพ ไม่ลงโทษตัวเอง เมื่อกระทำผิด แต่จะจดจำประสบการณ์ไว้เป็นบทเรียนที่มีค่า ไม่หวาดระแวงสงสัยผู้อื่น ไม่หุ่ยมหิมในเรื่องเล็กน้อยไร้สาระ ไม่เคร่งเครียดและวิตกกังวลจนเกินกว่าเหตุ เมื่อมีปัญหาต่างๆ ควรขอคำปรึกษาจากผู้ปกครอง

สำหรับการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ เด็กวัยรุ่นจะมีประสบการณ์ใหม่ขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเด็กพยายามหาความด้วยตนเอง และมักเป็นที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่ ความเข้มงวดจู้จี้ของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กในเรื่องความประพฤติ การคบเพื่อน การเรียน การแต่งกาย ตลอดจนการที่ต้องทำตามใจผู้ใหญ่ อยู่เสมอนั้น ทำให้อารมณ์ของวัยรุ่นไม่มั่นคง หงุดหงิด ไวต่อความรู้สึก และแสดงออกทันที เพราะยังไม่เป็นผู้ใหญ่ที่เดียว นอกจากต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมทางบ้านแล้ว เด็กวัยรุ่นยังต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนอกบ้านที่ตนอยู่ร่วมด้วย เช่น การปรับตัวให้เข้ากับหมู่คณะกับเพื่อนต่างเพศ กับผู้ใหญ่อื่น ๆ ที่ตนเกี่ยวข้องด้วย การเคยชินกับสิ่งหนึ่งและต้องมาปรับตัวให้เข้ากับอีกสิ่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว ทำให้เด็กวัยรุ่นนี้เกิดอารมณ์คับข้องใจได้เสมอ องค์ประกอบที่จะช่วยให้เด็กวัยรุ่นประสบความสำเร็จเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็คือ “การนับถือตนเอง” บิดา มารดา ควรจะช่วยเหลือปลูกฝังความรู้สึกนี้ โดยการสร้างความสัมพันธ์ภายในบ้านให้มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยเปิดโอกาสให้บุตรมีโอกาสดекเปลี่ยนความคิดเห็น ให้ความเป็นอิสระ ความรัก และการยอมรับนับถือระหว่างกัน ก็จะเป็นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่เด็ก ทำให้เขาสามารถปรับตัว และมีบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ของสังคมมีการดำรงชีวิตที่ดีในอนาคต

พัฒนาการทางสติปัญญา

การพัฒนาทางสติปัญญา หรือการรู้คิด จัดเป็นกระบวนการที่บุคคลเกิดการรู้จัก หรือเข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ภาษาพูด ทักษะใหม่ ๆ การท่องจำ การขบปัญหาเกมปริศนา ฯลฯ ซึ่งแสดงถึงกิจกรรมการรู้คิด เรื่องของสติปัญญาและเชาว์ของวัยรุ่น จัดเป็นความสามารถฝ่ายสมองของบุคคล อันตกทอดมายังบุคคลโดยทางพันธุกรรมเป็นส่วนใหญ่ แต่สิ่งแวดล้อมก็มีส่วนสร้างเสริมบ้างเหมือนกัน ปัญหาของคนเรามากไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงมากนัก หมายความว่า เมื่อเป็นเด็กฉลาด ต่อเมื่อโตขึ้นก็คงฉลาดอยู่เช่นนั้น ความสามารถทางสมองนี้ จัดเป็นเกณฑ์ภาคเชาว์ของบุคคล หรือเรียกว่า I.Q. (Intelligence Quotient) โดยคิดจากอายุสมองของคน ๆ นั้น ตั้งหารด้วยอายุจริง (แล้วคูณด้วย 100 เพื่อให้เป็นเลขจำนวนเต็ม) และจัดแบ่ง I.Q. ดังนี้ คือ

1. ต่ำกว่า 70 ลงไป จัดอยู่ในประเภทโง่
2. 70 - 90 พวกค่อนข้างจะโง่
3. 90 - 110 ปานกลาง
4. 110 ขึ้นไป จัดว่าเป็นพวกฉลาด
5. เกิน 140 ถือว่าเป็นประเภทอัจฉริยะ

บุคคลที่มีเชาว์ปัญญาสูง โดยมากมักประกอบอาชีพที่มีฝีมือ เช่น แพทย์ วิศวกร ครู นักธุรกิจ นายธนาคาร ฯลฯ ส่วนบุคคลที่มีเชาว์ปัญญาต่ำ ก็มักทานทางกำลัງกาย อย่าง ๆ อื่น เช่น เป็นกรรมกรช่างฝีมือแรงงานต่าง ๆ ฯลฯ

ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่น

พัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นมีพัฒนาการเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก และการพัฒนาจะเจริญถึงขีดสูงสุด เมื่ออายุประมาณ 16 ปี แล้วค่อย ๆ ลดลงหลังจากอายุ 19 - 20 ปีแล้ว ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นมีดังนี้ (สุชา จันทน์เอม 2529 : 62-63)

1. ความจำดีมากแต่ยังไม่ค่อยใช้ความจำของตนเองให้เป็นประโยชน์ เนื่องจากต้องการใช้ความคิดในการแสดงความคิดเห็นทางด้านต่าง ๆ ที่กว้างขวาง โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับผลประโยชน์ของสังคม ในวัยนี้จะพยายามคิดตัดสินใจว่าสิ่งใดดีกว่า และสิ่งใดที่ควรจะเป็น และควรที่จะเกิดขึ้นในสังคม
2. มีสมมติ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจมากเป็นพิเศษก็จะมีสมมติในการศึกษาค้นคว้า และพยายามค้นหาความจริงเกี่ยวกับสิ่งนั้น โดยไม่ยอมท้อถอยง่าย ๆ และมีความสามารถในการตั้งสมมติ ควบคุมอารมณ์ของตนเองให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
3. มีความคิดเจริญ กว้างขวาง ไปไกล พยายามแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มพูนความสามารถของตัว เริ่มเข้าใจในความสวยงาม ความไพเราะ ความเจริญในด้านนี้จะค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการเร่งรีบให้เกิดขึ้นในวัยหนึ่งวัยใด โดยเฉพาะเด็กที่ฉลาดอาจเจริญดีกว่าเด็กโง่
4. มีจินตนาการมาก มักชอบนั่งคิดฝันสร้างวิมานในอากาศอยู่คนเดียวเป็นเวลานาน ๆ การฝันกลางวันของวัยรุ่นมักเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนต่างเพศ ความรัก และเรื่องเกี่ยวกับการประสบความสำเร็จในชีวิตในอนาคตของตนเอง โดยอยากเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วแต่ใจของตนจะปรารถนา ความนึกฝันดังกล่าวนี้ ถ้ามิได้รับการแนะนำให้กระทำถูกต้องทาง หรือเพิกเฉยละเลยแล้ว ก็จะทำให้วัยรุ่นเกิดความพลาดไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรคในชีวิต และอาจก่อให้เกิดความชิงชังสังคม แต่ถ้าได้รับการแนะนำและสนับสนุนให้มีโอกาสได้กระทำกิจกรรมคู่กันแล้ว ก็จะเป็นการส่งเสริมการสร้างบุคลิกภาพให้ดีขึ้น

5. ความเชื่อมั่นต่าง ๆ เป็นไปอย่างรุนแรง โดยเมื่อปักใจเชื่ออะไรแล้วมักเชื่ออย่างจริงจัง และถ้าไม่ยอมเชื่ออะไรแล้วก็ยากที่จะทำให้เชื่อง่าย ๆ นอกจากจะมีหลักฐานมาอ้างอิง ซึ่งสิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นทั้งประโยชน์และโทษ เพราะถ้าเด็กวัยรุ่นเชื่อมั่นไปในสิ่งที่ดีย่อมเกิดประโยชน์เป็นอย่างมาก แต่ถ้าไปหลงเชื่อมั่นในสิ่งที่ผิดแล้วก่อให้เกิดความเสียหายได้ดังจะเห็นได้ว่า วัยนี้เป็นวัยที่เริ่มก่ออาชญากรรมต่าง ๆ ซึ่งจะกลายเป็นอาชญากรต่อไป เพราะนิสัยใจคอต่าง ๆ ที่ก่อสร้างขึ้นในวัยนี้จะเป็นชนวนของการเกิดพฤติกรรมครั้งต่อไป

การส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่น

การส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่น ขึ้นกับองค์ประกอบที่สำคัญสองประการ ได้แก่ ครอบครัว และสถานศึกษา การสร้างบรรยากาศ หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้กับเด็กวัยรุ่น จะมีผลผลักดัน และให้โอกาสวัยรุ่นได้รับประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นการพัฒนาทักษะต่าง ๆ อันจะมีผลทำให้วัยรุ่นมีพัฒนาการทางสติปัญญาในด้านความคิดได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวางโดยจะกล่าวถึงลักษณะการส่งเสริมทางด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านครอบครัว พ่อแม่และสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในครอบครัวอาจใช้แนวทางปฏิบัติในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่น ดังนี้ (จรรยา สุวรรณทัต, 2538 : 180-181)

1. สร้างทัศนคติและลักษณะนิสัยต่าง ๆ ให้แก่เด็กทั้งทางบวกและทางลบ พึงสังวรณเสมอว่า พ่อแม่เป็นต้นแบบ และมีอิทธิพลต่อจิตใจและพฤติกรรมของเด็กในทุกระยะของชีวิต โดยเฉพาะวัยรุ่นเด็กจะมีอุดมคติสูงส่งเขาจึงต้องการตัวแบบที่แสดงการคิดอ่าน และการกระทำต่าง ๆ ที่เขาจะยึดเป็นต้นแบบได้อย่างภาคภูมิใจ

2. พ่อแม่ควรแสดงความสนใจ เอาใจใส่ต่อวัยรุ่นและกิจกรรมต่าง ๆ ที่เขาเกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้วัยรุ่นมีโอกาสพัฒนาก้าวไกลยิ่งขึ้น

3. พัฒนาการทุกด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดังนั้น พ่อแม่ ควรเอาใจใส่ ตรวจสอบสุขภาพ และปัญหาของวัยรุ่นให้เหมาะสม เพราะพัฒนาการทางปัญญา และความสามารถจะเกิดขึ้นได้เต็มที่ในร่างกายที่มีสุขภาพสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยเท่านั้น

4. พ่อแม่ควรศึกษาลักษณะธรรมชาติของวัยรุ่น เพื่อเข้าใจลูกของตน ให้โอกาสและปลูกฝังความสามารถในการควบคุมตนเอง เพื่อจะช่วยส่งเสริมให้เป็นคนที่มีคุณภาพ สามารถแสวงหาสิ่งที่ดีงามในชีวิตได้

5. ควรจะจัดหาประสบการณ์ในการเรียนรู้ของวัยรุ่น เพื่อช่วยพัฒนาความรู้ และความคิดอ่านให้กว้างขวาง เช่น เลือกสรรหนังสือที่ดี และมีคุณค่าเหมาะสมกับความต้องการ และความสนใจของวัยรุ่น

6. ควรให้โอกาสวัยรุ่นตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยส่งเสริมให้มีการแสวงหาความรู้จากข้อมูลต่าง ๆ และใช้เหตุผลในทางริเริ่มและสร้างสรรค์ เพื่อการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง

7. พ่อแม่ควรมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการยอมรับ หรือเจตคติที่สนับสนุนแสดงออกต่อลูกที่เป็นวัยรุ่น เพื่อจัดความขัดแย้งระหว่างความคิดซึ่งกันและกันอันเป็นอุปสรรคต่อการรู้คิดของเด็กวัยรุ่น เช่น การคบหาเพื่อนต่างเพศ ความต้องการอิสระเสรี และการพึ่งพาตนเอง

8. ทุกคนในครอบครัวต้องช่วยกันสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน มีความจริงใจ และต่างฝ่ายต่างรับฟังความคิดเห็นด้วยเหตุผล จะเป็นการประคับประคองให้วัยรุ่นก้าวต่อไปอย่างมั่นคง

พัฒนาการทางจริยธรรม

สภาพสังคมในปัจจุบันนับวันจะมีความสลับซับซ้อน อันเนื่องมาจากความเจริญทางเทคโนโลยีก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมากขึ้น ประชากรยิ่งมาก การแข่งขัน ความขัดแย้ง แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นยิ่งมาก จริยธรรมจึงมีส่วนช่วยจรรโลงสังคมให้น่าอยู่มากขึ้น ตามความหมาย จริยธรรม หมายถึง ระบบของกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนกการกระทำที่ดีจากการกระทำที่ชั่ว การกระทำที่ถูกจากการกระทำที่ผิด และการกระทำที่ควรจากการกระทำที่ไม่ควร โดยทั่วไปสังคมได้ตั้งกฎเกณฑ์ไว้อย่างหนึ่งแล้วว่า อะไรดี อะไรชั่ว ซึ่งเป็นเรื่องของมวลชนส่วนรวม และอยากให้ทุกคนประพฤติตามอย่างนั้น สำหรับเด็ก ๆ สังคมก็มักให้อภัย เพราะถือว่าไร้เดียงสา และเด็ก ๆ ก็ไม่ค่อยจะแสดงอะไรโลดโผนนัก ครั้นมาวัยรุ่นเด็กเติบโตขึ้นทุก ๆ ทาง แรงกดดันมากขึ้น คิดและทำมากขึ้น อยากเป็นตัวของตัวเอง ไม่ค่อยเชื่อฟังคนอื่นนัก การกระทำของเด็กวัยรุ่นจึงเป็นจุดเด่นในสังคม เพราะผู้ใหญ่ที่กำลังจับตาต่อการประพฤติของวัยรุ่นอยู่แล้ว และฝ่ายวัยรุ่นก็อยากแสดงให้คนอื่นเห็นเช่นกัน ความผิดพลาดในวัยรุ่น ผู้ใหญ่ให้อภัยน้อยกว่าเด็ก เพราะถือว่า เด็กวัยรุ่นโตแล้วรู้เรื่องแล้ว แต่ทว่าสังคมก็ได้ทอดทิ้งในการช่วยเหลือเด็ก พ่อแม่ ครู ผู้ใหญ่ ยังคงติดตามอบรมสั่งสอนเด็กต่อไป แม้จะว่านอนสอนยากขึ้นก็ตาม ปัญหาของสังคมเกี่ยวกับวัยรุ่น จึงต้องอาศัยความเข้าใจอันดีต่อกัน ปัญหาต่าง ๆ ที่จะคลี่คลายลงในที่สุด

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาการเรียนรู้ทางสังคม อาจสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรม จริยธรรมของมนุษย์ได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางจริยธรรม คือ การที่มนุษย์พัฒนาพฤติกรรม และความรู้สึกให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดว่าดีงามและถูกต้อง มากกว่าจะเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงของการคิดการเข้าใจทางปัญญา (Cognition)

2. ตัวเสริมแรงหรือแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมนั้น มีพื้นฐานมาจากความต้องการทางสรีระ หรือความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะได้รับการยอมรับ หรือรางวัลจากสังคม

3. พัฒนาการทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับวัฒนธรรม

4. ปทัสสถาน (Norm) ของจริยธรรมเป็นมาตรฐานของจริยธรรมได้มา โดยการเรียนรู้จากวัฒนธรรมของสังคม (External Cultural Rules)

5. สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจริยธรรม ได้แก่ ตัวเสริมแรงทางบวกและทางลบ ตัวแบบพฤติกรรมที่มีอิทธิพล เช่น บิดามารดา หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อสังคมนั้น ๆ

ทฤษฎีทางจริยธรรมของนักจิตวิทยากลุ่มต่าง ๆ นั้น แนวความคิดเกี่ยวกับจริยธรรมแตกต่างกัน ดังเช่น ตามทัศนะของโคลท์เบอร์ก วัยรุ่นเป็นระดับพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 3 ซึ่งเรียกว่า Post conventional Morality เป็นวัยรุ่นที่ยอมรับตัวเอง แบ่งออกเป็น 2 ขั้น คือ เชื่อว่าความเชื่อต่าง ๆ ย่อยต่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งก็มีประโยชน์ต่อเด็กที่จะปรับตัวให้เข้ากับความเชื่อ และทำตามมาตรฐานทางสังคมและความคิดภายในให้ลงรอยกัน เป็นการเสี่ยงการดำเนินตัวเอง สังคมไม่ยอมรับเด็กในวัยนี้ ศีลธรรมจรรยาอยู่บนรากฐานของความถูกต้องของคนอื่นมากกว่าของตัวเอง

เปียเจต กล่าวว่า วัยรุ่นอยู่ในระดับพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นความสามารถทางความเข้าใจ (The Stage of Formal Operations) เพราะเด็กสามารถที่จะเข้าใจวิธีการแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล ดังนั้น เด็กจึงมองปัญหาในหลาย ๆ ด้านก่อนที่จะลงมือแก้ปัญหา

เนื่องจาก จริยธรรมของบุคคลอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปได้ตามวุฒิภาวะ กาลเวลา หรือสถานที่ในสังคมหนึ่ง ๆ ผู้คนในสังคมจึงมีความคาดหวังในสมาชิกอื่น ๆ ของสังคม มีกฎเกณฑ์ทางจริยธรรมเหมือนกัน เพื่อให้สมาชิกในสังคมอยู่กันอย่างสงบสุข จริยธรรมของสังคมในลักษณะนี้ส่วนที่เป็นมโนธรรม จึงไม่มีกฎเกณฑ์ที่บุคคลสร้างขึ้นเอง ส่วนจริยธรรมของบุคคลแสดงความคาบเกี่ยวระหว่างศีลธรรม กฎหมาย จารีตประเพณี และมโนธรรม

การที่บุคคลทราบว่า ในสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่นั้น มีการถือว่าการกระทำใดเป็นสิ่งที่น่าประพฤติปฏิบัติ และการกระทำใดเป็นสิ่งที่ควรยกเว้นในการสร้างการประพฤติปฏิบัติที่มีความเหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ของบุคคล อันพึงมีต่อบุคคลอื่น และต่อสังคมโดยรวม จะเป็นรากฐานของการสร้างพฤติกรรมจริยธรรมของบุคคล คือช่วยให้บุคคลประพฤติปฏิบัติอยู่ในร่องรอยไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบทางสังคมวัฒนธรรมที่ดำรงมา ขณะเดียวกันก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การดำเนินชีวิต เป็นไปอย่างมีความสุขและราบรื่นตลอดไป

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพลังมาก มีความกระตือรือร้น มีความสามารถต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ทำให้วัยรุ่นรู้จักใช้ความคิด และสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ การส่งเสริมพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว จะช่วยทำให้วัยรุ่นมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ส่วนด้านจิตใจอันเกี่ยวเนื่องกับอารมณ์ การปรับตัวทางสังคม สติปัญญา และคุณธรรม สามารถคิดและกระทำอย่างถูกต้อง ประกอบด้วยเหตุผล แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความสัมพันธ์อันดีภายในบ้าน และโรงเรียน ก็มีผลสำคัญที่จะช่วยให้เด็กวัยรุ่นประสบความสำเร็จในชีวิต โดยมีบิดามารดาเป็นผู้ปูพื้นฐานปลูกฝังคุณสมบัติที่ดีให้แก่บุตร เช่น การนับถือตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ที่เรียกว่า มโนภาพแห่งตน และการมีโนธรรม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นพื้นฐานให้วัยรุ่นสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล และประสบความสำเร็จ ความสุขของวัยรุ่นจะเกิดขึ้นจากการที่เขารู้ความสามารถของตัวเอง สามารถวางโครงการสำหรับอนาคต และทำตามลำดับขั้นจนบรรลุเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับนับถือของคนอื่น ชีวิตก็就会有ความสุข

ความต้องการของวัยรุ่น

มนุษย์เรามีความต้องการตามธรรมชาติ ถ้าได้บรรลุความต้องการตามความประสงค์ก็จะนิยมชมชื่น เกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง และมานะพยายามที่จะทำประโยชน์ต่อไป เพราะความต้องการเป็นแรงจูงใจ (Motive) ให้เกิดพฤติกรรมแห่งการกระทำ หากผิดหวังหรือไม่สมปรารถนา ก็เกิดขัดเคือง ขาดความมั่นใจ ท้อถอย และเป็นผู้สิ้นหวัง สิ่งเหล่านี้เป็นความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์

ความต้องการ (Need) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต ความต้องการเกิดขึ้นเมื่อร่างกายขาดความสมดุล การขาดความสมดุล ทำให้ร่างกายเกิดความเครียด ความไม่มีความสุข ดังนั้นร่างกายจึงต้องมีการกระทำเกิดขึ้น เพื่อให้ร่างกายกลับสู่สภาพสมดุลดั้งเดิม

ความต้องการเมื่อเกิดขึ้นกับผู้ใดแล้ว ถ้าไม่ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดปัญหาตามมา เช่น เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่หรือพี่เลี้ยง จะมีอารมณ์หงุดหงิด ฉุนเฉียว ขาดความสุขไม่พอใจตนเอง และไม่พอใจสิ่งแวดล้อม ต้องเที่ยวแสวงหาความอบอุ่น ความรัก และความสนใจจากผู้อื่น

ชนิดของความต้องการ

ความต้องการของมนุษย์แบ่งออกได้เป็นส่วนใหญ่ ๆ 2 ประการ คือ

1. ความต้องการมูลฐาน (Basic Need) คือ ความต้องการที่เป็นความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเบื้องต้น อันได้แก่ อาหาร น้ำดื่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการทางเพศ การ

หลีกเลี่ยงจากความเจ็บ การขบถาย การหายใจ ความอบอุ่น การพักผ่อนนอนหลับ และสิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นแก่ชีวิต

2. ความต้องการด้านจิตใจ (Psychological Need) ได้แก่ ความต้องการลาภ ยศ ชื่อเสียง ตำแหน่ง อำนาจ ซึ่งความต้องการขั้นนี้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด นอกจากที่กล่าวมาแล้วก็มีความต้องการความรัก ความยอมรับนับถือ ความปลอดภัย และความสำเร็จต่าง ๆ ในชีวิต เป็นต้น

ความต้องการที่จำเป็นของวัยรุ่น

ตามปกติวัยรุ่นย่อมมีความต้องการทางร่างกายเหมือนกับเด็กเล็ก หรือเหมือนกับผู้ใหญ่ ส่วนความต้องการทางอารมณ์และสังคมนั้น แตกต่างจากความต้องการของเด็กและผู้ใหญ่ ความต้องการที่จำเป็นของวัยรุ่นที่มีลักษณะสำคัญเป็นพิเศษ น่าจะต้องทำความเข้าใจมีดังนี้

1. **ความต้องการความรัก** ความรักในที่นี้หมายถึง ความรักทุกชนิด ซึ่งเป็นเครื่องนำความสุข ความอบอุ่นทางใจให้ รวมทั้งความรักซึ่งเรามีเพื่อการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมด้วย วัยรุ่นต้องการความรักทั้งในฐานะเป็นผู้ให้และผู้รับ คือ ต้องการมีคนอื่นเป็นที่รัก และต้องการให้ตนเองเป็นที่รักของคนอื่นด้วย เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย จะเริ่มจับคู่เป็นความรักเพศตรงข้าม วัยรุ่นที่ขาดความรัก คือ ไม่มีคนที่ตนจะรักและไม่มีใครรักตน เช่น เด็กกำพร้า เด็กที่พ่อแม่หย่าร้างกัน เด็กที่สภาพครอบครัวไม่มีความสุข เด็กเหล่านี้จะเกิดความไม่สมประกอบ หรือมีความพิการทางจิตใจขึ้นเป็นปมด้อย ทำให้เป็นคนที่ไม่สมบูรณ์เพราะขาดความรัก

2. **ความต้องการตำแหน่งทางสังคม** ความต้องการตำแหน่งทางสังคมนี้ เป็นความต้องการอันสูงสุดของวัยรุ่น เด็กวัยรุ่นต้องการเป็นคนสำคัญ ต้องการเป็นที่นับถือของเพื่อนฝูง ต้องการให้เพื่อนฝูงและคนอื่นรับรู้ว่า ตนมีคุณค่า เด็กหนุ่มสาวจะพยายามทุกทางที่จะทำตนให้เป็นผู้ใหญ่ หรืออย่างน้อยก็ทำท่าทางให้เหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้น เราจะพบบ่อย ๆ ว่าเด็กหนุ่มสาวบางคนพยายามสูบบุหรี่ หรือดื่มเหล้าเพื่ออวดความเป็นผู้ใหญ่ของตน ส่วนผู้หญิงก็แอบสวมรองเท้าส้นสูง ทาปาก หรือแต่งกายให้เหมือนผู้ใหญ่

วัยรุ่นพยายามเรียกร้องความสนใจจากครูและผู้ปกครอง เด็กถือว่า การที่ครูและผู้ปกครองทราบถึงคุณค่าของตนนั้นเป็นของดี เด็กจะพยายามทุกวิถีทางที่จะเป็นคนดีในสายตาของผู้ใหญ่ อย่างไรก็ตาม ความยอมรับจากผู้ใหญ่ก็ยังมีค่าน้อยกว่าความยอมรับจากเพื่อนวัยเดียวกัน เด็กจะไม่สบายใจถ้าเพื่อนฝูงตีตนออกห่าง ดังนั้น เด็กบางคนจึงเกิดปัญหาว่า จะเป็นคนดีในสายตาของพ่อแม่แต่ละคน จะมีโอกาสแสดงความสามารถโดยทั่วถึงกัน ถ้าเด็กได้รับการยกย่องจากเพื่อน และผู้ใหญ่ในขณะเดียวกัน หนทางที่เด็กจะทำความผิดก็ลดน้อยลง

เด็กผู้ชายเกลียดความเป็นผู้หญิงของตนอย่างยิ่ง ถ้าเด็กถูกบังคับให้แต่งตัว ใช้นุ่งของ หรือทำงานของผู้หญิงเด็กจะขัดขืนเต็มที่ เพราะถือว่า การกระทำเช่นนั้นจะทำให้เสียศักดิ์ศรีของผู้ชายไปแล้วจะทำให้ผู้อื่นดูหมิ่นด้วย

3. ความต้องการอิสรภาพ มักพบบ่อย ๆ ว่าเด็กเล็กอยากแต่งตัวเอง ผูกเชือกรองเท้าเอง ถ้าผู้ใหญ่ช่วยทำเด็กจะโมโหทันที ความต้องการอิสรภาพนี้เด็กต้องการตั้งแต่ยังเล็กอยู่ เมื่อเด็กโตเป็นหนุ่มสาวแล้วความต้องการนี้ยิ่งทวีขึ้นเรื่อย ๆ เด็กไม่ยอมให้ผู้ปกครองมาสั่งสอนว่า ควรประพฤติตนเช่นใด เด็กอยากดำเนินชีวิตโดยเป็นตัวของตัวเอง

4. ความต้องการในปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ เด็กเล็กชอบถามอะไรต่ออะไรให้วุ่นวายไปหมด บางทีก็คิดหาเหตุผลผิด ๆ พลาด ๆ จากประสบการณ์ของตน เด็กวัยรุ่นจะเลิกถามเปะปะ แต่จะถามเรื่องที่ตนอยากรู้อย่างมีเหตุผล ถ้าเด็กได้รับคำตอบที่ไม่พึงพอใจ เด็กจะเฝ้าถามและเฝ้าค้นหาความจริงโดยไม่ยอมเลิกง่าย ๆ คำถาม ได้แก่ ความถามเกี่ยวกับความจริง ความยุติธรรม ศาสนา และอุดมคติของชีวิต องค์กรต่าง ๆ ที่ได้รับการสนับสนุนจากวัยรุ่นเป็นจำนวนมาก ก็เพราะองค์กรเหล่านั้นสนองความต้องการของเด็กในทางนี้

5. ความต้องการทางเพศ จุดเริ่มต้นของการเข้าสู่วัยรุ่น ก็อยู่ที่ต่อมเพศเริ่มทำงานผลิตฮอร์โมนความต้องการทางเพศจึงเป็นลักษณะเด่นที่สำคัญยิ่ง

แรงขับในทางเพศเบื้องต้น จะชักนำไปสู่การสนใจในทางเพศขั้นสูง ๆ ขึ้น จริตกิจต่าง ๆ ที่อาจจะขวางขวางตาผู้ใหญ่ไปบ้าง เช่น การแต่งตัว การวางท่าทาง ถิ่นนี้มีมูลเหตุมาจากการกระตุ้นด้วยแรงขับทางเพศเป็นสำคัญ

6. ความต้องการให้เป็นที่ยอมรับนับถือ ความจริงความต้องการที่จำเป็นข้อนี้หาได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในวัยรุ่นเท่านั้นไม่ หากแต่เป็นความต้องการที่จำเป็นต่อชีวิตของทุกคน ทุกวัน เพียงแต่ความต้องการอันนี้ ในวัยรุ่นเมื่อประกอบกับลักษณะเรียวร้อนแรงอันเป็นธรรมชาติของวัยเข้าแล้ว ทำให้เด่นชัดขึ้นอีกมาก

ความต้องการให้เป็นที่ยอมรับนับถือ นั้น จะสืบส่งไปถึงความนิยมนับถือวีรบุรุษอีกต่อหนึ่ง วัยรุ่นมักจะมีวีรบุรุษประจำใจ และจะพยายามยึดถือและปฏิบัติให้ได้เหมือนวีรบุรุษในใจของเขา

7. ความต้องการที่จะหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง เด็กหนุ่มสาวจะเริ่มมีความต้องการที่จะหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง ไม่ต้องการที่จะเป็นกาฝากเกาะผู้อื่นกิน ต้องการที่จะใช้จ่ายไปตามที่ตนประสงค์ และต้องการที่จะพิสูจน์ว่าตนโตพอที่จะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว

8. ความต้องการที่จะได้เป็นที่ยอมรับนับถือว่าเป็นผู้ใหญ่ เด็กในวัยรุ่นหนุ่มสาวไม่ชอบที่จะให้ผู้คนเขามองและปฏิบัติต่อตนเสมือนว่า เป็นเด็ก ๆ อีกต่อไป เขาต้องการดำรงชีวิตอย่าง

อิสระ ต้องการตัดสินใจด้วยตนเอง ต้องการเป็นผู้ใหญ่และเป็นดาราด้วยตัวเอง และต้องการมีปรัชญาชีวิตเป็นของตนเอง

ปัจจัยด้านจิตวิทยา

การควบคุมตนเอง

กระบวนการควบคุมตนเอง (Self - Control) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการปรับพฤติกรรม ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ (Kalish 1981 : 294, อ้างถึงใน กัญญา บุญช่วย 2535 : 23-24) โดยอาศัยหลักการเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม ซึ่งกระบวนการนี้บุคคลจะใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือหลายวิธีร่วมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยบุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย ส่วนผู้ปรับพฤติกรรมเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา หรือฝึกวิธีการที่เหมาะสมเท่านั้น ซึ่งเคนเฟอร์และคารอลี (Kenfer and Karoly 1982 : 576-7, อ้างอิงใน กัญญา บุญช่วย 2535 : 23-24) กล่าวว่า ในการควบคุมตนเองว่าเจ้าของพฤติกรรมจะมีบทบาทในการเลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่เป็นปัญหา และประเมินผลเป้าหมายของตัวเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงจากการตอบสนองที่ไม่มีประสิทธิภาพ ไปสู่วิธีการแก้ไขอย่างเป็นระบบ และมีผลระยะยาวให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนใหม่มีความคงทนถาวร

การควบคุมตนเองนั้น สกินเนอร์ (Skinner 1953 : 328) ได้แบ่งเป็น 8 วิธีการ ดังนี้

1. ใช้วิธีการยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกัดริมฝีปากตนเอง เพื่อไม่ให้หัวเราะหรือปิดตาตนเอง เพื่อไม่ให้มองเห็น เป็นต้น
2. เปลี่ยนเงื่อนไขสิ่งเร้า หรือสัญญาณต่าง ๆ ที่ควบคุมพฤติกรรมที่ต้องการจะหลีกเลี่ยง เช่น การเลือกสถานที่ตากอากาศ เพื่อหลีกเลี่ยงสัญญาณต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน การจัดรายการนัด หรือการจดวันที่สำคัญลงในปฏิทิน จะเป็นสิ่งเร้าให้แสดงพฤติกรรมบางอย่างในเวลาต่อมา ดังนั้น การเปลี่ยนเงื่อนไขสิ่งเร้าหรือสัญญาณต่าง ๆ จะช่วยให้คนเราแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนามากขึ้น
3. ยุติการกระทำบางอย่าง เช่น การที่คนเรางดรับประทานอาหารกลางวัน เพื่อที่จะรับประทานอาหารเย็นที่แสนจะอร่อยมากขึ้น หรืองดอาหารก่อนการแข่งขันกีฬา เป็นต้น
4. เปลี่ยนแปลงการสนองตอบทางอารมณ์ บางครั้งเราอาจพบว่า การแสดงพฤติกรรมตามอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้น นำไปสู่ผลกระทบที่ไม่พอใจ จึงต้องเปลี่ยนแปลงการสนองตอบทางอารมณ์เสียใหม่ โดยการแสดงพฤติกรรมที่ขัดกับพฤติกรรมที่เคยแสดงออกเมื่อมีอารมณ์

ดังกล่าว เช่น การเห็นหัวหน้างานเดินดกบันได เราอยากหัวเราะ แต่เราต้องหยิกขาตนเองแทน เพราะถ้าเราหัวเราะออกมา อาจถูกหัวหน้างานลงโทษได้

5. ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจในสภาพแวดล้อม เพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง เช่น การตั้งนาฬิกาปลุก โดยมีเสียงนาฬิกาปลุกจะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจ ทั้งนี้เพื่อทำให้สามารถไปทำงานได้ตรงเวลา

6. ใช้ยา แอลกอฮอล์ หรือสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ เพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง เช่น การดื่มสุราเพื่อที่จะให้ลืมความทุกข์ หรือดื่มกาแฟเพื่อจะไม่ให้ง่วงนอนเวลาขับรถ

7. การให้การเสริมแรง หรือการลงโทษ บุคคลอาจจะสัญญากับตนเองว่า ถ้าอ่านหนังสือจิตวิทยาจบแล้ว จะไปดูโทรทัศน์ หรือถ้าทำคะแนนสอบไม่ดี จะทำโทษตนเองโดยไม่ดูภาพยนตร์เป็นเวลา 1 เดือน เป็นต้น

8. ทำสิ่งอื่นแทนสิ่งที่กำลังทำอยู่โดยที่บุคคลจะเปลี่ยนไป แสดงพฤติกรรมอื่นแทนที่จะแสดงพฤติกรรมที่จะนำตนไปสู่การรับผลกระทบที่ไม่พึงพอใจ

ทอร์เซน และมาโฮนี (Thorensen and Mahoney 1974 : 16-22, อ้างถึงใน กัญญา บุญช่วย 2535 : 23-24) ได้สรุปกลวิธีที่ใช้ในการควบคุมตนเอง มี 2 กลวิธี ได้แก่

1. การควบคุมสิ่งเร้า (stimulus control) คือ การที่บุคคลวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวแปรในสิ่งแวดล้อมก่อนที่จะทำพฤติกรรมเป้าหมาย เป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าของบุคคลเสียใหม่ เพื่อที่จะกระตุ้นหรือลดพฤติกรรมของบุคคลนั้น เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างมีสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้น ให้เกิดพฤติกรรม เพราะฉะนั้น เพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมจึงต้องควบคุมสิ่งเร้า

2. การควบคุมผลกรรม (self – presented consequence) คือ การให้ผลที่เกิดการกระทำพฤติกรรมมีผลกระทบตนเอง หลังจากได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้วผลดังกล่าวเกิดจากการวางเงื่อนไขผลกรรม หรือควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นตามหลังพฤติกรรม แจกแนวคิดที่ว่าผลกรรมมีผลทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมเพิ่มขึ้น หรือลดลงได้ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวทางนี้จึงทำได้ด้วยการให้การเสริมแรง เมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การเสริมแรงจะมีส่วนช่วยให้บุคคลกระทำพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และการให้การลงโทษเมื่อบุคคลกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งจะมีผลทำให้บุคคลการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าวลง

วิลสัน และโอเลียร์ (Wilson and O’Leary 1980 : 218 – 224, อ้างถึงใน กัญจะนา พุ่มมาลา 2534 : 12) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการควบคุมตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการควบคุมตนเองนั้น ส่วนใหญ่นักปรับพฤติกรรมใช้วิธีการตั้งเกณฑ์มาตรฐานกับตนเอง

การสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตนเอง การประเมินตนเอง และการให้เสริมแรงตนเอง นอกจากนี้ผู้ที่ต้องการจะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง อาจทำได้โดยการเลือกตัวเสริมแรงที่เหมาะสมกับการได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับสังคมรอบข้างมากขึ้น จะยิ่งช่วยให้การควบคุมตนเองสามารถกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและวิธีการต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์อีกด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2526 : 149) แต่อย่างไรก็ตามในการควบคุมตนเอง มักใช้วิธีการเหล่านี้ควบคู่กันไป และพบว่า การใช้วิธีการเหล่านี้มาผสมผสานกันจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้เทคนิคเพียงอย่างเดียว ดังเช่นการศึกษาของ เพอร์รี และริชาร์ด (Perri and Richard 1977 : 177) ที่พบว่า ผู้ประสบความสำเร็จในการควบคุมตนเองจะใช้เทคนิคมากกว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวในการควบคุมตนเอง นอกจากนี้ การใช้วิธีการควบคุมตนเองยังขึ้นอยู่กับสภาพการณ์และพฤติกรรมที่จะใช้อีกด้วย

ความสำคัญของการควบคุมตนเอง

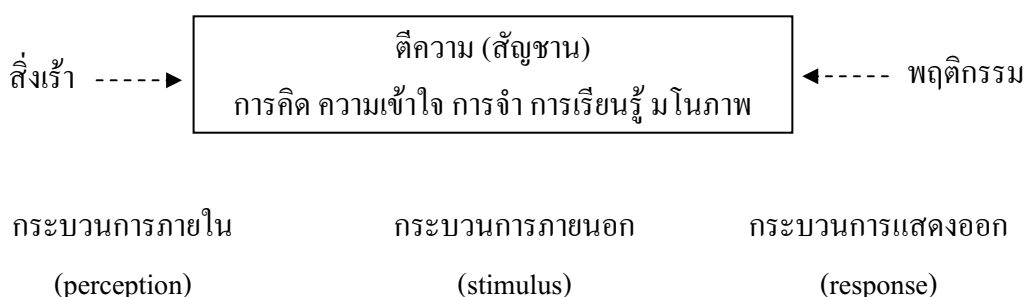
การควบคุมตนเองเกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ ตั้งแต่อดีตของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะความเชื่อมั่นของสภาพสังคม การคาดหวังในการกระทำ ความพยายามกับผลกรรมที่ได้รับ และการผลของการฝึกหัดตั้งแต่วัยเด็ก ๆ โดยเริ่มจากการฝึกในเรื่องการจับถ้ำเป็นเวลา การกำหนดและการฝึกระเบียบวินัยในตน เมื่อเติบโตขึ้นสังคมจะเรียกร้องให้บุคคลในสังคมมีระเบียบวินัยและควบคุมตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะในสังคมประชาธิปไตยสังคมจะเรียกร้องให้บุคคลควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากกว่าสังคมประเภทอื่น สภาพสังคมไทยในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มากมายทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางด้านการสื่อสาร เทคโนโลยีและวัฒนธรรม การพัฒนาดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความเจริญทางวัตถุกับสภาพวิถีการดำเนินชีวิตของประชากรชาวไทยสอดคล้องกับท่านพุทธทาสภิกขุ (2531 : 53) คนในสังคมไทยยังมีสภาพทางด้านความรู้ จิตใจ และพฤติกรรมที่ไม่เข้ากับวัตถุที่พัฒนาเลย จึงทำให้สังคม และเกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งในด้านการปรับตัว สุขภาพจิต การเบี่ยงเบนของพฤติกรรม การประพฤติผิดศีลธรรมจรรยา และกฎหมาย เป็นต้น และสาเหตุประการหนึ่งที่สำคัญ คือ คนในสังคมขาดการควบคุมตนเองนั่นเอง

จึงสรุปได้ว่า การควบคุมตนเองมีผลต่อการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนทั้งในด้านการเรียน ด้านความประพฤติ และด้านอื่น ๆ และการควบคุมตนเองน่าจะมีความเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้การควบคุมตนเอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักศึกษา

การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง

การรับรู้ คือ การสัมผัสที่สามารถสื่อความหมายเป็นการแปลหรือตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นที่รู้จัก และเข้าใจกันในการแปลหรือตีความหมายของการสัมผัสนั้น จำเป็นที่อินทรีย์จะใช้ประสบการณ์เดิม หรือความชัดเจนแต่หนหลัง แต่หากคนเราไม่มีความรู้เดิมหรือลืมนั้น ๆ ไป ก็จะไม่มีการรับรู้สิ่งนั้น ๆ จะมีก็เพียงแต่ที่สัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น (สมภพ สุขกลัด, 2541, หน้า 15 อ้างถึงใน พรพิมล จันทรพลย์, 2539, หน้า 17)

กระบวนการของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่คาบเกี่ยวระหว่างความรู้สึก ความเข้าใจ การคิด การเรียนรู้ การตัดสินใจ และเป็นการแสดงพฤติกรรมซึ่งสามารถเขียนเป็นภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กระบวนการของการเรียนรู้

ปัจจัยที่กำหนดการรับรู้

สิ่งเร้าเดียวกันอาจจะทำให้คนสองคนรับรู้ต่างกัน ฉะนั้นการที่มนุษย์สามารถรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ต้องอาศัยปัจจัยหลาย ๆ อย่าง การจะรับรู้ได้ดีมากเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล เช่น อวัยวะสัมผัส ความตั้งใจ ความสนใจในขณะนั้น และประสบการณ์ที่ผ่านมา เนื่องจากสิ่งเร้าที่จะกระตุ้นให้บุคคลเกิดการรับรู้มีอยู่มากมายดังนั้น การที่บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะใดขณะหนึ่ง จึงขึ้นอยู่กับสิ่งที่กล่าวต่อไปนี้ (กันยา สุวรรณแสง 2532, หน้า 132) คือ

1. อิทธิพลจากภายนอก ได้แก่ ความเข้มข้น ขนาดของสิ่งเร้า การกระทำซ้ำ ๆ การกระทำสิ่งที่ตรงข้าม และการเคลื่อนไหว เป็นต้น

2. อิทธิพลจากภายใน ได้แก่ แรงจูงใจ การคาดหวัง ในที่นี้จะแบ่งสิ่งที่มีอิทธิพลหรือปัจจัยการรับรู้ เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้รับรู้ แบ่งได้ เป็น 2 ด้าน คือ

2.1.1 ด้านกายภาพ หมายถึง อวัยวะสัมผัส ถ้าอวัยวะสัมผัสสมบูรณ์ก็จะรับรู้ได้ดี ถ้าหยาบสมรรถภาพ เช่น หูตึง ตาเอียง เป็นหวัด ก็จะรับรู้ได้ไม่ดี

2.1.2 ด้านสติปัญญา คือ ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ มีหลายประการ เช่น ความจำ อารมณ์ สติปัญญา ความพร้อม การสังเกตพิจารณา เป็นต้น อันเป็นผลจากการเรียนรู้เดิม ซึ่งนักจิตวิทยาถือว่าการรับรู้เป็นสิ่งที่เลือกสรรอย่างมีนัยตั้งแต่การเลือกสัมผัสเลือกเอาเฉพาะที่ต้องการและแปลความให้เข้าข้างตัวเอง

2.2 อิทธิพลของปัจจัยทางด้านจิตวิทยา มีดังนี้ คือ

2.2.1 ความรู้เดิม หมายถึง กระบวนการรับรู้เมื่อสัมผัสแล้วต้องแปลเป็นสัญลักษณ์โดยอาศัยความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราจะรับรู้ ฉะนั้นหากไม่มีความรู้เดิมในเรื่องนั้นมาก่อนก็ย่อมจะทำให้การรับรู้ผิดไปจากความเป็นจริง เช่น จากประสบการณ์เดิม สภาพของจิตใจ อิทธิพลของสังคม เป็นต้น

2.2.2 ลักษณะของสิ่งเร้า หมายถึง คุณสมบัติของสิ่งเร้าซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก ที่ทำให้คนเราก่อเกิดความสนใจที่จะรับรู้หรือทำให้การรับรู้ของคนเราก่อเกิดความคลาดเคลื่อนไปจากความจริง เช่น ความใกล้ชิดกับสิ่งเร้า ความคล้ายคลึงกันของสิ่งเร้า ความต่อเนื่องกันของสิ่งเร้า และสภาพพื้นฐานของการรับรู้ เป็นต้น

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่กำหนดการรับรู้ หมายถึง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล เช่น ความสนใจ ความรู้ ประสบการณ์เดิม ลักษณะของสิ่งเร้า และแรงจูงใจ เป็นต้น ซึ่งอิทธิพลดังกล่าวแบ่งออกเป็นอิทธิพลจากภายนอก เช่น สิ่งเร้าต่าง ๆ และอิทธิพลจากภายใน เช่น อวัยวะรับสัมผัส การรับรู้ประสบการณ์ แรงจูงใจ หรืออิทธิพลทางสังคม เป็นต้น

ประเภทและความหมายของการรับรู้

การรับรู้แบ่งออกเป็น 4 ประเภท (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ 2528 : 228-239) คือ

1. การรับรู้ทางอารมณ์ หมายถึง การรับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เช่น รู้สึกดีใจ เสียใจ ตื่นเต้น รักเกลียด ชื่นชม เป็นต้น

2. การรับรู้ลักษณะของบุคคลต้องอาศัยการแปลข้อมูล 3 ประการ คือ

2.1 ลักษณะทางกายภาพ เช่น รูปร่าง หน้าตา ลักษณะแขนขา เท้า สีผิว

2.2 พฤติกรรม เช่น การพูดคุย การยิ้ม การหัวเราะ การเดิน

2.3 คำบอกเล่า เช่น คำบอกเล่าจากญาติพี่น้อง เพื่อน ผู้ใกล้ชิด

3. การรับรู้ของภาพพจน์ของกลุ่มบุคคล หมายถึง มโนภาพหรือมโนคติของสิ่งต่าง ๆ ตามที่บุคคลรับรู้ เป็นภาพที่อยู่ในความคิด หรือจินตนาการของบุคคล และบุคคลสามารถบอกลักษณะของภาพเหล่านั้นให้ผู้อื่นทราบได้ด้วย

4. การรับรู้ประสบการณ์ทางสังคม เป็นการตีความหรือแปลความหมายสิ่งต่าง ๆ หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมตามความเชื่อของตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้ การรับรู้ปรากฏการณ์ทางสังคมนั้นขึ้นอยู่กับสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ

4.1 ระดับการเรียนรู้ หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ เชาวนปัญญาหรือความเฉลียวฉลาด เมื่อต่างกันย่อมมีผลในการตีความต่อสิ่งต่างๆ ได้แตกต่างกันด้วย

4.2 การเปลี่ยนการเรียนรู้ คือ ถ้ามีผู้มีการรับรู้ต่ำเมื่อได้มีโอกาสสนทนาหรืออภิปรายกับผู้มีการรับรู้สูง ก็อาจจะถูกผู้มีการรับรู้สูงเปลี่ยนแนวความคิดหรือแนวทางการรับรู้ได้

ทัศนคติ (attitude) คือ สิ่งที่เกิดจากการรับรู้ เป็นความคิดและความรู้สึกกับคนรอบ ๆ ข้างกับวัตถุหรือสิ่งแวดล้อม โดยทัศนคตินั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อ และอาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทัศนคติเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร 2533) ซึ่งทัศนคติของบุคคล สามารถถูกทำให้เปลี่ยนแปลงได้หลายวิธี อาจทำได้โดยบุคคลได้รับข่าวสารต่าง ๆ จากบุคคลอื่นหรือมาจากอุปกรณ์สื่อมวลชนต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบของทัศนคติด้านความรู้หรือการเรียนรู้ (cognitive component) เป็นที่เชื่อกันว่า ถ้าส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลง ส่วนประกอบด้านอื่นจะมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงด้วยเช่นกัน เช่น ถ้าส่วนประกอบด้านอารมณ์เปลี่ยนแปลง ส่วนประกอบด้านพฤติกรรมก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

การปฏิบัติตน (practice) เมื่อเกิดการรับรู้ หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมใด ๆ ของคนเราส่วนใหญ่เป็นการแสดงออกของบุคคลโดยมีพื้นฐานมาจากความรู้และทัศนคติส่วนบุคคล รวมถึงความแตกต่างกันในการแปลความหมายของสารที่ตนเองได้รับ โดยสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดประสบการณ์สัมผัสที่แตกต่างกันอันมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งการใช้การสื่อสารเพื่อโน้มน้าว พฤติกรรมนั้น มีวิธีดังนี้(สุรพงษ์ โสธนะเสถียร 2533)

การปลุกเร้าอารมณ์ (emotion arousal) เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น เร้าใจในการติดตามด้วยการอาศัยภาพหรือเสียง

การเห็นอกเห็นใจ (empathy) เป็นการแสดงออกทางความอ่อนโยน เสียสละ และความกรุณาปรานี รู้จักยกย่อง และก็สามารถโน้มน้าวให้ผู้คนยอมรับได้

การสร้างแบบอย่างขึ้นในใจ (internalized norms) เป็นการสร้างมาตรฐานอย่างหนึ่งขึ้นเพื่อให้มาตรฐานนั้นปลูกศรัทธาและเป็นตัวอย่างแก่ผู้รับสารที่จะปฏิบัติตาม

การให้รางวัล (reward) เช่น การลด แจก แอม ในการโฆษณาเพื่อจูงใจให้เลือกซื้อสินค้าอื่น ๆ เป็นต้น

ทักษะชีวิต

ทักษะชีวิต (Life skills) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับรู้ความรู้ ทักษะพฤติกรรม ซึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองเพิ่มมากขึ้น โดยการรู้จักเลือกปฏิบัติ เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีสุขภาพดี มีความสามารถเพิ่มขึ้น ในการต่อต้านแรงกดดันและการลดการมีพฤติกรรมเสี่ยง (WHO 1993 : 7)

องค์การอนามัยโลก (WHO 1994 : 1) ให้ความหมายของ “ทักษะชีวิต” เป็นความสามารถทางสังคม ความคิดอ่าน ความพยายามเพิ่มพูนปฏิสัมพันธ์ของตนเองกับผู้อื่น สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ สามารถแก้ไขปัญหาในสถานการณ์วิกฤติที่เกิดขึ้น พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตลอดจนเป็นความสามารถที่จะส่งเสริมสุขภาพของบุคคลและชุมชนด้วย

ประเสริฐ ดันสกุล และคนอื่น ๆ (2538 : 7) กล่าวว่า “ทักษะชีวิต” หมายถึงความสามารถและความชำนาญในการประเมิน และวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อตัดสินใจเลือกทางแก้ปัญหาทางพฤติกรรมและสังคมที่เกิดขึ้นในชีวิตได้อย่างถูกต้อง

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์ (2538 : 7) กล่าวว่า “ทักษะชีวิต” เป็นความสามารถของคนในการจัดการกับปัญหารอบตัวโดยอาศัยเจตคติและทักษะบุคคล

กรมอนามัย (2539 : 1) กล่าวว่า “ทักษะชีวิต” เป็นความสามารถอันประกอบด้วยความรู้ เจตคติ และทักษะอันที่จะจัดการกับปัญหารอบ ๆ ตัว ในสภาพสังคมปัจจุบัน และเตรียมพร้อมสำหรับการปรับตัวในอนาคต

ทวีศักดิ์ นพเกษตร (2539 : 196) กล่าวว่า “ทักษะชีวิต” เป็นความสามารถในการที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า สิ่งกระตุ้นที่เกิดขึ้นภายในและภายนอกร่างกาย ภายใน เช่น ความรู้สึกทางเพศภายนอก เช่น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีปัจจัยทางด้านสังคมและการใช้กระบวนการจัดการกับสิ่งเร้า และสิ่งกระตุ้นเหล่านั้น

จิตรา ทองเกิด (2540 : 82) กล่าวว่า “ทักษะชีวิต” เป็นความสามารถหรือสมรรถภาพที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล จากการฝึกอบรมในเชิงความถนัด และการทำงานเกิดความเคยชินที่จะนำไปใช้ปรับปรุง และพัฒนาตนเองให้สามารถเผชิญและแก้ปัญหาได้อย่างฉลาด รวมทั้งสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

จากความหมายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ทักษะชีวิต หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ เป็นความสามารถที่บุคคลสร้างขึ้นได้จากการเรียนรู้ประสบการณ์ และการฝึกฝน ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ดีทั้งร่างกาย จิตใจ และมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

ทักษะชีวิต ในแต่ละประเภทแต่ละวัฒนธรรมโดยธรรมชาติแล้ว จะมีความแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับทักษะชีวิตพื้นฐาน หรือใช้ในการส่งเสริมสุขภาพ และการมีสุขภาพที่ดีของเด็กและวัยรุ่นมี 10 องค์ประกอบ ทักษะชีวิตหลักจัดเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ (WHO 1994 : 1-3)

การตัดสินใจ และ การแก้ปัญหา	ความคิด สร้างสรรค์ และ ความคิดอย่างมี วิจารณญาณ	การสื่อสารอย่าง มีประสิทธิภาพ และ ทักษะการสร้าง สัมพันธภาพ	ความตระหนัก ในตนเอง และ ความเห็นอกเห็น ใจผู้อื่น	การจัดการกับ อารมณ์ และ การจัดการกับ ความเครียด
-----------------------------------	---	--	--	---

แผนภูมิที่ 1 แสดงองค์ประกอบของทักษะชีวิต

องค์ประกอบทั้ง 10 ประการ ตามที่ WHO กำหนดไว้ (WHO 1994 : 2) ได้แก่

1. ทักษะการตัดสินใจ (Decision making Skills) หมายถึง สิ่งที่น่าไปสู่การตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิต ซึ่งถ้าบุคคลมีการตัดสินใจภายใต้เหตุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ในการกระทำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางด้านสุขภาพ โดยประเมินทางเลือก และผลที่ได้จากการตัดสินใจ เลือกทางเลือกที่ถูกต้องเหมาะสม มีผลต่อสุขภาพอนามัยของบุคคลนั้น ๆ

2. ทักษะการแก้ปัญหา (Problem Solving Skills) หมายถึง เมื่อบุคคลมีปัญหาเกิดขึ้นไม่สามารถทำการแก้ไขได้ ทำให้เกิดความตึงเครียดต่อร่างกาย และทางจิตใจ การมีทักษะการแก้ปัญหาจะสามารถช่วยให้บุคคลแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเขาได้

3. ทักษะการคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking Skills) เป็นส่วนที่สนับสนุน เพื่อการตัดสินใจ และแก้ปัญหาจากการค้นหาทางเลือกต่าง ๆ และผลที่เกิดขึ้นในแต่ละทางเลือก โดยการ

นำเอา ประสบการณ์มาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าบางอย่างจะยังไม่มี การตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาที่ตาม ความคิดสร้างสรรค์ยังช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้

4. ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking Skills) หมายถึง ความสามารถ ของบุคคลในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร และประเมินปัจจัยต่าง ๆ จากปัญหาและ สถานการณ์ที่อยู่แวดล้อมตัวเรา และปัจจัยแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรม เช่น ความ เชื่อ ค่านิยม แรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน และอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของบุคคล

5. ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Communication Skills) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการใช้คำพูดและภาษาท่าทาง เพื่อแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของ ตัวเองได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี และสถานการณ์ต่าง ๆ โดยสามารถที่ จะแสดงความคิดเห็น ความต้องการ การขอร้อง การดักเตือน การช่วยเหลือ และการปฏิเสธ

6. ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ (Interpersonal Relationship Skills) เป็นความสามารถ ของบุคคลในการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันได้อย่างเหมาะสม สามารถที่จะรักษาหรือดำรงไว้ซึ่ง ความสัมพันธ์ที่ดี นำไปสู่การอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และรวมถึงแรงสนับสนุนทาง สังคมที่ได้จากการรักษาสัมพันธภาพที่ดีของบุคคลในครอบครัว

7. ทักษะการตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง (Self Awareness Skills) หมายถึง ความสามารถ ของบุคคลในการเข้าใจจุดดีและจุดด้อยของตนเอง อะไรที่ตนเองต้องการและไม่ต้องการ การเข้าใจ ในความแตกต่างของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของความสามารถ เพศ วัย และระดับการศึกษา หรือ อาชีพ เป็นต้น นอกจากนี้ยังส่งผลต่อการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลอีกด้วย

8. ทักษะการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy Skills) หมายถึง ความสามารถของบุคคล ในการเข้าใจถึงความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างบุคคล ถึงแม้จะไม่คุ้นเคยก็จะช่วยให้เรา เข้าใจ และยอมรับในความแตกต่างของบุคคลอื่น ไม่ว่าในแง่ความสามารถ เพศ วัย ระดับการศึกษา และอาชีพ เป็นต้น โดยเฉพาะบุคคลที่ต้องการได้รับความช่วยเหลือ และการดูแลเป็นพิเศษจาก สังคม เช่น ผู้ป่วยเอดส์ ผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางจิต

9. ทักษะการจัดการกับอารมณ์ (Coping with Emotion Skills) หมายถึง ความสามารถ ของบุคคลในการรู้จักและเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น อีกทั้งรู้วิธีการจัดการกับอารมณ์ ซึ่งจะ ทำให้สามารถตอบสนอง และแสดงพฤติกรรมออกมาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

10. ทักษะการจัดการกับความเครียด (Coping with Stress Skills) หมายถึง ความสามารถ ของบุคคลในการรับรู้ถึงสาเหตุของความเครียด รู้จักผ่อนคลายความเครียด และแนวทางในการ

ควบคุมระดับความเครียด เพื่อให้เกิดการเบี่ยงเบนพฤติกรรมไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อการลดปัญหาต่าง ๆ ทางด้านสุขภาพ

จะเห็นได้ว่าทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการจัดการกับปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น ทักษะชีวิตจึงมีความสำคัญกับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า หากวัยรุ่นมีทักษะชีวิตที่ดีจะส่งผลให้มีความสามารถในการจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ และสามารถใช้ชีวิตในสังคมควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข จึงกำหนดให้ทักษะชีวิตเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงกรณีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

ปัจจัยด้านสังคม

การคบเพื่อน

พฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศโดยทั่วไปเด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความกล้า ชอบลองดี หรือแสดงว่าเขาไม่กลัวใคร ชอบปรากฏตัวในสังคม และเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เมื่อมีความประทับใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเขา ก็จะพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น เพื่อให้สำเร็จสิ่งที่เขาต้องการ ถ้าไม่สมหวังก็จะมีวิธีทดแทนอารมณ์ เช่น การเพ้อฝัน ซึ่งวิธีการแสดงความเพ้อฝันของเด็กวัยรุ่นคือ ปรารถนาจะมีเพื่อนต่างเพศมากที่สุด ฉะนั้นเด็กในวัยนี้มีความเพ้อฝันเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศมากกว่าเรื่องอื่น ดังที่ นาฏสุคนธ์ อุเงิน (2543 : 36) กล่าวถึงการเลือกคบเพื่อนต่างเพศตามลักษณะต่อไปนี้

1. สภาพสังคมเศรษฐกิจ วัยรุ่นหญิงมักเลือกวัยรุ่นชายที่มีสภาพสังคมเศรษฐกิจสูงกว่าตนหรืออย่างน้อย ๆ ก็เท่ากันกับตน ในทางกลับกัน วัยรุ่นชายมักจะเลือกเพื่อนหญิงที่มีสถานภาพดังกล่าวต่ำกว่าตน
2. อายุ วัยรุ่นหญิงตอนต้น เริ่มให้ความสนใจเพื่อนเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาวที่มีอายุมากกว่าตน ส่วนวัยรุ่นชายจะเลือกวัยรุ่นหญิงที่มีอายุน้อยกว่า
3. ความคาดหวัง วัยรุ่นหญิงมักจะชอบเพื่อนที่มีระดับการศึกษา หรือสถานภาพทางความรู้ในระดับเดียวกัน คำนึงถึงชนชั้นในการคบเพื่อนค่อนข้างมาก จะต้องระดับเดียวกันหรือสูงกว่า แต่วัยรุ่นชายไม่ค่อยคำนึงถึงแบบวัยรุ่นหญิงมากนัก แต่ให้ความสำคัญของคุณภาพฉลาด แข็งแรง และความสามารถต่าง ๆ มากกว่า

ดังนั้นการเลือกคบเพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ ในทัศนะของนักจิตวิทยา ถือเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของเด็กวัยรุ่น ไม่ถือเป็นการเรียนรู้ แต่ถือว่าเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง

ของมนุษย์ ที่พร้อมที่จะแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ เมื่อเด็กวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ และสังคม มีความสนใจเพศตรงข้าม และค้นหาบุคคลที่ตนพอใจ (นลินี มกรเสน : 545) ฉะนั้นการที่วัยรุ่นได้คบหาสมาคมกับเพื่อน ๆ ทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศด้วยนั้น นอกจากจะช่วยทำให้มีโอกาสได้ฝึกหัดการแสดงบทบาทของการเป็นสุภาพบุรุษ สุภาพสตรีแล้ว ยังทำให้ได้พบเห็นและเรียนรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอ อารมณ์ ความสนใจ และความคิดเห็นในทัศนะต่าง ๆ ด้วยตนเอง และในปัจจุบันพบว่า การคบเพื่อนต่างเพศเป็นไปอย่างเสรี เพราะเห็นว่า ไม่ใช่เรื่องน่าละอาย หญิงสาวให้ความสำคัญในการครองตัว เป็นหญิงพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงานน้อยลง ดังนั้นชายหญิงจะเริ่มคบหากันตั้งแต่วัยรุ่น ในวัยที่ทุกคนต้องการความรัก ความเข้าใจ ความเป็นอิสระจากผู้ใหญ่หรือบิดามารดา เริ่มมองหาเพศตรงข้ามที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการก้าวแรกที่จะนำไปสู่ความรักระหว่างเพศและการแต่งงาน ดังนั้นชายหญิงจะต้องเรียนรู้ว่าแต่ละเพศควรปฏิบัติตนอย่างไร จึงจะเป็นที่น่าคบหา ชายหญิงควรมีโอกาสได้เที่ยวด้วยกัน โดยตระหนักในประโยชน์ของการคบเพื่อนต่างเพศ ข้อดีข้อเสียของการไปเที่ยวเป็นคู่เที่ยวกันหลายคน หรือเที่ยวกับคนคนเดียวเป็นประจำ แต่ต้องเป็นไปตามขอบเขตของวัฒนธรรม และการอบรมของผู้ใหญ่ด้วย สำหรับวัฒนธรรมไทย เดิมทีหนุ่มสาวไม่มีโอกาสได้พบปะกันหรือสนทนากันมากนัก เพราะเกรงว่าจะเกิดความเสียหายขึ้น แต่ในปัจจุบันทำเช่นนั้นไม่ได้แล้ว ดังเราจะพบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาหลายแห่ง ตลอดจนสถาบันการศึกษาทั่วไป เปิดเป็นสหศึกษา ทำให้โอกาสที่เด็กชายหญิงจะพบปะสนทนากันนอกบ้านนั้นก็มากขึ้น ดังนั้นการที่ชายหญิงออกเที่ยวด้วยกันจึงถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาในสังคมปัจจุบัน เมื่อเกิดความต้องใจกันระหว่างผู้ชายหรือผู้หญิงแล้ว ผู้หญิงจะก้าวจากมิตรภาพไปสู่ความรัก และสนใจที่จะมีความสัมพันธ์ในความรักอันยั่งยืน เพื่อไปสู่การแต่งงานก่อนที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่ผู้ชายอาจต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยที่ไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ได้ จึงก่อให้เกิดความเข้าใจแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายบ่อย ๆ เช่น ผู้หญิง คิดว่าการที่ผู้ชายกอดจูบตนนั้น เป็นการแสดงความรักซึ่งกันและกัน แต่แท้จริงผู้ชายอาจทำไปเพราะความใคร่ ความพอใจ หรือเพื่อสนองความต้องการทางเพศเท่านั้น ฉะนั้นการเลือกเพื่อนที่พัฒนาไปสู่คนรักนั้น กระบวนการสัมพันธ์อาจแบ่งเป็น 5 ระยะ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2527 : 388) ดังนี้

ระยะที่หนึ่ง เป็นระยะอิสระที่จะมีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในลักษณะของความเป็นเพื่อนถึงความคุ้นเคยกับเพื่อนเพศตรงข้ามไประยะหนึ่ง คล้าย ๆ กับการเลือกคนที่เหมาะสมกับคนที่สุด เป็นลักษณะที่อาจเรียกว่า รักง่ายหน่ายเร็ว อยู่บ้างในระยะนี้

ระยะที่สอง เป็นระยะที่เลือกใครคนใดคนหนึ่งค่อนข้างแน่นอนแล้ว หลังจากที่ผ่านมาจากระยะที่หนึ่งมา และจะไม่ไปสัมพันธ์กับใครอื่นอีก นับว่ามีคู่แล้ว

ระยะที่สาม ความสัมพันธ์ฉันท์คนรักพัฒนาไปอย่างน่าพึงพอใจ และอาจพูดถึงการแต่งงานกันในอนาคตด้วย

ระยะที่สี่ เป็นระยะหมั่นหมายและเป็นที่เปิดเผยชัดเจนแล้วว่าแต่งงานกัน อาจไปไหน ๆ กันได้โดยอิสระ

ระยะที่ห้า เข้าพิธีแต่งงานกัน

ความเร็วช้าของแต่ละระยะไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับบุคคล ผู้ที่ยังอยู่ในสภาพของการศึกษาหาความรู้ กระบวนการการเลือกเพื่อนที่พัฒนาไปสู่คนรักนั้น ความสัมพันธ์ของระยะแต่ละช่วงจะช้ากว่าผู้ที่ไม่ได้อยู่ในสภาพศึกษา เช่น วัยรุ่นกลุ่มทำงาน เป็นต้น

จากความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นให้ความสนใจในเพศตรงข้าม ต้องการที่จะมีเพื่อนต่างเพศ พยายามที่จะกระทำตนเพื่อสร้างความสนใจ ทำตนให้เด่น ทั้งนี้เพื่อให้เพศตรงข้ามมองดูตนและเกิดความนิยมชมชอบ ซึ่งเด็กบางคนก็แสดงออกในทางที่ดีที่เหมาะสม แต่บางคนก็เป็นไปอย่างโลดโผนไม่เหมาะสมกับวัยและโอกาส สำหรับเด็กที่ถูกกดดันในเรื่องความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหรือได้รับอิสระมากเกินไป เป็นผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเป็นไปเกินขอบเขต หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียเดือดร้อน และเกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้อีกมาก (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2529 : 97)

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กในวัยนี้ได้มาก คือ

1. การสนใจเพศตรงข้าม
2. ความรู้สึกกลัวหรือประหม่าในการติดต่อใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ
3. ความคิดหมกมุ่นแต่เรื่องเพศมากเกินไป

จึงสรุปได้ว่าการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศมีความสำคัญต่อวัยรุ่นอย่างมาก วัยรุ่นคนใดที่สามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศได้อย่างเหมาะสม ก็จะไม่เกิดความอับอายหรือคับข้องใจ สามารถทำงานกับเพื่อนต่างเพศได้ มีความภูมิใจในตนเอง สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข แต่วัยรุ่นคนใดปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศได้ไม่เหมาะสม อาจนำไปสู่การกระทำ ที่ก่อให้เกิดปัญหาได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง ได้แก่ เกิดความคับข้องใจ ไม่ยอมรับตนเอง เข้ากับกลุ่มเพื่อนต่างเพศไม่ได้ ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข หรืออาจทำให้วัยรุ่นประพฤติดิโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และเป็นปัญหาสังคมในที่สุด นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ เช่น เด็กที่ได้รับอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศมากเกินไป หรือเด็กที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร อาจจะหลงใหลในความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจนเกินขอบเขต แต่เด็กวัยรุ่นจะไม่รักเพื่อนต่างเพศคนใดจริงจังกนัก เพราะเป็นรักเพื่อเลือกในอนาคต ซึ่งอาจจะรักเพื่อนต่างเพศคราวเดียวกันหลาย ๆ คน ในที่สุดอาจเลือกเพียงคนเดียวหรืออาจจะไม่เลือกเลย ความรักระหว่างเพื่อนต่างเพศนั้นถ้าไม่ระวัง

ให้ดี ทำให้มีผลเสียหยากระทบกระเทือนถึงการศึกษาเล่าเรียนและอนาคต ก่อให้เกิดปัญหาชิงสุกก่อนห่าม ปัญหาการแต่งงานที่ยังไม่ถึงเวลาอันควร ปัญหาเด็กไม่มีพ่อ การแต่งงานที่ขาดความคิดคำนึงและเหตุผล ย่อมนำไปสู่การหย่าร้าง การแตกแยกของครอบครัว ปัญหาความไม่สงบสุขในครอบครัว อันเนื่องมาจากคู่สมรสไม่เข้าใจกัน ยังเป็นผลให้เด็กที่เกิดมาต้องประสบปมด้อยในชีวิตต่อไปอีก

จากแนวคิดและการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาแล้วพบว่า แนวโน้มการคบเพื่อนของวัยรุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปโดยวัยรุ่นชาย หญิง ได้รับความรู้และประสบการณ์ เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นลักษณะทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นตามวัย วิจัยจึงกำหนดให้การคบเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

แรงสนับสนุนทางสังคม

แรงสนับสนุนทางสังคม (Social Support) เป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ได้มีผู้สนใจศึกษาอย่างมากมาย เช่น นักมานุษยวิทยา แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา เป็นต้น ทำให้แรงสนับสนุนทางสังคมได้ถูกมองเป็นหลายแนวคิด และมีความหมายแตกต่างกันออกไปดังต่อไปนี้

คอบบ์ (Cobb 1976 : 300) ได้ให้ความหมายว่า การสนับสนุนทางสังคมนั้น เป็นข้อมูลหรือข่าวสารที่ทำให้บุคคลเชื่อว่ามีคนรักและสนใจ มีคนยกย่องและมองเห็นคุณค่า และรู้สึกตัวตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความผูกพันซึ่งกันและกัน

คาห์น (Kahn 1977 : 85 , อ้างถึงใน ลีนา วิฑิตเบญจพล 2537 : 30) ได้ให้คำจำกัดความของการสนับสนุนทางสังคมว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นปฏิสัมพันธ์อย่างมีจุดมุ่งหมายระหว่างบุคคล ซึ่งจะก่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้นหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่ง คือ ความผูกพันในแง่ดีจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง การรับรอง ยืนยัน หรือเห็นพ้องกับพฤติกรรมของผู้หนึ่ง การช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางด้านเงินทอง สิ่งของ หรืออื่น ๆ

ทอยท์ (Thoits 1982 , อ้างถึงใน จริยาวัตร คมพยัคฆ์ 2531 : 97) ให้ความหมายว่าเป็นการที่บุคคลในเครือข่ายของสังคมได้รับการช่วยเหลือด้านอารมณ์ สังคม สิ่งของ และข้อมูล ซึ่งการช่วยเหลือนี้จะช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญและตอบสนองต่อความเจ็บป่วย หรือความเครียดได้ในระยะเวลาที่รวดเร็วขึ้น

บาร์ริรา (Barrera 1982 , อ้างถึงใน ดวงเดือน มูลประดับ 2541 : 41) ให้ความหมายว่า แรงสนับสนุนทางสังคมเป็นความใกล้ชิด การช่วยเหลือ โดยให้สิ่งของ แรงงาน ให้คำแนะนำ และข้อมูล

ทอลส์ดอร์ฟ (Tolsdorf 1976 , อ้างถึงใน ดวงเดือน มูลประดับ 2541 : 40) ให้ความหมายว่า แรงสนับสนุนทางสังคม เป็นความช่วยเหลือที่สม่ำเสมอในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ได้รับ จากบุคคลอื่น ซึ่งความช่วยเหลือนั้นได้ช่วยให้บุคคลได้ไปถึงซึ่งเป้าหมายเฉพาะของตน หรือสามารถแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้

จากความหมายข้างต้นพอสรุปได้ว่า แรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้รับความช่วยเหลือจากบุคคล หรือกลุ่มคนที่บุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งสิ่งที่บุคคลได้รับการช่วยเหลือ ได้แก่ ด้านอารมณ์และสังคม ทางด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านวัตถุสิ่งของต่าง ๆ

ความสำคัญของแรงสนับสนุนทางสังคม

แม้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับแรงสนับสนุนทางสังคมจะมีความแตกต่างกันไป แต่การศึกษาส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่า แรงสนับสนุนทางสังคมมีผลต่อภาวะสุขภาพ ทั้งทางด้านร่างกายและโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านจิตใจ ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแรงสนับสนุนทางสังคมดังนี้

ไลเบอร์แมน (Leiberman 1972 , อ้างถึงใน ดวงเดือน มูลประดับ 2541 : 48 - 49) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคม มีผลต่อการลดอุบัติการณ์การเกิดเหตุการณ์เครียดในชีวิต ทำให้สามารถปรับและเปลี่ยนแปลงการรับรู้ของบุคคลต่อภาวะเครียด และสามารถลดระดับความรุนแรงของภาวะเครียด สามารถเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรุนแรงของภาวะเครียดกับระดับการเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่ของบุคคล สามารถส่งเสริมการเผชิญภาวะเครียดของบุคคล และในทำนองเดียวกัน ก็สามารถลดความรุนแรงจากผลกระทบของภาวะเครียด หรือสามารถลดซึมผลกระทบที่เกิดจากภาวะเครียด สามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่มีคุณค่าในตนเอง และความสามารถในการควบคุมสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งถูกทำลายลงจากเหตุการณ์เครียดที่เกิดขึ้น และการสนับสนุนทางสังคมนี้มีผลโดยตรงต่อการปรับตัวของบุคคล

ทอยท์ (Thoits 1986 , อ้างถึงใน มธุริน คำวงศ์ปิ่น 2543 : 39) อธิบายถึงความสำคัญของแรงสนับสนุนทางสังคมว่า เป็นแหล่งประโยชน์ในการช่วยปรับแก้กับความเครียด (Coping Assistance) ได้หลายวิธี คือ 1) ช่วยเปลี่ยนแปลงการให้คำความหมายกับสถานการณ์ โดยช่วยให้บุคคลประเมินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าไม่รุนแรง มีความรู้สึกว่าจะไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ใดขึ้นก็จะมีผู้คอยช่วยเหลือ หรือบรรเทาความเครียดให้น้อยลงได้ ปัญหาที่มีอยู่จึงเล็กลง 2) ช่วยลดการตอบสนองทางอารมณ์เนื่องจากความเครียด เช่น ช่วยให้เกิดการระบายออก 3) ช่วยเปลี่ยน

สถานการณ์โดยการมีส่วนร่วมในการจัด หรือเปลี่ยนแปลงปัญหา เช่น การช่วยเหลือด้านการเงิน แรงงาน หรือข้อเสนอในการแก้ปัญหา

เพนเดอร์ (Pender 1987 , อ้างถึงใน ดวงเดือน มูลประดับ 2541 : 49) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคมจะส่งเสริมการเจริญเติบโต และการทำงานของระบบต่าง ๆ ในร่างกาย เป็นการเพิ่มคุณค่าของตนเอง ทำให้มีอารมณ์มั่นคง และมีความสุขในชีวิต ลดความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิต เป็นการดำรงไว้ซึ่งสุขภาพ มีการป้องกัน ยืนยัน รับรอง หรือทำให้เกิดความมั่นใจและคาดการณ์การกระทำของบุคคลนั้นว่าเป็นที่ต้องการของสังคม และแรงสนับสนุนทางสังคมเป็นกันชนหรือเบาะรองรับเหตุการณ์ที่เป็นภาวะวิกฤตในชีวิต โดยมีอิทธิพลต่อการแปลเหตุการณ์ และการตอบรับทางอารมณ์ของบุคคล ที่ทำให้บุคคลมีการปรับตัวได้ดี จึงช่วยลดการเจ็บป่วย ซึ่งเป็นการป้องกันโรค

ประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม

ได้มีผู้แบ่งประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม ดังนี้

ไวส์ (Weiss 1974 , อ้างถึงใน อารีรัตน์ อุทิศ 2539 : 32 – 33) แบ่งประเภทการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 6 ด้าน

1. การให้ความรักใคร่ผูกพัน (Attachment) ส่งผลต่ออารมณ์โดยรวม คือ ทำให้บุคคลรู้สึกมั่นคงปลอดภัยและอบอุ่น ช่วยไม่ให้เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว ความสัมพันธ์เช่นนี้จะพบในคู่สมรส เพื่อน หรือสมาชิกครอบครัวเดียวกัน ถ้าบุคคลขาดการสนับสนุนชนิดนี้ จะมีความรู้สึกเกิดภาวะโดดเดี่ยวทางอารมณ์ (Emotional Isolation) หรือภาวะเหงา (Loneliness)

2. ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Social Integration) ทำให้บุคคลรู้สึกมีเป้าหมาย มีความเป็นเจ้าของ และได้รับการยอมรับตนว่ามีคุณค่าต่อกลุ่ม ถ้าบุคคลขาดการสนับสนุนทางสังคมในด้านนี้ จะทำให้บุคคลรู้สึกถูกแยกออกจากสังคม

3. การให้โอกาสที่จะเลี้ยงดูอุ้มชู (Opportunity for Nurture) เป็นการสนับสนุนที่ผู้ใหญ่มีความรับผิดชอบต่อความเจริญเติบโตและสุขภาพของผู้น้อย แล้วทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่า เป็นที่ต้องการของบุคคลอื่นและผู้อื่นพึ่งพาได้ ถ้าหากไม่ได้ทำหน้าที่จะทำให้เกิดความคับข้องใจ ชีวิตนี้ไม่สมบูรณ์และไร้จุดหมาย

4. การให้ความรู้สึกมีคุณค่า (Reassurance of Worth) เป็นการได้รับการยอมรับในสถาบันครอบครัวหรือเพื่อน เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมที่สามารถแสดงบทบาททางสังคม บทบาทนั้นอาจเป็นบทบาทในครอบครัว หรือในอาชีพ ถ้าคนเราไม่ได้รับการยอมรับจะทำให้ความเชื่อมั่นหรือความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองลดลง

5. ความเชื่อมั่นในการเป็นมิตรที่ดี (A Sense of Reliable Audience) การสนับสนุนนี้เริ่มจากความสัมพันธ์กับญาติใกล้ชิด ซึ่งคาดหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือ ห่วงใยอย่างต่อเนื่อง ถ้าเขาจะทำให้บุคคลรู้สึกขาดความมั่นคง และถูกทอดทิ้ง

6. การได้รับคำชี้แนะ (The Obtaining of Guidance) หมายถึง การได้รับความจริงใจ การช่วยเหลือทางอารมณ์ และชี้แนะข้อมูลข่าวสารจากบุคคลที่ตนศรัทธา และคำพูดที่เชื่อถือได้ เมื่อเกิดความเครียดและภาวะวิกฤต ถ้าขาดการสนับสนุนจะทำให้บุคคลรู้สึกท้อแท้ผิดหวัง

คาห์น (Kahn 1979 : 85 , อ้างถึงใน อาริรัตน์ อุทิศ 2539 :33) แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ความผูกพันทางด้านอารมณ์และความคิด (Affection) เป็นการแสดงถึงอารมณ์ในทางบวกของบุคคลหนึ่งที่มีต่อบุคคลหนึ่ง ซึ่งจะแสดงออกในลักษณะของความผูกพัน การยอมรับ การเคารพ หรือด้วยความรัก

การยืนยันและรับรองพฤติกรรมของกันและกัน (Affirmation) เป็นการแสดงออกถึงการเห็นด้วย การยอมรับในความถูกต้องเหมาะสม ทั้งในการกระทำและในความคิดของบุคคล

2. การให้ความช่วยเหลือ (Aid) เป็นปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อบุคคลอื่น โดยการให้สิ่งของ หรือช่วยเหลือโดยตรง การช่วยเหลือเหล่านั้นอาจเป็นวัสดุ หรือเงิน หรือข้อมูลข่าวสารและเวลา

คอบบ์ (Cobb 1976 : 300) ได้แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) หมายถึง ข้อมูลที่ทำให้บุคคลเชื่อว่าตนเองได้รับความรัก เอาใจใส่ มีความผูกพันและไว้วางใจ

2. การสนับสนุนด้านการยอมรับ และเห็นคุณค่า (Esteem Support) หมายถึง ข้อมูลที่ทำให้บุคคลรู้สึก หรือทราบว่าตนเองมีคุณค่า ได้รับการยอมรับ

3. การสนับสนุนด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Socially Support) หมายถึง ข้อมูลที่ทำให้บุคคลทราบว่าตนเองเป็นสมาชิกหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีส่วนร่วมซึ่งกันและกัน

เชฟเฟอร์ และคณะ (Schaefer et al. 1981 , อ้างถึงใน อินทิรา ปัทมินทร 2541 : 40) แบ่งการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional Support) หมายถึง การก่อให้เกิดความรู้สึกใกล้ชิด มีความมั่นใจ และความเชื่อมั่นว่าจะพึ่งพิงผู้อื่นได้เสมอ ซึ่งทำให้บุคคลรู้สึกว่าตนเองเป็นที่รัก เป็นที่ใส่ใจ และเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม ไม่ใช่คนแปลกหน้า

2. การสนับสนุนทางวัตถุ (Tangible Support) หมายถึง เป็นการให้ความช่วยเหลือหรือให้บริการต่าง ๆ เช่น ให้อำนาจเงิน ให้อาหารช่วยดูแลในเวลาที่ต้องการ เป็นต้น

3. การสนับสนุนทางข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) หมายถึง การให้ข้อมูล ข่าวสาร และคำแนะนำ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหาได้ รวมทั้งการให้ข้อมูลย้อนกลับถึง การกระทำของบุคคลด้วย

จาคอบสัน (Jacobson 1986 : 252) แบ่งการสนับสนุนทางสังคมเป็น 3 ชนิด คือ

1. การสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional Support) หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้ บุคคลรู้สึกสบายใจ และเชื่อว่าตนได้รับการชื่นชม ยกย่อง เคารพนับถือ รัก หรือพฤติกรรมอื่นๆ ซึ่งแสดงถึงความเอาใจใส่ดูแลและปลอดภัย

2. การสนับสนุนทางปัญญา (Cognitive Support) หมายถึง ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร คำแนะนำที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งต่าง ๆ และสามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงได้

3. การสนับสนุนทางด้านวัสดุสิ่งของ (Materials Support) หมายถึง สิ่งของและ บริการต่าง ๆ ที่ช่วยแก้ปัญหาบางอย่างได้

แหล่งสนับสนุนทางสังคม

แหล่งสนับสนุนทางสังคม หมายถึง กลุ่มคนที่มีการติดต่อและให้การช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน ซึ่งมีการแบ่งแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของผู้ศึกษาที่ต้องการเน้นขนาดของกลุ่มบุคคล ความใกล้ชิด ลักษณะของความสัมพันธ์ และระยะเวลาของความสัมพันธ์ อาทิเช่น

จริยาวัตร คมพักษณ์ (2531 : 99) แบ่งแหล่งสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มสังคมปฐมภูมิ ได้แก่ ครอบครัว ญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้าน หรือเรียกว่า กลุ่มที่มีความผูกพันตามธรรมชาติ

2. กลุ่มสังคมทุติยภูมิ ได้แก่ กลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มสังคมอื่น ๆ หรือเรียกว่า กลุ่มช่วยเหลือในวิชาชีพ

เพนเดอร์ (Pender 1996 , อ้างถึงใน มธุริน คำวงศ์ปิ่น 2543 : 36) แบ่งแหล่ง สนับสนุนทางสังคมออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มสนับสนุนตามธรรมชาติ ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัวและญาติพี่น้อง ซึ่งถือว่าสำคัญมากที่สุด เพราะมีบทบาทสำคัญต่อบุคคลตั้งแต่วัยเด็ก เป็นแหล่งถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อ แบบแผนพฤติกรรม และประสบการณ์ต่าง ๆ

2. กลุ่มบุคคลใกล้ชิด ได้แก่ เพื่อน บุคคลสำคัญ บุคคลใกล้ชิด เพื่อนบ้าน เพื่อน ร่วมงาน

3. กลุ่มบุคคลทางศาสนา ได้แก่ พระ ผู้นำศาสนา หรือบุคคลอื่นในองค์กรศาสนา โดยยึดหลักคำสอนของศาสนาเป็นเป้าหมายในการสนับสนุน

4. กลุ่มบุคลากรทางด้านสุขภาพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ที่จะช่วยให้บุคคลรู้จักการส่งเสริม ป้องกัน ดูแล และฟื้นฟูสุขภาพของตนเองและผู้ใกล้ชิด

5. กลุ่มวิชาชีพอื่นๆ ได้แก่ กลุ่มให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

แบรนท์ และ ไวเนิร์ต (Brandt and Weinert 1985 , อ้างถึงใน มรุณิน คำวงศ์ปิ่น 2543 : 36-37) แบ่งแหล่งสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 11 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มบิดามารดา
2. กลุ่มบุตร
3. กลุ่มคู่สมรส หรือบุคคลใกล้ชิด หรือบุคคลสำคัญในชีวิต
4. กลุ่มญาติหรือบุคคลในครอบครัว
5. กลุ่มเพื่อน
6. กลุ่มเพื่อนบ้านหรือเพื่อนร่วมงาน
7. กลุ่มพระหรือนักบวช
8. กลุ่มบุคลากรทางด้านวิชาชีพ
9. กลุ่มหน่วยบริการที่จัดให้ในชุมชน
10. กลุ่มให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
11. กลุ่มอื่นๆ

แรงสนับสนุนของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น หมายถึง สิ่งที่นักเรียนวัยรุ่นได้รับจาก บิดา มารดา กลุ่มเพื่อน และครูอาจารย์ ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional Support) เป็นการแสดงถึงอารมณ์ทางบวกของผู้ที่ใกล้ชิด ซึ่งได้แก่ บิดา มารดา กลุ่มเพื่อน หรือครูอาจารย์ ที่มีต่อนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งแสดงออกในลักษณะของความผูกพัน การยอมรับ การดูแลเอาใจใส่ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเขาเองเป็นที่รัก เป็นที่ใส่ใจ และเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม ไม่ใช่คนแปลกหน้า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้านของการพัฒนาการ ต้องมีการปรับตัว ทั้งต่อตนเอง และต่อสิ่งแวดล้อม จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรได้รับความรัก ความเข้าใจจากผู้ใกล้ชิด แต่ถ้าผู้ใกล้ชิดไม่เข้าใจ ไม่ให้ความสนใจ เฉยเมย ก็จะทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตได้

2. การสนับสนุนทางวัตถุ (Tangible Support) เป็นการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ เงินทอง แรงงาน ซึ่งเป็นการช่วยเหลือโดยตรงต่อความจำเป็นของบุคคลนั้น ผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ เช่น การเจริญเติบโต การเจ็บป่วย นอกจากนี้

การทำกิจกรรมต่าง ๆ มีความจำเป็นและต้องการได้รับความช่วยเหลือทางด้านวัตถุ เช่น การให้ของขวัญ การให้เงินค่าใช้จ่าย เป็นต้น

3. การสนับสนุนทางข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) เป็นการได้รับความช่วยเหลือทางด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ข้อเท็จจริง คำแนะนำ ชี้แจง การบอกแนวทาง หรือทางเลือกที่สามารถนำไปแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้ จะช่วยลดภาวะเครียด หรือปัญหาที่เผชิญอยู่ได้ วัยรุ่นที่เผชิญกับความเครียด ภาวะวิกฤต ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือ จะรู้สึกสับสน วิตกกังวล อาจทำให้มีปัญหาในการปรับตัวและแก้ปัญหาในทางที่ผิดได้

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่า แรงสนับสนุนทางสังคม มีความสำคัญต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน เป็นวัยที่ควรได้รับการดูแล ให้ความสนใจเป็นพิเศษ การได้รับการสนับสนุนทางอารมณ์ ทางวัตถุ และทางด้านข้อมูลข่าวสาร จึงเป็นสิ่งที่ทำให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุขได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้แรงสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

การใช้เวลา

ความหมายและความสำคัญของเวลา

คำว่า เวลา นั้นน้อยคนนักที่จะให้คำจำกัดความได้ชัดเจนและถูกต้องที่ความจริงแล้ว เวลา มีความสัมพันธ์กับการดำเนินกิจกรรมของมนุษย์ตลอดเวลา แต่หลายคนก็พยายามให้คำจำกัดความของเวลาไว้อย่างน่าสนใจ

เอ็ดวิน ซี บลีซ (Edwin C. Bleeze แปลโดยบุญมา พรหมพัว, 2530 : คำนำ) ได้ให้ความหมายของเวลาได้ว่า เวลา คือความต่อเนื่องไม่เป็นเนื้อที่ ซึ่งในนั้นมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามลำดับที่เห็นชัดว่าทวนกลับไม่ได้

ไซเวอร์ท โลธาร์ เจ (Lothar J. Seiwert อ้างในกัลยาณีย์ สิ้นสกุล, 2541 : 7) ให้ความสำคัญของเวลาว่า เวลาเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดที่ทุกคนมีเวลาเป็นสิ่งที่ค่ามากกว่าเงิน ดังนั้นจึงควรใช้เวลาที่มีอยู่ให้มีคุณค่าและใช้อย่างระมัดระวังจากกล่าวได้ว่าชีวิตก็คือเวลาที่มีอยู่สำหรับการทำสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้งานที่สำคัญมากที่สุดในชีวิตก็คือการใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด เพราะเวลาเป็นสิ่งที่มีความยิ่ง เนื่องจาก

1. เวลา มีอยู่อย่างจำกัด
2. เวลา ไม่สามารถซื้อเพิ่มเติมได้ด้วยเงินทอง หรือทรัพย์สินใด ๆ
3. เวลา ไม่สามารถเก็บออมเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ได้
4. ไม่มีใครที่จะทำให้เวลาเพิ่มขึ้นได้

5. เมื่อเวลาได้ผ่านไปแล้วจะผ่านเลยไป ไม่ทวนกลับมาอีก และไม่มีใครสามารถหยุดยั้งการดำเนินไปของเวลาได้

เวลาเป็นทรัพยากรที่มีความแตกต่างจากทรัพยากรอื่น ตรงที่ไม่สามารถทำให้ย้อนกลับได้อีก ไม่สามารถกักเก็บไว้ได้ ไม่สามารถซื้อขายหรือแบ่งปันให้กันได้ ทุกคนมีเวลาอยู่เท่ากัน แต่ใครจะใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ากันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องและสนับสนุนกับเหตุผลของอุทัย บุญประเสริฐ (อ้างในศิริ จรดล 2543 : 8) ที่กล่าวโดยสรุปว่าเวลาเป็นสิ่งที่จำกัดที่สุด จะยืมจะขอใครไม่ได้ จะหาทางหัดสั้นหรือยืดขยายด้วยวิธีการใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นการใช้เวลาที่มีอยู่จึงต้องให้เกิดประโยชน์มากที่สุดและเวลาจัดเป็นทรัพยากรที่มีค่าและมีความสำคัญสำหรับทุกคน

ขจรศักดิ์ หาญณรงค์ (2519 : 5-8) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของเวลาไว้ 9 ประการด้วยกันคือ

1. เวลาเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญที่สุด ในกระบวนการทรัพยากรทั้งหมด เวลาจะมีจำกัด เพราะวันหนึ่งมีเวลาให้ใช้ได้เพียง 24 ชั่วโมง หรือ 1,440 นาที เท่านั้น และไม่สามารถที่จะหาเวลามาเพิ่มเติมได้มากกว่านี้เลย

2. เวลาเป็นทรัพยากรที่ทุกคนมีเท่ากัน เวลาให้โอกาสแก่คนอย่างยุติธรรม ไม่มีฐานะ เศรษฐกิจ และชนชั้น จะมีความแตกต่างกันอยู่ที่ว่าใครจะใช้เวลาให้ให้เกิดประโยชน์ประโยชน์มากกว่ากันเท่านั้น

3. เวลาเป็นทรัพยากรที่ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้ มนุษย์สามารถประหยัดทรัพยากรอื่นได้หากใช้เวลาคุ้มค่าถือว่าประหยัดเวลาได้ เวลาไม่สามารถสะสมเหมือนเงินทองหรือทรัพย์สินอื่นได้หากไม่ใช้เวลาก็จะล่องเลยไป

4. เวลาจะผ่านไปข้างหน้าเรื่อย ๆ ไม่มีทวนกลับคืนมา จะเรียกหรือหยุดเวลากลับคืนให้อยู่กับที่ก็ไม่อาจทำได้

5. การกระทำทุกอย่างต้องใช้เวลา สิ่งของอื่น ๆ หากไม่ใช้ก็ไม่หมดเปลือง แต่สำหรับเวลาแม้แต่นอนหลับไม่มีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดลอมเลย เวลาที่ยังถูกใช้อยู่อย่างสม่ำเสมอ

6. เวลา มีค่ายิ่งกว่าเงิน หรือมีความสำคัญมากกว่าเงิน เพราะเงินทองเมื่อสูญเสียไปแล้วสามารถหาทดแทนใหม่ได้ แต่เวลาไม่อาจหาทดแทนได้

7. คนเรามักคาดคะเนจากเวลาที่แตกต่างกัน เวลาจะเคลื่อนที่ไปอย่างสม่ำเสมอ ภาวะใจของคนทำให้การคาดคะเนเวลาแตกต่างกัน การคาดคะเนเวลาได้แม่นยำ จะทำให้งานมีประสิทธิภาพได้

8. เวลามีความเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงเสมอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันก็จะเกิดผลที่แตกต่างกันเสมอ คือมีอดีต ปัจจุบัน อนาคต การปรับตนให้สอดคล้องกับเวลา และเป็นไปตามเหตุการณ์ จะทำให้เป็นคนที่ยืนหยัดอยู่เสมอ

9. เวลาสามารถวัดได้แน่นอน เช่น วินาที ชั่วโมง เวลาที่วัดได้เป็นหน่วยของเวลาที่ผ่านไปซึ่งตรงกับลักษณะเวลาที่ว่าง เวลาจะเคลื่อนไปข้างหน้าไม่มีหยุดยั้ง ดังคำพังเพยของไทยที่ว่า เวลาและวารีไม่ยืนค้ำจะคอยใครนั่นเอง

การใช้เวลาในชีวิตประจำวัน

ความสำคัญของการใช้เวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันแต่ละวันนั้น ทุกคนล้วนมีจุดประสงค์ของการกระทำทั้งสิ้น เช่น การใช้เวลาเพื่อพักผ่อนและบันเทิง มีจุดประสงค์เพื่อคลายเครียดและพักผ่อนร่างกายหลังจากเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน การใช้เวลาเพื่อรับข่าวสารเพิ่มเติม เช่น ดูข่าวทางโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์ ฯลฯ มีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้ และทันเหตุการณ์บ้านเมืองอยู่เสมอ การใช้เวลาเพื่อสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีจุดประสงค์เพื่อต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

เซอร์ล็อก (Hurlock อ้างในศิริ จรลล 2543 : 11) ได้กล่าวถึงการใช้เวลาว่าเป็นสิ่งที่มีค่า มีความหมาย และมีความสำคัญต่อทุกคน ถ้ารู้จักใช้เวลาอย่างถูกต้องและเหมาะสมจะนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเองและสังคม และยังเป็นการลดปัญหาต่าง ๆ ด้วย

บุญมาก พรหมพ้วน (2530 : 1-2) ได้จัดแบ่งประเภทของการใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ และคุ้มค่าไว้ 5 ประเภทดังนี้

1. สำคัญและเร่งด่วน

ประเภทนี้เป็นงานที่จะต้องทำทันทีหรือในอนาคตอันใกล้ เช่น ประธานบริษัทต้องการรายงานอะไรสักอย่างภายในสิบโมงเช้าวันพรุ่งนี้ เครื่องปรับอากาศในรถยนต์คันที่จะต้องใช้เดินทางในเย็นวันนี้เกิดขัดข้อง สายไฟฟ้าที่เดินเข้าบ้านถูกต้นไม้ล้มทับขาด เหล่านี้จัดเป็นงานสำคัญและเร่งด่วนทั้งสิ้น ถ้าหากสถานการณ์เหล่านี้ไม่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน การจัดการคงทำไม่ยาก หากเกิดขึ้นซ้ำซ้อน จะต้องพิจารณาความเร่งด่วนและความสำคัญของแต่ละสถานการณ์ การผัดวันประกันพรุ่งจะกระทำต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

2. สำคัญแต่ไม่เร่งด่วน

การให้ความสนใจกับงานนี้จะแยกให้เห็นได้ว่าใครเป็นคนทำงานมีประสิทธิผลและ

ใครไม่มีประสิทธิภาพ สิ่งที่สำคัญจริง ๆ ในชีวิตคนเรานั้นส่วนมากไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน อาจจะทำได้วันนี้หรือทำทีหลังก็ได้ ในบางกรณีอาจจะเลื่อนไปโดยไม่มีกำหนดก็ได้ และในหลาย ๆ กรณีก็เลื่อนได้จริงๆ งานเหล่านี้มีสิ่งๆ ที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง แม้ว่าจะมีความสำคัญเช่น อาจจะกระทบกระเทือนต่อสุขภาพและทรัพย์สินและสวัสดิภาพของครอบครัว ถ้าหากไม่ลงมือทำแล้วก็จะถูกเลื่อนออกไปโดยไม่มีกำหนด ถ้ากิจกรรมต่าง ๆ ของเราไปผูกติดอยู่กับลำดับความเร่งด่วนของบุคคลอื่นหรือกับเส้นตายที่ระบบ กำหนดซึ่งทำให้สิ่งต่าง ๆ มีความเร่งด่วน เราก็จะไม่มีโอกาสได้ทำอะไรตามลำดับความเร่งด่วนส่วนตัวของเราเอง

3. เร่งด่วนแต่ไม่สำคัญ

งานประเภทนี้ได้แก่สิ่งต่าง ๆ ที่มีการเรียกร้องให้ลงมือทำทันที แต่เป็นสิ่งที่เราสามารถจัดลำดับความเร่งด่วนไว้หลังๆ ได้ ถ้าหากตรวจสอบมันโดยไม่เอาความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น มีคนมาขอให้เราเป็นประธานเพื่อหาทุนทำอะไรสักอย่าง หรือให้กล่าวคำปราศรัยหรือให้เข้าร่วมประชุม เราอาจจะพิจารณาเห็นว่าเรื่องเหล่านี้แต่ละเรื่องไม่มีความเร่งด่วนมากนัก แต่มีคนมายืนคอยรับคำตอบจากเราอยู่และเราอยากทำก็เพราะเราคิดหาวิธีที่จะปฏิเสธอย่างนุ่มนวลไม่ได้ งานประเภทนี้มีกำหนดเวลาอยู่ในตัว จึงต้องลงมือทำในขณะที่เลื่อนงานต่าง ๆ ในประเภทที่ 2 ออกไป

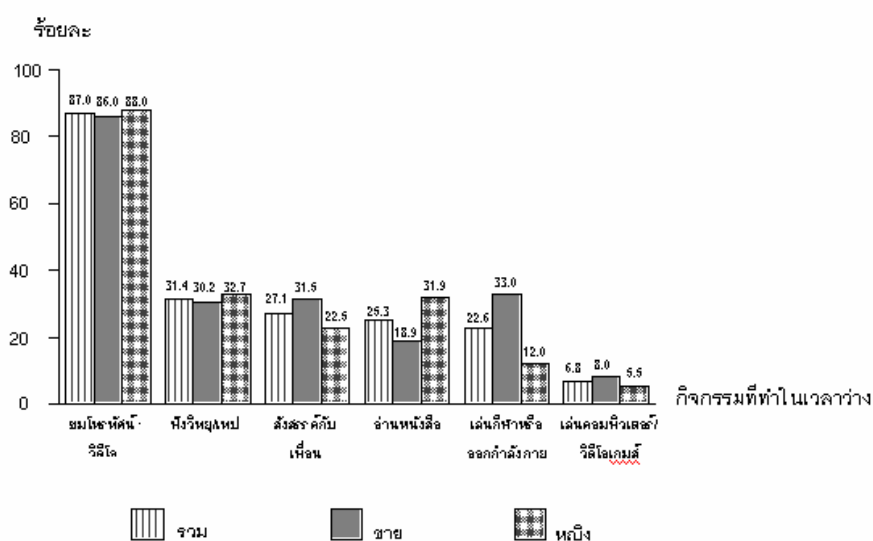
4. งานยุ่ง

มีงานอยู่หลายที่ทำแล้วก็พอมีประโยชน์อยู่บ้างแต่ไม่เร่งด่วนหรือมีความสำคัญเลย เราทำงานพวกนี้ก่อนงานอื่นที่สำคัญกว่าก็เพราะมันเป็นทางออก คืองานเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีกิจกรรมและทำอะไรได้เสร็จในขณะที่ทำให้เรามีข้อแก้ตัวในการเลื่อนงานต่าง ๆ ในประเภทที่ 2 ซึ่งมีประโยชน์กว่ามากมาย ตัวอย่างเช่น นักบริหารโรงงานผลิตเครื่องบิน คนหนึ่งบอกว่าต้องเข้าสำนักงานในเช้าวันเสาร์ที่ผ่านมาเพื่อทำงานที่เลื่อนมาจากวันอื่น ๆ เขาตัดสินใจ จัดสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่บนโต๊ะ ในขณะที่ทำอย่างนั้นเขาก็ตัดสินใจว่าเมื่ออยู่ที่โต๊ะทำงานแล้วก็ควรจะจัดข้าวของในลิ้นชักด้วย เขาจึงใช้เวลาที่เหลือตลอดเช้านั้นจัดโต๊ะและแฟ้มจนเรียบร้อย

5. การเสียเวลาเปล่า ๆ

คำจำกัดความว่า การเสียเวลาเปล่า ๆ เป็นเรื่องของความรู้สึก ตัวอย่างเช่น การดูโทรทัศน์ อาจจะเป็นการใช้เวลาที่เป็นประโยชน์ถ้าหลังจากดูแล้วเรารู้สึกว่าได้ความรู้หรือความบันเทิงแต่ถ้าหลังจากดูแล้วเรารู้สึกได้ทีหลังว่าเราควรจะเอาเวลาที่ดูโทรทัศน์นั้นไปตัดหญ้าในลานบ้านหรือเล่นเทนนิส หรืออ่านหนังสือดี ๆ เราก็จัดได้ว่าเวลาที่เรารู้สึกว่าดูโทรทัศน์นั้นเป็นเวลาที่สูญไปโดยเปล่าประโยชน์

นอกจากการใช้เวลาของวัยรุ่นนอกเหนือจากการเรียนแล้วเวลาว่างของวัยรุ่น ก็มีความสำคัญ วัยรุ่นที่มีการใช้เวลาว่าง อย่างมีประโยชน์ก็จะส่งผลให้การดำเนินชีวิตเป็นไปในทางที่ถูกต้อง ตามความหมายของการใช้เวลาว่าง หมายถึง การใช้เวลาที่นอกเหนือจากการเรียน การทำงาน และการปฏิบัติภารกิจประจำวันในการทำกิจกรรมต่างๆ

แผนภูมิที่ 1 การสำรวจกิจกรรมที่ทำในเวลาว่างของเด็กและเยาวชน

จากผลการสำรวจกิจกรรมที่ทำในเวลาว่างของเด็กและเยาวชน จำนวน 20.9 ล้านคนนั้น พบว่าการใช้เวลาในการดูโทรทัศน์สูงเป็นอันดับที่ 1 (ร้อยละ 87) รองลงมาคือการ ฟังวิทยุเทป (ร้อยละ 31.4) การฟังเพลง (ร้อยละ 27.1) อ่านหนังสือ (ร้อยละ 26.3) เล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย (ร้อยละ 22.6) และเล่นคอมพิวเตอร์ วิดีโอเกมส์ (ร้อยละ 6.8) เมื่อพิจารณาการใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชนชายและหญิงพบว่า ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการชมโทรทัศน์ และวิดีโอ มากกว่ากิจกรรมอื่น และเป็นที่น่าสนใจว่าเด็กและเยาวชนชายใช้เวลาในการฟังเพลงกับเพื่อ เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย เล่นคอมพิวเตอร์มากกว่าเด็กและเยาวชนผู้หญิง

ดังที่กล่าวไว้จากรายงานการสำรวจเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยพบว่าการใช้เวลาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิตของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่นที่รู้จักใช้เวลาและที่ถูกต้องนั้นสามารถนำพาตนเองไปสู่ชีวิตในทิศทางที่ดีได้และวัยรุ่นที่ใช้เวลาในการฟังเพลง ฟังดนตรีมากอาจนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงได้มากกว่าวัยรุ่นที่ใช้เวลาในการทำกิจกรรมอย่างอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธาดา ลิเกษม (2545 : 75-76) ได้ศึกษาเจตคติต่อความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสของ นิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดมหาสารคาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรส อยู่ในระดับปานกลาง

ฉัฐนันท์ วิชัยรัมย์ (2545 : 94) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่าง 369 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนระหว่าง 1,000 – 2,000 บาทต่อเดือน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,000 บาทต่อเดือน ($\bar{x} = 1.8861$, $\bar{x} = 1.6869$) ตามลำดับ ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่าง

มานิดา ธรรมตารีย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับครอบครัว และระดับความนับถือตนเองกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 28.2 มีคะแนนทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส อยู่ในระดับเสี่ยงมากที่สุด (คะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 ถึง 25) นักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำกว่า เพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำกว่ากลุ่มที่มีระดับผลการเรียนสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว และระดับความนับถือตนเองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เจนจิรา สุขเกื้อ (2546 : 80-81) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 จังหวัดกาญจนบุรี กลุ่มตัวอย่าง 234 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงที่มีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.00 มีพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนหญิงที่มีผลการเรียนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

ณัฐพร สายพันธุ์ (2546 : 50) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร กลุ่มตัวอย่าง 760 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับชั้นปีและลักษณะการพักอาศัยใน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและพักอาศัยลำพัง จะมีโอกาสมีสัมพันธ์มากกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและพักอาศัยกับบิดามารดาผู้ปกครอง 3.0 เท่า

อาภากรณ์ เดชรัตน์ (2546 : 78) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร กลุ่มตัวอย่าง 368 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ออฟเฟอร์ (Offer 1971 : 40 – 48 , อ้างถึงใน ประภักดิ์ กันหาชิน 2544 : 33) ศึกษาพฤติกรรมในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่น โดยศึกษาระยะยาวกับนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีอายุระหว่าง 14 – 21 ปี จำนวน 83 คน เป็นชาย 73 คน เป็นหญิง 10 คน เริ่มศึกษาตั้งแต่กลุ่มตัวอย่างเริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึงชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า ในเรื่องการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศนั้น เริ่มต้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาได้หนึ่งปี ร้อยละ 45 ของกลุ่มตัวอย่าง ไม่เคยมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ แต่การนัดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นร้อยละ 77 เมื่อ

อิงแลนด์อร์ (Englander 1986:136, อ้างถึงใน อรพลอย เกษมสันต์ ณ อยู่ธยา 2546:25) ศึกษาการควบคุมตนเองโดยใช้แบบวัดการควบคุมตนเอง ชื่อ The self control Rating Scale (SCRS) ของเคลเคล ซึ่งใช้กับเด็ก อายุ 7-13 ปี ผลพบว่า เด็กที่มีอายุแตกต่างกัน มีการควบคุมตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอายุที่เพิ่มขึ้นทำให้เด็กควบคุมตนเองได้มากขึ้น

ล็อก (Lock 1990 : Abstract) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการคุมกำเนิดของวัยรุ่นในชนบท โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิงในรัฐ South Carolina มีอายุระหว่าง 12-19 ปี จำนวน 564 คน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ลักษณะของครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ข้อผูกมัดของคู่รัก และเจตคติทางเพศเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ส่วนเจตคติต่อการคุมกำเนิด การสื่อสารระหว่างบิดามารดากับวัยรุ่นเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อวิธีการคุมกำเนิดของวัยรุ่น

นักเรียนเหล่านี้เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัย สำหรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้น กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 80 เห็นว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ควรเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเสียก่อน และเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า นักเรียนร้อยละ 10 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์จะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัยปีที่ 1 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50 เมื่อเรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัย พบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์นั้นแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัยไว้ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

(Independent Variable)

1. ลักษณะส่วนบุคคล

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับชั้น
- 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.4 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ
- 1.5 สภาพครอบครัว
- 1.6 การพักอาศัย

2. ปัจจัยด้านจิตวิทยา

- 2.1 การควบคุมตนเอง
- 2.2 การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง
- 2.3 ทักษะชีวิต

3. ปัจจัยด้านสังคม

- 3.1 การคบเพื่อน
- 3.2 แรงสนับสนุนทางสังคม
- 3.3 การใช้เวลา

ตัวแปรตาม

(Dependent Variable)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

- 1. การดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น
- 2. การรับสื่อที่ก่อให้เกิดการช่วยการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
- 3. การแต่งกายที่ล่อแหลม
- 4. การสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม
- 5. การเที่ยวกลางคืน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง นครปฐม เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงกำหนดระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้าง พัฒนาเครื่องมือ และเกณฑ์การวัด
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ในการศึกษานี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม จำนวน 4 โรงเรียน คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 2,209 คน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม จำนวน 684 คน วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม จำนวน 1,782 คน และโรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม จำนวน 333 คน รวมทั้งสิ้น 5,008 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษา กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม จำนวน 2 โรงเรียน คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 182 คนและวิทยาลัยเทคนิคนครปฐม จำนวน 182 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 364 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยานามะ (Taro Yamane ,1970) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้ความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากร
 n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{5,008}{1 + 5,008 (0.05)^2}$$

$$= 364 \text{ คน}$$

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 364 คน

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling)

ดังจะแสดงให้เห็นดัง ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

ชื่อโรงเรียน	ระดับชั้น	กลุ่มประชากร (คน)		กลุ่มตัวอย่าง (คน)	
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
1. วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม	ปวช. 1	798	28	73	3
	ปวช. 2	508	7	47	1
	ปวช. 3	406	8	37	1
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม	ปวช. 1	165	1,024	15	94
	ปวช. 2	71	480	6	44
	ปวช. 3	45	424	4	39
รวม		1,993	1,971	182	182

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ประกอบด้วยตัวแปรต้น และตัวแปรตาม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง

1.1.2 ระดับชั้น ได้แก่ ชั้น ปวช.1 ชั้น ปวช. 2 ชั้น ปวช. 3

- 1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.1.4 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ
- 1.1.5 การพักอาศัย
- 1.1.6 สภาพครอบครัว
- 1.2 ปัจจัยด้านจิตวิทยา
 - 1.2.1 การควบคุมตนเอง
 - 1.2.2 การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยง
 - 1.2.3 ทักษะชีวิต
- 1.3 ปัจจัยด้านสังคม
 - 1.3.1 การคบเพื่อน
 - 1.3.2 แรงสนับสนุนทางสังคม
 - 1.3.3 การใช้เวลา
- 2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 5 ด้าน คือ
 - 2.1 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น
 - 2.2 การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
 - 2.3 การแต่งกายล่อแหลม
 - 2.4 การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม
 - 2.5 การเที่ยวกลางคืน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม ซึ่งมีส่วนประกอบที่สำคัญของเนื้อหา ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพครอบครัว การพักอาศัย สภาพแวดล้อม เป็นแบบสอบถามในลักษณะเลือกตอบจำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับจิตวิทยา

ตัวแปรด้านจิตวิทยา ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต

ลักษณะ คำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบ
แบบสอบถามมากที่สุด

เห็นด้วยค่อนข้างมาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกผู้ตอบ
แบบสอบถามค่อนข้างมาก

เห็นด้วยปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกผู้ตอบ
แบบสอบถามเพียงครึ่งหนึ่ง

เห็นด้วยเล็กน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกผู้ตอบ
แบบสอบถามเพียงเล็กน้อย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกผู้ตอบ
แบบสอบถามเลย

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามตัวแปรด้านจิตวิทยา มีดังนี้

	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	ให้ 4 คะแนน	2 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้ 3 คะแนน	3 คะแนน
เห็นด้วยเล็กน้อย	ให้ 2 คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน	5 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนแบบสอบถาม

ตัวแปรด้านจิตวิทยาและสังคม ได้แก่การควบคุมตนเอง การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยง ทักษะ
ชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา

ใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามกฎของเบส (Best 1981 : 179 – 184) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับน้อยสุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 5 ด้าน คือ

3.1 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

3.2 การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการช่วย กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

3.3 การแต่งกายล่อแหลม

3.4 การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม

3.5 การเที่ยวกลางคืน

ลักษณะ คำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ คือ

ปฏิบัติประจำ หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติมากกว่าหรือเท่ากับ 7 ครั้ง / เดือน

ปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 5 - 6 ครั้ง / เดือน

ปฏิบัติบางครั้ง หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 3 - 4 ครั้ง / เดือน

ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 1 - 2 ครั้ง / เดือน

ไม่เคยปฏิบัติ หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ได้ปฏิบัติ

เกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีดังนี้

ปฏิบัติเป็นประจำ ให้ 5 คะแนน

ปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ ให้ 4 คะแนน

ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 3 คะแนน

ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย ให้ 2 คะแนน

ไม่เคยปฏิบัติ ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายคะแนนแบบสอบถาม พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ใช้

เกณฑ์การให้คะแนนตามกฎของเบส (Best 1981 : 179 – 184) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49 หมายถึง ตัวแปรด้านจิตวิทยาอยู่ในระดับน้อยสุด

4. การสร้าง พัฒนาเครื่องมือและเกณฑ์การวัด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และพัฒนาเครื่องมือ โดยมีวิธีการดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี หนังสือ ตำรา วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านสังคม และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

4.2 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อขอคำแนะนำและตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาตามพฤติกรรมที่วัด รวมทั้งความเหมาะสมในสำนวนภาษา และพิจารณาปรับปรุงแก้ไขหากค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยจะต้องมีค่า 0.5 ขึ้นไป

4.3 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น และได้รับการปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

4.3.1 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha Coefficient) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ได้ค่าความเชื่อมั่น $\text{Alpha} = 0.9091$ (รายละเอียดในภาคผนวก)

5. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนที่บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากรกำหนดไว้
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ไปดำเนินการเก็บตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามจำนวนที่เทียบสัดส่วนไว้ จำนวน 364 คน เมื่อได้รับกลับคืนมา ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์จำนวน 364 ชุด
3. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาจัดระเบียบข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ มีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้ค่าร้อยละ (%)
2. วิเคราะห์ค่าระดับการควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา สภาพแวดล้อมโดยใช้สถิติพรรณนา ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่มี เพศ ที่แตกต่างกันโดยการทดสอบค่า $t - test$ และเปรียบเทียบระดับชั้น ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว การพักอาศัย โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัย จะทำการทดสอบหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheff ‘ s test for - all possible comparision)

4. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาได้แก่ ปัจจัยด้านจิตวิทยาได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต ปัจจัยด้านสังคมได้แก่ การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Mutiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล งานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง นครปฐม โดยนำเสนอ เป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ (%)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าระดับการควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา สภาพแวดล้อมวิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่มี เพศ ที่แตกต่างกันโดยการทดสอบค่า t - test และเปรียบเทียบระดับชั้น ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว การพักอาศัย โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One - way Analysis of Variance) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการทดสอบหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheff ' s test for - all possible comparision)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา สภาพแวดล้อมโดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Mutiple Regression Analysis)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายผู้วิเคราะห์ข้อมูล ผู้กำหนดสัญลักษณ์แทนตัวแปรวิจัยได้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

Y	แทน	ภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
X ₁	แทน	การควบคุมตนเอง
X ₂	แทน	การรับรู้

X_3	แทน	ทักษะชีวิต
X_4	แทน	การคบเพื่อน
X_5	แทน	แรงสนับสนุนทางสังคม
X_6	แทน	การใช้เวลา
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของกำลังสองของค่าความเบี่ยงเบน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Square)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ (Significance)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)
R^2	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนาย
Adj R^2	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R Square)
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (standardized Regression Coefficients)
S.E.	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำนวน 364 คน คิดเป็น ร้อยละ 100 ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สภาพครอบครัว การพักอาศัย วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	182	50.0
หญิง	182	50.0
รวม	364	100
2. ระดับชั้นเรียน		
ปวช.1	185	50.8
ปวช.2	98	26.9
ปวช.3	81	22.3
รวม	364	100
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	9.6
2.01 – 3.00	219	60.2
3.01 – 4.00	110	30.2
รวม	364	100
4. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		
ต่ำกว่า 50 บาท	34	9.4
51 – 100 บาท	201	55.2
101 – 150 บาท	110	30.2
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	5.2
รวม	364	100
5. สภาพครอบครัว		
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	268	73.6
บิดามารดาแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	16.5
บิดาเสียชีวิต	24	6.6
มารดาเสียชีวิต	5	1.4
บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.9
รวม	364	100
6. การพักอาศัย		
บิดามารดา	262	72.0
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	15.1
ญาติ พี่น้อง	35	9.7
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	1.6
อื่นๆ	6	1.6
รวม	364	100

จากตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 364 คน เป็นเพศหญิง และเพศชาย ในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ส่วนใหญ่เรียนระดับ ปวช.1 คิดเป็นร้อยละ 50.8 ผลการเรียน อยู่ระหว่าง 2.01 – 3.00 คิดเป็นร้อยละ 60.2 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 51 – 100 บาท คิดเป็นร้อยละ 55.2 สภาพครอบครัว ส่วนใหญ่ บิดามารดาอยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 73.6 และพักอาศัยกับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 72.0

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตวิทยา และด้านสังคม ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยง ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จากกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยจิตวิทยา ด้านการควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านจิตวิทยา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1. การควบคุมตนเอง				
.1 สามารถปฏิเสธการไปเที่ยวกับเพื่อนที่ชอบดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์	3.71	1.30	มาก	4
2 หลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เมื่อไปงานสังสรรค์กับเพื่อน	3.62	1.22	มาก	5
3 หลีกเลี่ยงการทดลองดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ แม้ว่าจะได้รับการชักชวนจากเพื่อน	3.59	1.22	มาก	6
4 การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ไม่เหมาะสมกับนักเรียน	3.92	1.21	มาก	2
5 เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจหรือกังวลใจ ข้าพเจ้ามักดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3.57	1.44	มาก	7
6 ดื่มน้ำผลไม้ แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์	3.93	1.25	มาก	1
7 มักทำกิจกรรมอื่น แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ในวันหยุด	3.90	1.24	มาก	3
8 หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือ / วารสาร / การ์ตูนประเภทปลุกเร้าความรู้สึกทางเพศ	3.71	1.24	มาก	4

ตารางที่ 3 (ต่อ)

9 หลีกเลี่ยงการดูสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่มีการแสดง บทรักระหว่างชาย หญิง	3.48	1.08	ปานกลาง	9
10 การเลือกอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศจาก หนังสือ/ วารสาร ต่างๆ เพื่อเป็นความรู้เรื่อง เพศศึกษา	3.10	1.17	ปานกลาง	13
11 ไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง	3.45	1.24	ปานกลาง	10
12 ไม่จับมือถือแขนโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศ	3.49	1.21	ปานกลาง	8
13 การจับมือถือแขนและการโอบกอดกับเพื่อนต่าง เพศเป็นเรื่องปกติ	3.24	1.24	ปานกลาง	12
14 การเลือกไปเที่ยวกับเพื่อนและคนรักเป็นประจำ	3.06	1.25	ปานกลาง	14
15 การมีแฟนหรือคู่รัก ในขณะที่เป็นนักศึกษาเป็น เรื่องปกติ	2.75	1.18	ปานกลาง	15
16 การไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเรื่องปกติ	3.25	1.36	ปานกลาง	11
รวมการควบคุมตนเอง	3.49	1.24	ปานกลาง	

จากตารางที่ 3 พบว่าตัวแปรด้านการควบคุมตนเองของนักศึกษายู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = .65) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การดื่มน้ำผลไม้แทนการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = .1.25) รองลงมาคือ การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ไม่เหมาะสมกับนักเรียน ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 1.21) และการสามารถปฏิเสธการไปเที่ยวกับเพื่อนที่ชอบดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 1.30) และด้านที่น้อยที่สุดคือการมีแฟนหรือคู่รัก ในขณะที่เป็นนักศึกษาเป็นเรื่องปกติ ($\bar{X} = 2.75$, S.D. = 1.12)

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยจิตวิทยา ด้านการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านจิตวิทยา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การรับรู้				
1. ความรู้สึกดีใจ ตื่นเต้น เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาพูดคุย	3.00	1.27	ปานกลาง	3
2. เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาคุยข้าพเจ้าพิจารณารูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทาง	2.81	1.24	ปานกลาง	5
3. รู้จักเพื่อนต่างเพศจากคำแนะนำจากเพื่อน	2.95	1.23	ปานกลาง	4
4. ความรู้สึกดีเมื่อเพื่อนต่างเพศปฏิบัติด้วยความสุภาพ อ่อนโยน	3.82	1.07	มาก	1
5. ความรู้สึกชื่นชมเพื่อนต่างเพศจากนิสัยมากกว่าหน้าตา	3.72	1.12	มาก	2
6. ความรู้สึกชื่นชมเพื่อนต่างเพศที่สามารถรับฟังและพูดคุยได้ ในยามที่มีเรื่องกังวลใจ	2.24	1.05	น้อย	6
รวมการรับรู้	3.09	1.16	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4 พบว่าตัวแปรด้านการรับรู้ของนักศึกษาอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$, S.D. = .36) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า ความรู้สึกดีเมื่อเพื่อนต่างเพศปฏิบัติด้วยความสุภาพ อ่อนโยนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 1.07) รองลงมาคือ ความรู้สึกชื่นชมเพื่อนต่างเพศจากนิสัยมากกว่าหน้าตา ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 1.12) และความรู้สึกดีใจ ตื่นเต้น เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาพูดคุย ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 1.27) และด้านที่น้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 1.05) คือความรู้สึกชื่นชมเพื่อนต่างเพศที่สามารถรับฟังและพูดคุยได้ ในยามที่มีเรื่องกังวลใจ

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยจิตวิทยา ด้านทักษะชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านจิตวิทยา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
ทักษะชีวิต				
1. การศึกษานิสัยของเพื่อนต่างเพศก่อนที่จะคบเป็นคนรักหรือแฟน	3.79	1.10	มาก	3
2. การใส่ชุดที่ทำให้เพื่อนต่างเพศมองดูสะดุดตา	3.14	1.17	ปานกลาง	7
3. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์	3.08	1.34	ปานกลาง	8
4. การถูกเนื้อต้องตัวทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์	3.04	1.28	ปานกลาง	9
5. การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ศึกษาอยู่เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม	3.69	1.30	มาก	5
6. การเที่ยวกลางคืนเสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์	3.84	1.20	มาก	1
7. การอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	3.77	1.17	มาก	4
8. ความสามารถยับยั้งชั่งใจตัวเองไม่ใช้ไปเที่ยวกลางคืน	3.86	1.17	มาก	2
9. ความสามารถในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักได้	3.64	1.26	มาก	6
รวมทักษะชีวิต	3.54	1.22	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่าตัวแปรด้านทักษะชีวิตของนักศึกษาอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 3.54$, S.D. = .63) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่าความสามารถยับยั้งชั่งใจตัวเองไม่ใช้ไปเที่ยวกลางคืนมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = .1.17) รองลงมาคือ การเที่ยวกลางคืนเสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = .1.20) และ การศึกษานิสัยของเพื่อนต่างเพศก่อนที่จะคบเป็นคนรักหรือแฟน ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = .1.10) และด้านที่น้อยที่สุดคือการถูกเนื้อต้องตัวทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.04$, S.D. = 1.28)

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยสังคม ด้านการคบเพื่อนของกลุ่ม
ตัวอย่าง

ตัวแปรด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การคบเพื่อน				
1. การมีเพื่อนต่างเพศจำนวนมากเป็นสิ่งที่น่า ภาคภูมิใจ	2.95	1.19	ปานกลาง	6
2. การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศมีความสุขกว่าไป กับเพื่อนเพศเดียวกัน	2.72	1.23	ปานกลาง	7
3. ความรู้สึกไม่พอใจ หากเพื่อนต่างเพศมาจับมือ ถือแขน	3.26	1.15	ปานกลาง	4
4. การนัดพบเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนเป็นเรื่อง ไม่เหมาะสม	3.80	1.16	มาก	1
5. ชายหญิงที่สนิทกันสามารถถูกเนื้อต้องตัวกันได้	3.05	1.08	ปานกลาง	5
6. การรักนวลสงวนตัวเป็นเรื่องล้าสมัย	2.47	1.30	น้อย	9
7. การโอบกอด การจูบเป็นการแสดงความ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน	3.61	1.29	มาก	3
8. การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ก่อนแต่งงาน ไม่ใช่เรื่องเสียหาย	2.57	1.42	ปานกลาง	8
9. ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกคบ เพื่อน	3.75	1.23	มาก	2
รวมการคบเพื่อน	3.13	1.22	ปานกลาง	

จากตารางที่ 6 พบว่าตัวแปรด้านารคบเพื่อนของนักศึกษาอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .51) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่าการนัดพบเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนเป็นเรื่องไม่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.80$, S.D.= 1.16) รองลงมาคือผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกคบเพื่อน ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = 1.23) และ การโอบกอด การจูบเป็นการแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 1.29) และด้านที่น้อยที่สุดคือการรักนวลสงวนตัวเป็นเรื่องล้าสมัย ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 1.30)

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยสังคมด้านแรงสนับสนุนทางสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
แรงสนับสนุนทางสังคม				
1. เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ จะมีคนคอยให้กำลังใจ	3.87	1.09	มาก	2
2. มีเพื่อนที่สามารถเป็นที่ปรึกษาและไว้วางใจได้	3.83	1.14	มาก	4
3. พ่อแม่ ผู้ปกครอง คอยให้กำลังใจเมื่อรู้สึกท้อแท้	3.89	1.19	มาก	1
4. ได้รับค่าใช้จ่ายในแต่ละวันที่เพียงพอต่อความต้องการ	3.84	1.16	มาก	3
5. การไปท่องเที่ยวกับผู้ปกครอง	3.68	1.19	มาก	5
6. การชอบแต่งกายตามแฟชั่น	3.33	1.16	ปานกลาง	8
7. การได้รับข่าวสาร นิตยสาร ที่ทันสมัย	3.53	1.12	มาก	7
8. ผู้ปกครองชี้แนะเกี่ยวกับการเลือกรับข่าวสาร	3.60	1.15	มาก	6
รวมแรงสนับสนุนทางสังคม	3.70	1.15	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่าตัวแปรด้านแรงสนับสนุนทางสังคมของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = .87) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า พ่อแม่ ผู้ปกครอง คอยให้กำลังใจเมื่อรู้สึกท้อแท้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.89$, S.D. = 1.19) รองลงมาคือ . เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ จะมีคนคอยให้กำลังใจ ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 1.09) และได้รับค่าใช้จ่ายในแต่ละวันที่เพียงพอต่อความต้องการ ($\bar{X} = 3.84$, S.D.= 1.16) และด้านที่น้อยที่สุดคือการชอบแต่งกายตามแฟชั่น ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 1.16)

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยสังคมด้านการใช้เวลา ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การใช้เวลา				
1. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ / วีดีโอ / วีซีดี / ภาพยนตร์	3.71	1.11	มาก	2
2. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่ฟังวิทยุ / เทป / ซีดี / mp 3	3.77	1.07	มาก	1
3. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่ในการสังสรรค์กับเพื่อน	3.14	1.11	ปานกลาง	7
4. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่อ่านหนังสือ	3.21	1.07	ปานกลาง	6
5. การเล่นเกม / ออกกำลังกายเมื่อมีเวลาว่าง	3.28	1.15	ปานกลาง	5
6. การใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว	3.64	1.15	มาก	3
7. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน	3.10	1.09	ปานกลาง	8
8. เมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับคนรัก / แฟน	2.83	1.21	ปานกลาง	10
9. การใช้เวลาว่างไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า	2.89	1.23	ปานกลาง	9
10. การไปเที่ยวพักผ่อนตามธรรมชาติเมื่อมีเวลาว่าง	3.32	1.19	ปานกลาง	4
รวมการใช้เวลา	3.29	1.138	ปานกลาง	

จากตารางที่ 8 พบว่าตัวแปรด้านการใช้เวลาของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = .689) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่าเมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่ฟังวิทยุ / เทป / ซีดี / mp 3 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.77$, S.D. = 1.072) รองลงมาคือเมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ / วีดีโอ / วีซีดี / ภาพยนตร์ ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 1.114) และการใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 1.159) และด้านที่น้อยที่สุดคือเมื่อมีเวลาว่างมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับคนรัก / แฟน ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 1.21)

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยสังคมและจิตวิทยา ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรด้านจิตวิทยาและสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1. การควบคุมตนเอง	3.49	.65	ปานกลาง	3
2. การรับรู้	3.09	.36	ปานกลาง	6
3. ทักษะชีวิต	3.54	.63	มาก	2
4. การคบเพื่อน	3.13	.51	ปานกลาง	5
5. แรงสนับสนุนทางสังคม	3.70	.87	มาก	1
6. การใช้เวลา	3.29	.68	ปานกลาง	4
รวมตัวแปรด้านจิตวิทยาและสังคม			ปานกลาง	

จากตารางที่ 9 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรด้านจิตวิทยา และด้านสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.40 ซึ่งเป็น ระดับตัวแปรด้านจิตวิทยา และด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาในผลของแต่ละข้อแล้ว พบว่า แรงสนับสนุนทางสังคม ที่เป็นตัวแปรด้านสังคม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.70$ และ S.D. = .87) รองลงมาคือ ทักษะชีวิตเป็นตัวแปรด้านจิตวิทยา ($\bar{X} = 3.54$ และ S.D. = .63) และการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรด้านจิตวิทยา ($\bar{X} = 3.49$ และ S.D. = .65) การใช้เวลา การคบเพื่อน ($\bar{X} = 3.29$ และ 3.13 ตามลำดับ) และด้านที่น้อยที่สุดคือการรับรู้เป็นตัวแปรด้านจิตวิทยา ($\bar{X} = 3.09$ และ S.D. = .36)

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้าน
การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				
1. การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์	2.49	1.29	น้อย	2
2. หลังเลิกเรียนมีการดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์กับเพื่อน	2.16	1.33	น้อย	4
3. การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ	2.20	1.31	น้อย	3
4. มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อมีงานสังสรรค์กับเพื่อน	2.50	1.29	น้อย	1
5. การใช้สารกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ	1.95	1.26	น้อย	5
รวมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น	2.26	1.29	น้อย	

จากตารางที่ 10 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้นอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.26$, S.D. = 1.12) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อมีงานสังสรรค์กับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 1.29) รองลงมาคือการดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 2.49$, S.D. = 1.29) และการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ ($\bar{X} = 2.20$, S.D. = 1.31) และด้านที่น้อยที่สุดคือการใช้สารกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ ($\bar{X} = 1.95$, S.D. = 1.26)

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการ
ใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				
1. เมื่อดูละคร/ วิดีโอ / วีซีดี ประเภทอาร์หรือเอ็กซ์ ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	2.13	1.16	น้อย	1
2. การอ่านนิตยสาร /วารสาร/ คอลัมน์ ที่มีบทความเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	2.08	1.18	น้อย	2
3. เมื่อดูละคร/ วิดีโอ / วีซีดี ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	2.08	1.19	น้อย	2
4. เมื่ออ่านหนังสือประเภทยั่วเย้าอารมณ์ เช่น หนังสือการ์ตูน หนังสือปลุกใจ ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	2.09	1.20	น้อย	3
รวมการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	2.09	1.18	น้อย	

จากตารางที่ 11 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.09$, S.D. = 1.08) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า เมื่อดูละคร/ วิดีโอ / วีซีดี ประเภทอาร์หรือเอ็กซ์ ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.13$, S.D. = 1.16) รองลงมาคือเมื่ออ่านหนังสือประเภทยั่วเย้าอารมณ์ เช่น หนังสือการ์ตูน หนังสือปลุกใจ ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 2.09$, S.D. = 1.20) และด้านที่น้อยที่สุดคือ การอ่านนิตยสาร /วารสาร/ คอลัมน์ ที่มีบทความเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 2.08$, S.D. = 1.18) และเมื่อดูละคร/ วิดีโอ / วีซีดี ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง มักจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 2.08$, S.D. = 1.19)

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้าน
การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การแต่งกายล่อแหลม				
1. การสวมใส่เสื้อผ้าที่บาง เพื่อโชว์เพื่อนต่างเพศ	2.10	1.29	น้อย	2
2. การสวมใส่เสื้อเปิดไหล่หรือเผยให้เห็นส่วนหน้าอกเมื่อออกนอกบ้าน	2.09	1.33	น้อย	3
3. ใส่กางเกงรัดรูป / กระโปรงสั้น เมื่อออกนอกบ้าน	2.22	1.28	น้อย	1
รวมการแต่งกายล่อแหลม	2.14	1.3	น้อย	

จากตารางที่ 12 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การแต่งกายล่อแหลมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.14$, S.D. = 1.22) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบ พบว่า ใส่กางเกงรัดรูป / กระโปรงสั้น เมื่อออกนอกบ้านมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.22$, S.D. = 1.28) รองลงมาคือการสวมใส่เสื้อผ้าที่บาง เพื่อโชว์เพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 2.10$, S.D. = 1.29) และ ด้านที่น้อยที่สุดคือการสวมใส่เสื้อเปิดไหล่หรือเผยให้เห็นส่วนหน้าอกเมื่อออกนอกบ้าน ($\bar{X} = 2.09$, S.D. = 1.33)

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้าน
การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม				
1. เคยได้รับการโอบกอดจากเพื่อนต่างเพศ	2.54	1.23	ปานกลาง	2
2. ข้าพเจ้า และเพื่อนต่างเพศนั่งใกล้ชิดกันเสมอ	2.67	1.21	ปานกลาง	1
3. การหอมแก้ม จูบกับเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความรัก	2.35	1.28	น้อย	3
4. เมื่อมีการสัมผัสร่างกายเพื่อนต่างเพศจะมีอารมณ์ทางเพศ	2.19	1.28	น้อย	5
5. ข้าพเจ้า และคนรักเคยมีเพศสัมพันธ์กัน	2.33	1.38	น้อย	4
รวมการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม	2.42	1.28	น้อย	

จากตารางที่ 13 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้ามอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 1.12) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า ข้าพเจ้า และเพื่อนต่างเพศนั่งใกล้ชิดกันเสมอมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 1.21) รองลงมาคือเคยได้รับการโอบกอดจากเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = 1.23) และการหอมแก้ม จูบกับเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความรัก ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 1.28) และด้านที่น้อยที่สุดคือ เมื่อมีการสัมผัสร่างกายเพื่อนต่างเพศจะมีอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 2.19$, S.D. = 1.28)

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้าน
การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
การเที่ยวกลางคืน				
1. ความชอบไปเที่ยวในเวลากลางคืน	2.35	1.33	น้อย	1
2. การนัดพบเพื่อนต่างเพศในเวลากลางคืน	2.15	1.30	น้อย	4
3. ข้าพเจ้า และเพื่อนต่างเพศนัดพบกันตามร้านอาหาร	2.21	1.25	น้อย	2
4. การนัดเพื่อนต่างเพศเพื่อไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า ตลาดนัดเวลากลางคืน	2.16	1.27	น้อย	3
5. ข้าพเจ้า และเพื่อนต่างเพศไปเที่ยวเรค ผับ คอฟฟี่ชอป และร้านคาราโอเกะในเวลากลางคืน	2.08	1.27	น้อย	5
6. ข้าพเจ้า และเพื่อนต่างเพศชอบไปสวนสาธารณะในเวลากลางคืน	1.91	1.24	น้อย	6
รวมการเที่ยวกลางคืน	2.14	1.28	น้อย	

จากตารางที่ 14 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการเที่ยวกลางคืนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.14$, S.D. = 1.14) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่าความชอบไปเที่ยวในเวลากลางคืน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 1.33) รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่าง และเพื่อนต่างเพศนัดพบกันตามร้านอาหาร ($\bar{X} = 2.21$, S.D. = 1.25) และการนัดเพื่อนต่างเพศเพื่อไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า ตลาดนัดเวลากลางคืน ($\bar{X} = 2.16$, S.D. = 1.27) และด้านที่น้อยที่สุดคือข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศชอบไปสวนสาธารณะในเวลากลางคืน ($\bar{X} = 1.91$, S.D. = 1.24)

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น	2.26	1.12	น้อย	2
2. การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	2.09	1.08	น้อย	4
3. การแต่งกายล่อแหลม	2.14	1.22	น้อย	3
4. การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม	2.42	1.12	น้อย	1
5. การเที่ยวกลางคืน	2.14	1.14	น้อย	3
รวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	2.22	1.14	น้อย	

จากตารางที่ 15 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ย 2.22 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.22$, S.D. = 1.14) โดยเมื่อพิจารณาในผลของแต่ละข้อแล้ว พบว่า การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 1.12) รองลงมาคือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ($\bar{X} = 2.26$, S.D. = 1.12) การแต่งกายล่อแหลม ($\bar{X} = 2.14$, S.D. = 1.22) และการเที่ยวกลางคืน ($\bar{X} = 2.14$, S.D. = 1.14) และด้านที่น้อยที่สุดคือการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($\bar{X} = 2.09$, S.D. = 1.08)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่มีเพศระดับชั้น ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ที่แตกต่างกันโดยการทดสอบค่า t - test และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว การพักอาศัย โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffé's test for - all possible comparison)

ตาราง 16 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ตามเพศและผลการทดสอบสมมติฐาน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แตกต่างกัน	n	$\bar{X}$	S.D.	sig	t	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และ การใช้สารกระตุ้น				.000	12.258	.000
					12.258	.000*
ชาย	182	2.86	1.079			
หญิง	182	1.65	.792			
ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				.000	10.791	.000
					10.791	.000*
ชาย	182	2.63	1.029			
หญิง	182	1.56	.844			
ด้านการแต่งกายล่อแหลม				.000	12.108	.000
					12.108	.000*
ชาย	182	2.79	1.259			
หญิง	182	1.48	.745			
ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรง ข้าม				.137	9.408	.000*
					9.408	.000
ชาย	182	2.92	1.059			
หญิง	182	1.92	.965			
ด้านการเที่ยวกลางคืน				.000	13.574	.000
					13.574	.000*
ชาย	182	2.81	1.078			
หญิง	182	1.48	.771			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง 364 คน พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ตามเพศมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงสามารถอธิบายได้ดังนี้

ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น เพศชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น แตกต่างกัน

ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เพศชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ แตกต่างกัน

ด้านการแต่งกายล่อแหลม เพศชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม แตกต่างกัน

ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม เพศชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม แตกต่างกัน

ด้านการเที่ยวกลางคืน เพศชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 แสดงระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แตกต่างกัน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่า F	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				3.847	.022*
ปวช.1	185	2.41	1.149		
ปวช.2	98	2.16	1.070		
ปวช.3	81	2.02	1.095		
ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				2.081	.126
ปวช.1	185	2.21	1.153		
ปวช.2	98	1.96	.911		
ปวช.3	81	2.00	1.082		
ด้านการแต่งกายล่อแหลม				3.795	.023*
ปวช.1	185	2.31	1.291		
ปวช.2	98	1.98	1.167		
ปวช.3	81	1.93	1.086		
ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม				1.770	.172
ปวช.1	185	2.51	1.204		
ปวช.2	98	2.38	1.071		
ปวช.3	81	2.23	.999		
ด้านการเที่ยวกลางคืน				2.969	.053
ปวช.1	185	2.28	1.207		
ปวช.2	98	2.08	1.130		
ปวช.3	81	1.92	.998		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในด้าน ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ด้านการแต่งกายล่อแหลม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 18 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จำแนกตามผล
ระดับชั้นโดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One – Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS.	F
ภายในกลุ่ม	2	6.908	3.454	3.715*
ระหว่างกลุ่ม	361	335.618	.930	
รวม	363	342.525		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 18 พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ ด้านการเที่ยวกลางคืน ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้ามด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการฉ้อโกง และด้านด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น และด้านการแต่งกายล่อแหลม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น	$\bar{X}$	ปวช.1	ปวช.2	ปวช.3
ระดับชั้นเรียน		.241	2.16	2.02
ปวช.1	2.41	.000	.245	.386*
ปวช.2	2.16		.000	.141
ปวช.3	2.02			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบ ระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารกระตุ้น เป็นรายคู่ พบว่า ระดับชั้นเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ปวช.1 กับ ปวช.3

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความแตกต่างของ ระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ด้านการแต่งกายล่อแหลม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม	$\bar{X}$	ปวช.1	ปวช.2	ปวช.3
ระดับชั้นเรียน		2.31	1.98	1.93
ปวช.1	2.31	.000	.325*	.378*
ปวช.2	1.98		.000	.053
ปวช.3	1.93			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 20 เมื่อเปรียบเทียบ ระดับชั้นเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม เป็นรายคู่ พบว่า ระดับชั้นเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ปวช.1 กับ ปวช.2 และ ระดับชั้นเรียน ปวช.1 กับ ปวช.3

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่า F	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				10.961	.000*
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	2.57	1.141		
2.01 – 3.00	219	2.41	1.097		
3.01 – 4.00	110	1.85	1.077		
การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				5.816	.003*
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	2.24	.935		
2.01 – 3.00	219	2.22	1.089		
3.01 – 4.00	110	1.80	1.060		
ด้านการแต่งกายล่อแหลม				8.527	.000*
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	2.45	1.283		
2.01 – 3.00	219	2.28	1.224		
3.01 – 4.00	110	1.75	1.122		
การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม				9.971	.000*
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	2.77	1.132		
2.01 – 3.00	219	2.55	1.089		
3.01 – 4.00	110	2.04	1.117		
การเที่ยวกลางคืน				9.659	.000*
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	35	2.48	1.182		
2.01 – 3.00	219	2.28	1.112		
3.01 – 4.00	110	1.76	1.127		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 21 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม และ การเที่ยวกลางคืน มีความแตกต่าง

ตารางที่ 22 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จำแนกตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
(One – Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS.	F
ภายในกลุ่ม	2	6.908	3.454	3.715*
ระหว่างกลุ่ม	361	335.618	.930	
รวม	363	342.525		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 22 พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบความแตกต่าง ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00	2.01 – 3.00	3.01 – 4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		2.75	2.41	1.85
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.57	.000	.163	.717*
2.01 – 3.00	2.41		.000	.554*
3.01 – 4.00	1.85			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 23 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น เป็นรายคู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ได้แก่ กลุ่มที่มีผลการเรียน น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00 กับ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00 และ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 2.01 – 3.00 กับ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 2.00	2.01 – 3.00	3.01 – 4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		2.21	2.22	1.80
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.24	.000	.019	.431
2.01 – 3.00	2.22		.000	.412*
3.01 – 4.00	1.80			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 24 เมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นรายคู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้น
อารมณ์ทางเพศ ได้แก่ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 2.01 – 3.00 กับ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง
3.01 – 4.00

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 2.00	2.01 – 3.00	3.01 – 4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		2.45	2.28	1.75
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.45	.000	.166	.699*
2.01 – 3.00	2.28		.000	.533*
3.01 – 4.00	1.75			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 25 เมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม เป็นรายคู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยง
ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ได้แก่ กลุ่มที่มีผลการเรียนน้อยกว่า หรือ เท่ากับ

2.00 กับ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00 และ กลุ่มที่มีผลการเรียน 2.01 – 3.00 กับกลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบความแตกต่าง ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 2.00	2.01 – 3.00	3.01 – 4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		2.77	2.55	2.04
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.77	.000	.222	.735*
2.01 – 3.00	2.55		.000	.513*
3.01 – 4.00	2.04			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 26 เมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม ได้แก่ กลุ่มที่มีผลการเรียนน้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00 กับ กลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00 และ กลุ่มที่มีผลการเรียน 2.01 – 3.00 กับกลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00

ตารางที่ 27 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน	ค่าเฉลี่ย	น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.01 – 3.00	3.01 – 4.00
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		2.48	2.28	1.76
น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00	2.48	.000	.192	.716*
2.01 – 3.00	2.28		.000	.524*
3.01 – 4.00	1.76			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 27 เมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน เป็นรายคู่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน ได้แก่ กลุ่มที่มีผลการเรียนน้อยกว่า หรือ เท่ากับ 2.00 กับกลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00 และ กลุ่มที่มีผลการเรียน 2.01 – 3.00 กับกลุ่มที่มีผลการเรียนระหว่าง 3.01 – 4.00

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบความแตกต่างของ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่า F	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				8.781	.000*
ต่ำกว่า 50 บาท	34	2.39	.939		
51 – 100 บาท	201	2.00	1.017		
101 – 150 บาท	110	2.58	1.202		
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	2.83	1.378		
ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				5.912	.001*
ต่ำกว่า 50 บาท	34	2.39	.966		
51 – 100 บาท	201	1.90	1.037		
101 – 150 บาท	110	2.27	1.074		
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	2.63	1.334		
ด้านการแต่งกายล่อแหลม				10.620	.000*
ต่ำกว่า 50 บาท	34	2.55	1.183		
51 – 100 บาท	201	1.83	1.102		
101 – 150 บาท	110	2.45	1.224		
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	2.82	1.634		
ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม				7.626	.000*
ต่ำกว่า 50 บาท	34	2.71	1.060		
51 – 100 บาท	201	2.20	1.091		
101 – 150 บาท	110	2.60	1.101		
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	3.19	1.228		
ด้านการเที่ยวกลางคืน				9.350	.000*
ต่ำกว่า 50 บาท	34	2.58	1.033		
51 – 100 บาท	201	1.88	1.084		
101 – 150 บาท	110	2.40	1.167		
มากกว่า 150 ขึ้นไป	19	2.74	1.215		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตารางที่ 28 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับมีความแตกต่างกันในด้านของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม และด้านการเที่ยวกลางคืน

ตารางที่ 29 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จำแนกตาม

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับโดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS.	F
ภายในกลุ่ม	2	6.908	3.454	3.715*
ระหว่างกลุ่ม	361	335.618	.930	
รวม	363	342.525		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 29 พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบ ความแตกต่างของค่าใช้จ่ายที่ได้รับ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศ

เพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สาร กระตุ้น	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 50 บาท	51 – 100 บาท	101 – 150 บาท	มากกว่า 150 ขึ้นไป
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		2.39	2.00	2.58	2.83
ต่ำกว่า 50 บาท	2.39	.000	.385	.192	.443
51 – 100 บาท	2.00		.000	.577*	.829*
101 – 150 บาท	2.58			.000	.252
มากกว่า 150 ขึ้นไป	2.83				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 30 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้นเป็นรายคู่ พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ 101 – 150 บาท และ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้น อารมณ์ทางเพศ	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 50 บาท	51 – 100 บาท	101 – 150 บาท	มากกว่า 150 ขึ้นไป
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		2.39	1.90	2.27	2.63
ต่ำกว่า 50 บาท	2.39	.000	.494	.117	.242
51 – 100 บาท	1.90		.000	.377*	.736*
101 – 150 บาท	2.27			.000	.359*
มากกว่า 150 ขึ้นไป	2.63				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 31 เมื่อเปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นรายคู่ พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ 101 – 150 บาท ,กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป และ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 101 – 150 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป

ตารางที่ 32 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ด้านการแต่งกายหล่อแหลม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายหล่อแหลม	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 50 บาท	51 – 100 บาท	101 – 150 บาท	มากกว่า 150 ขึ้นไป
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		2.55	1.83	2.45	2.82
ต่ำกว่า 50 บาท	2.55	.000	.718*	.101	.276
51 – 100 บาท	1.83		.000	.618*	.994*
101 – 150 บาท	2.45			.000	.376
มากกว่า 150 ขึ้นไป	2.82				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 32 เมื่อเปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายหล่อแหลม เป็นรายคู่ พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายหล่อแหลม ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน ต่ำกว่า 50 บาทกับ 51 – 100 บาท ,กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ 101 – 150 บาท และ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 - 100 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ด้านการสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 50 บาท	51 – 100 บาท	101 – 150 บาท	มากกว่า 150 ขึ้นไป
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		2.71	2.20	2.60	3.19
ต่ำกว่า 50 บาท	2.71	.000	.511	.110	.484
51 – 100 บาท	2.20		.000	.401*	.994*
101 – 150 บาท	2.60			.000	.593
มากกว่า 150 ขึ้นไป	3.19				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 33 เมื่อเปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ 101 – 150 บาท และ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป

ตารางที่ 34 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ด้านการเที่ยวกลางคืน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า 50 บาท	51 – 100 บาท	101 – 150 บาท	มากกว่า 150 ขึ้น ไป
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน		2.58	1.88	2.40	2.74
ต่ำกว่า 50 บาท	2.58	.000	.707*	.186	.154
51 – 100 บาท	1.88		.000	.521*	.860*
101 – 150 บาท	2.40			.000	.340
มากกว่า 150 ขึ้นไป	2.74				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 34 เมื่อเปรียบเทียบ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน เป็นรายคู่ พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน ต่ำกว่า 50 บาท กับ 51 – 100 บาท, กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ 101 – 150 บาท และ กลุ่มที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวัน 51 – 100 บาท กับ มากกว่า 150 ขึ้นไป แตกต่างกันรวม 3 คู่

ตารางที่ 35 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ตามสภาพครอบครัวที่แตกต่างกัน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่า F	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				1.807	.127
บิคารมราดอยู่ด้วยกัน	268	2.33	1.145		
บิคารมราดแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	2.07	1.027		
บิคาเสียชีวิต	24	2.23	1.112		
มารดาเสียชีวิต	5	2.00	1.249		
บิคาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.40	.721		
ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				2.213	.067
บิคารมราดอยู่ด้วยกัน	268	2.17	1.105		
บิคารมราดแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	1.90	.971		
บิคาเสียชีวิต	24	2.14	1.096		
มารดาเสียชีวิต	5	1.60	.945		
บิคาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.21	.304		
ด้านการแต่งกายล่อแหลม				1.313	.265
บิคารมราดอยู่ด้วยกัน	268	2.21	1.245		
บิคารมราดแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	1.98	1.206		
บิคาเสียชีวิต	24	1.94	1.153		
มารดาเสียชีวิต	5	2.33	.972		
บิคาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.38	.678		
ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม				1.679	.154
บิคารมราดอยู่ด้วยกัน	268	2.46	1.139		
บิคารมราดแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	2.38	1.103		
บิคาเสียชีวิต	24	2.17	1.058		
มารดาเสียชีวิต	5	2.96	1.486		
บิคาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.57	.423		
ด้านการเที่ยวกลางคืน				2.919	.021*
บิคารมราดอยู่ด้วยกัน	268	2.22	1.160		
บิคารมราดแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	60	1.85	.951		
บิคาเสียชีวิต	24	2.10	1.327		
มารดาเสียชีวิต	5	3.07	1.597		
บิคาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	7	1.38	.488		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 35 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการเที่ยวกลางคืนมีความแตกต่าง

ตารางที่ 36 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จำแนกตามสถานภาพครอบครัว โดยการใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS.	F
ภายในกลุ่ม	8.276	4	2.069	2.222
ระหว่างกลุ่ม	334.250	359	.931	
รวม	342.525	363		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 36 พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ที่ไม่แตกต่างกัน ได้แก่ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้ามและด้านการเที่ยวกลางคืนต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบความแตกต่าง ของสถานภาพครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการเที่ยวกลางคืน	ค่าเฉลี่ย	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	บิดามารดาแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	บิดาเสียชีวิต	มารดาเสียชีวิต	บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่
สภาพครอบครัว		2.22	1.85	2.10	3.07	1.38
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	2.22	.000	.370*	.113	.849	.837
บิดามารดาแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน	1.85		.000	.257	1.219*	.466
บิดาเสียชีวิต	2.10			.000	.963	.723
มารดาเสียชีวิต	3.07				.000	1.686*
บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	1.38					.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 37 เมื่อเปรียบเทียบ สภาพครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน เป็นรายคู่ สภาพครอบครัว ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน ได้แก่ สภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน กับ บิดามารดาแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน, กลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่/หย่าร้างกัน กับ กลุ่มที่มารดาเสียชีวิต และ กลุ่มที่มารดาเสียชีวิต กับ กลุ่มที่บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ตามการพักอาศัยที่แตกต่างกัน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่า F	P-Value
ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น				1.490	.205
บิดามารดา	262	2.32	1.149		
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	2.04	1.010		
ญาติ พี่น้อง	35	2.18	1.097		
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	2.60	1.380		
อื่นๆ	6	1.57	.572		
ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					.311
บิดามารดา	262	2.14	1.109	1.198	
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	1.90	.977		
ญาติ พี่น้อง	35	2.08	1.000		
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	2.50	1.162		
อื่นๆ	6	1.54	.980		
ด้านการแต่งกายล่อแหลม					.029*
บิดามารดา	262	2.18	1.237	2.737	
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	1.93	1.157		
ญาติ พี่น้อง	35	2.05	1.183		
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	3.44	1.241		
อื่นๆ	6	1.44	.455		
ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม					.785
บิดามารดา	262	2.43	1.140	.433	
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	2.35	1.146		

ตารางที่ 38 (ต่อ)

ญาติ พี่น้อง	35	2.42	1.069		
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	2.80	.980		
อื่นๆ	6	2.00	1.117		
ด้านการเที่ยวกลางคืน					.084
บิดามารดา	262	2.18	1.142	2.068	
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	55	1.88	1.083		
ญาติ พี่น้อง	35	2.25	1.282		
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	6	2.94	1.163		
อื่นๆ	6	1.50	.667		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 38 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 39 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จำแนกตามการพักอาศัยโดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS.	F
ภายในกลุ่ม	6.771	4	1.693	1.810
ระหว่างกลุ่ม	335.755	359	.935	
รวม	342.525	363		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 39 พบว่า นักศึกษาที่มีการพักอาศัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการข่มขู่ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ด้านการเที่ยวกลางคืน ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้ามและด้านการแต่งกายล่อแหลม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffe)

ตารางที่ 40 เปรียบเทียบความแตกต่างของการพักอาศัยกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ด้านการแต่งกายล่อแหลม

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการเที่ยวกลางคืน	ค่าเฉลี่ย	บิดามารดา	บิดาหรือมารดา เพียงผู้เดียว	ญาติ พี่น้อง	ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดา มารดา	อื่นๆ
สภาพครอบครัว		2.18	1.93	2.05	3.44	1.44
บิดามารดา	2.18	.000	.244	.129	1.268*	.732
บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว	1.93		.000	.114	1.511*	.489
ญาติ พี่น้อง	2.05			.000	1.397*	.603
ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา	3.44				.000	2.000*
อื่นๆ	1.44					.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 40 เมื่อเปรียบเทียบ สภาพครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม เป็นรายคู่ สภาพครอบครัว ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ด้านการแต่งกายล่อแหลม ได้แก่ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา กับ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา, กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับ บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว กับ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา, กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับ ญาติ พี่น้อง กับ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา และ กลุ่มที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดามารดา กับ กลุ่มอื่นๆ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ด้านจิตวิทยา ได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ทักษะชีวิต ด้านสังคม ได้แก่ การคบเพื่อนแรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตารางที่ 42 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรที่ได้รับคัดเลือกเข้าสมการทำนายภาพของพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์

ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adj R ²	b	Beta	t	Sig
1. การควบคุมตนเอง (X ₁)	0.660	0.303	0.301	-0.542	-0.363	-7.361	0.00
2. การคบเพื่อน (X ₄)	0.651	0.370	0.366	0.549	0.289	6.939	0.00
3. ทักษะชีวิต (X ₃)	0.639	0.409	0.404	-0.354	-0.230	-4.754	0.00
ค่าคงที่ (a) = 3.925 SE = 0.51							

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 42 พบว่า การควบคุมตนเอง (x₁) การคบเพื่อน (X₄) ทักษะชีวิต (X₃) เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่ การควบคุมตนเอง (x₁) ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 30.3 การคบเพื่อน (X₄) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 37.0 และทักษะชีวิต (X₃) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 40.9 จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถเขียนสมการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้ ดังนี้

ในรูปคะแนนระดับ
$$Y = 3.925 - 0.542 (X_1) + 0.549 (X_4) - 0.354 (X_3)$$

ในรูปคะแนนมาตรฐาน
$$Y_z = - 0.363 (Z_1) + 0.289 (Z_4) - 0.230 (Z_3)$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม” ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม 2) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพทางครอบครัวและการพักอาศัย 3) ศึกษาปัจจัยสนับสนุนด้านจิตวิทยาและสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษาในอำเภอเมืองจังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2549 จำนวน 4 โรงเรียน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Mutti-Stage Random) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ ปวช. ทั้งสิ้น 364 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ (%) วิเคราะห์ค่าระดับการควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม การใช้เวลา สภาพแวดล้อมวิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาที่มี เพศ ระดับชั้น ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ที่แตกต่างกัน โดยการทดสอบค่า t - test เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว การพักอาศัย โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One - way Analysis of Variance) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheff ' s test for - all possible comparision) วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาได้แก่ การควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อน แรง

สนับสนุนทางสังคม การใช้เวลาโดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Mutiple Regression Analysis) โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 100

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 364 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายและเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50 นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาในระดับ ปวช. 1 คิดเป็นร้อยละ 50.8 มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.01-3.00 คิดเป็นร้อยละ 60.2 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำในอยู่ระหว่าง 51-100 บาท คิดเป็นร้อยละ 55.2 สภาพครอบครัวส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 73.6 และ การพักอาศัยกับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 72.0

2. การวิเคราะห์ค่าระดับการควบคุมตนเอง การรับรู้ ทักษะชีวิต การคบเพื่อนแรงสนับสนุนทางสังคมการใช้เวลาและสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์พบว่า

2.1 นักศึกษา มีการควบคุมตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.49$ และ S.D = .65)

2.2 นักศึกษามีการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.09$ และ S.D = .36)

2.3 นักศึกษามีทักษะชีวิตอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.54$ และ S.D = .63)

2.4 นักศึกษามีการคบเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.13$ และ S.D = .51)

2.5 นักศึกษามีแรงสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.29$ และ S.D = .68)

2.6 นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.22$ และ S.D = .97) โดยสามารถ แยกเป็นพฤติกรรมเสี่ยงรายด้าน ได้ดังนี้

2.6.1 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการใช้สารกระตุ้น อยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.26$ และ S.D = 1.12)

2.6.2 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วเย้า กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.09$ และ S.D = 1.08)

2.6.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการแต่งกายล่อแหลมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.14$ และ S.D = 1.22)

2.6.4 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้ามอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.42$ และ $S.D = 1.12$)

2.6.5 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ด้านการเที่ยวกลางคืนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.14$ และ $S.D = 1.14$)

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาพบว่า พบว่า การควบคุมตนเอง (X_1) การคบเพื่อน (X_4) ทักษะชีวิต (X_3) เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่การควบคุมตนเอง (X_1) ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 30.3 การคบเพื่อน (X_4) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้ากับการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 37.0 และทักษะชีวิต (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 40.9 จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการสรุปผลของการวิจัย สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับ น้อย จากข้อมูลส่วนบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา ร้อยละ 73.6 จากข้อมูลส่วนบุคคลในด้านสภาพครอบครัวและการพักอาศัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่กับบิดามารดานั้น การที่มีพ่อและแม่อยู่อาจนำไปสู่รากฐานที่สำคัญของบุคคล ดังจะกล่าวไว้ว่าบ้านมิได้เป็นเพียงที่พักอาศัยแต่หมายถึงสิ่งแวดล้อมทั้งในรูปนามธรรม คือตัวอาคารบ้านเรือน และลักษณะนามธรรมคือ ความคิด ความผูกพันต่อกันและกันของบุคคลในครอบครัว ซึ่งลักษณะนามธรรมมีความสำคัญอย่างมากต่อการแสดงออกของวัยรุ่น ซึ่งบ้านคือที่ให้ความปลอดภัย ความอบอุ่น ความรู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นการรู้จักผิดชอบชั่วดี และการขัดเกลา ทั้งนี้ล้วนเริ่มต้นมาจากคำว่าครอบครัวทั้งสิ้น ครอบครัวที่อบอุ่นย่อมเกิดจากการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีของคนในครอบครัว ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นกล้าที่จะพูดคุย ปรึกษาในเรื่องต่างๆ รวมไปถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ซึ่งพ่อและแม่จะเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่มีประโยชน์และให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ อันจะส่งผลไปในทางที่ดี ครอบครัวที่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ย่อมนำไปสู่การมีชีวิตที่ดีและมีความสุขได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยศิริธร ศรประสิทธิ์ (2545 : 118) พบว่า ความสัมพันธ์ที่ราบรื่นของ

ครอบครัวที่มีทิศทางที่ดี และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ย่อมนำไปสู่การมีชีวิตที่ดีครอบครัวจะเป็นเครื่องมือในการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับการศึกษาของ ฉันทิชนันท์ วิชัยรัมย์ (2545 : 99) พบว่าครอบครัวที่ให้ความรักและความอบอุ่นย่อมส่งผลต่อจิตใจและพฤติกรรมด้านต่างๆของเด็กให้เป็นไปในแนวทางที่ดี เพราะการที่จะสร้างอุปนิสัยที่ดีในตัวเด็กนั้น เด็กต้องได้รับการอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องเหมาะสมกับวัยและวุฒิภาวะ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ ซึ่งช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ครอบครัวจึงมีส่วนอย่างมากในการสนับสนุนให้นักเรียน มีพฤติกรรมที่เป็นไปอย่าง ถูกต้องเหมาะสม แต่ถ้าครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีหรือความรัก ความผูกพันระหว่างสมาชิกลดลง อาจส่งผลต่อจิตใจและพฤติกรรมทำให้นักเรียนขาดความรัก ความอบอุ่น ความสนใจ จากพ่อแม่ อีกทั้งบ้านที่ขาดความรัก ความอบอุ่น อาจนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในอนาคตได้

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาในเขตชุมชนเมืองจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ สถานภาพทางครอบครัว และการพักอาศัย สามารถอภิปรายผล การวิจัยได้ดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน โดยพบว่าเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง ดังจะกล่าวได้ว่าเพศชาย และเพศหญิงมีความแตกต่างกัน โดยในปัจจุบันสังคมไทยให้ความยกย่องเพศชายมากกว่าเพศหญิง เพศชายสามารถมีประสบการณ์ทางเพศได้ก่อนและหลังสมรส แต่ให้ความสำคัญกับการรักษานวลสงวนตัวเพื่อป้องกันผู้หญิงไม่ให้มีเพศสัมพันธ์ กับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีตน จึงทำให้ฝ่ายหญิงมีขอบเขตที่ต้องประพฤติปฏิบัติตาม อีกทั้งเพศชาย อาจมีการสร้างมิตรภาพแล้ว ข้ามจนไปมีเพศสัมพันธ์ ได้โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่เพศหญิงต้องก้าวจากการสร้างสัมพันธภาพไปสู่การเกิดความรัก ซึ่งนำไปสู่การแต่งงานก่อนจนมีความสัมพันธ์ทางเพศ จึงส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง เพศชายและเพศหญิงที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (อรอุมา จันทราวุธ 2544:116) พบว่าเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 53.3 และพบว่า นักเรียนชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง สอดคล้องกับงานวิจัย นันทยา คงประพันธ์ (2543 : 83) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรม และสาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

พบว่าวัยรุ่นเพศชาย และเพศหญิงมีพฤติกรรมที่ว่สถานเรีงรมย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในระดับปวช. 1 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มนักศึกษาระดับ ปวช. 2 และ ปวช. 3 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาระดับปวช. 1 เป็นวัยที่อยู่ระหว่างการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ ซึ่งทำให้นักศึกษามีความสับสนในตนเองประกอบกับเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จากการศึกษาของ มธุรส วงศ์คุณันดร (2547:2) สรุปว่าโดยธรรมชาติวัยรุ่นต้องการเป็นอิสระ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ใช้อารมณ์เหนือเหตุผลใจร้อนวู่วาม เชื่อเพื่อนและคนอื่นมากกว่าคนในครอบครัว ง่ายต่อการถูกชักจูง ไปว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้ การคบเพื่อน ดังนั้น นักศึกษาระดับ ปวช. 1 จึงมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

2.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ระดับผลการเรียน น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 2.00 มีพฤติกรรมการตั้งใจเรียนที่ต่ำกว่าในระดับที่มีระดับผลการเรียนที่สูงกว่า อีกทั้งยังขาดการเอาใจใส่และการเข้าร่วมกิจกรรมภายในชั้นเรียนและภายในสถานศึกษา อีกทั้งทั้งนักศึกษากลุ่มนี้จะมีพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ และขาดความกระตือรือร้นในเรื่องเรียนไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ และครู อาจารย์ ซึ่งนำไปสู่ผลการเรียนที่ตกต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของ ญินันท์ วิชัยรัมย์ (2545 : 94) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง 2.01-4.00 และสอดคล้องกับการศึกษาของ ปราณี เพ็ชรศิริ (2549 : 50) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยทางการเรียนที่ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

2.4 กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับค่าใช้จ่ยที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่ได้รับค่าใช้จ่ยน้อยมีความเสี่ยงด้านการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่มากกว่านักศึกษาที่รับค่าใช้จ่ยมากกว่าสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวีรุจ (2544:117) พบว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ยที่ได้รับในการเรียนมากกว่ามีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า และสอดคล้องกับการศึกษาของ ญินันท์ วิชัยรัมย์ (2545:94) พบว่านักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

จำแนกตามค่าใช้จ่ายพบว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาที่ได้รับค่าใช้จ่ายที่น้อยมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มีมากกว่านักศึกษาที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวันในระดับปานกลาง

2.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานสภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังจะกล่าวได้ว่าการที่นักศึกษาอยู่ในสภาพครอบครัวมีความพร้อม กล่าวคือ การที่บิดามารดาได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมหน้าช่วยทำให้วัยรุ่นรู้สึกอบอุ่น และยังรู้สึกว่ามีที่ปรึกษาอยู่ใกล้ตัว อีกทั้งบิดามารดาจะสามารถอบรมบ่มดูได้เป็นอย่างดี การมีครอบครัวขาดบุคคลใดบุคคลหนึ่งไปนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จูพาร์ตัน ห้าวหาญ (2539 : 39) พบว่าครอบครัวที่มีพ่อและแม่ และครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์และสถานะความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ของวัยรุ่น พบว่าในวัยรุ่นชายครอบครัวพ่อแม่สองคนสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์น้อย และอยู่ที่มากขึ้นในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก และสอดคล้องกับการศึกษาของ ประภาพร โอภาสสวัสดิ์ (2538:74) พบว่านักเรียนที่มีบิดาหรือมารดาที่ยาร้างกันหรือเป็นหม้าย ทำให้ขาดบิดาหรือมารดาช่วยเหลือ ให้ความรัก ความอบอุ่น เด็กจึงต้องการแสวงหาสิ่งต่างๆ อยู่รอบตัว เพื่อชดเชยกับสิ่งที่ตนเองขาดหายไปจึงมีแนวโน้มที่จะไปเที่ยวสถานเริงรมย์สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่านักศึกษามีสถานภาพทางครอบครัวที่ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

2.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีการพักอาศัยที่ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน ดังจะกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กลับบิดามารดาหรือผู้ปกครองได้รับการดูแลเอาใจใส่อบรมสั่งสอนและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดทำให้มีโอกาสน้อยหรือขาดโอกาสที่จะไปมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านต่างๆ ในขณะที่นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง เพื่อน หอพัก ขาดโอกาสการดูแลให้คำปรึกษาจากบิดามารดา มีอิสระในการกระทำสิ่งต่างๆ จึงมีโอกาที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุทธิณี กล้ากล่อมจิตร (2547:133) พบว่า ค่านิยมในการปฏิบัติตนของนักเรียนวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรืออยู่กับญาติและพักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรืออยู่ตามลำพัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ พิมพิภา จันทนะโสตร์ (2550:94) พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียนที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับญาติมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการเรียนสูงสุดรองลงมา

คือพักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา และการพักอาศัยอยู่หอพักหรือคนรู้จัก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพักอาศัยที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่น่าเข้าสมการ ซึ่งวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา พบว่า

3.1 ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 3 อันดับ คือ การควบคุมตนเอง (x_1) ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 30.3 การคบเพื่อน (X_4) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 37.0 และทักษะชีวิต (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 40.9

สำหรับการควบคุมตนเอง ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษามีระดับการควบคุมตนเองอยู่ในระดับมาก จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับน้อยลง โดยการควบคุมตนเองมีความสำคัญต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของวัยรุ่นให้เหมาะสมและพบว่าจากการควบคุมตนเองในระดับมากของนักศึกษา ย่อมส่งผลให้นักศึกษามีกลวิธีในการควบคุมการกระทำของตนเองให้เป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม ทำให้มีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจ อดทนอดกลั้น ต่อสิ่งที่มาช่วยได้ ซึ่งจะทำให้พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเองของแคชดิน 1989 กล่าวว่า ในแง่ของระดับความเข้มของอิทธิพลของสิ่งเร้าที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นคือ ถ้าบุคคลใดมีทักษะการควบคุมตนเองได้ดี สิ่งเร้าภายนอกย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก ในทางกลับกันถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองในระดับต่ำ สิ่งเร้าภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นมาก และสอดคล้องกับการศึกษาของ พะนอวดี จันทนา (2547 : 110) พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากแนวคิดสนับสนุนดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการควบคุมตนเอง เป็นทักษะที่สำคัญที่สามารถพัฒนาได้ เพื่อนำไปใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา อันจะส่งผลให้วัยรุ่นแสดงออกมาถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงและอาจชักนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในด้านต่างๆ ได้ โดยเฉพาะเรื่องเพศ ดังจะกล่าวว่า ถ้า นักศึกษามีระดับการควบคุมตนเองในระดับมากก็จะมีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจ ต่อปัจจัยที่มาช่วยได้ ซึ่งส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่น้อยลง

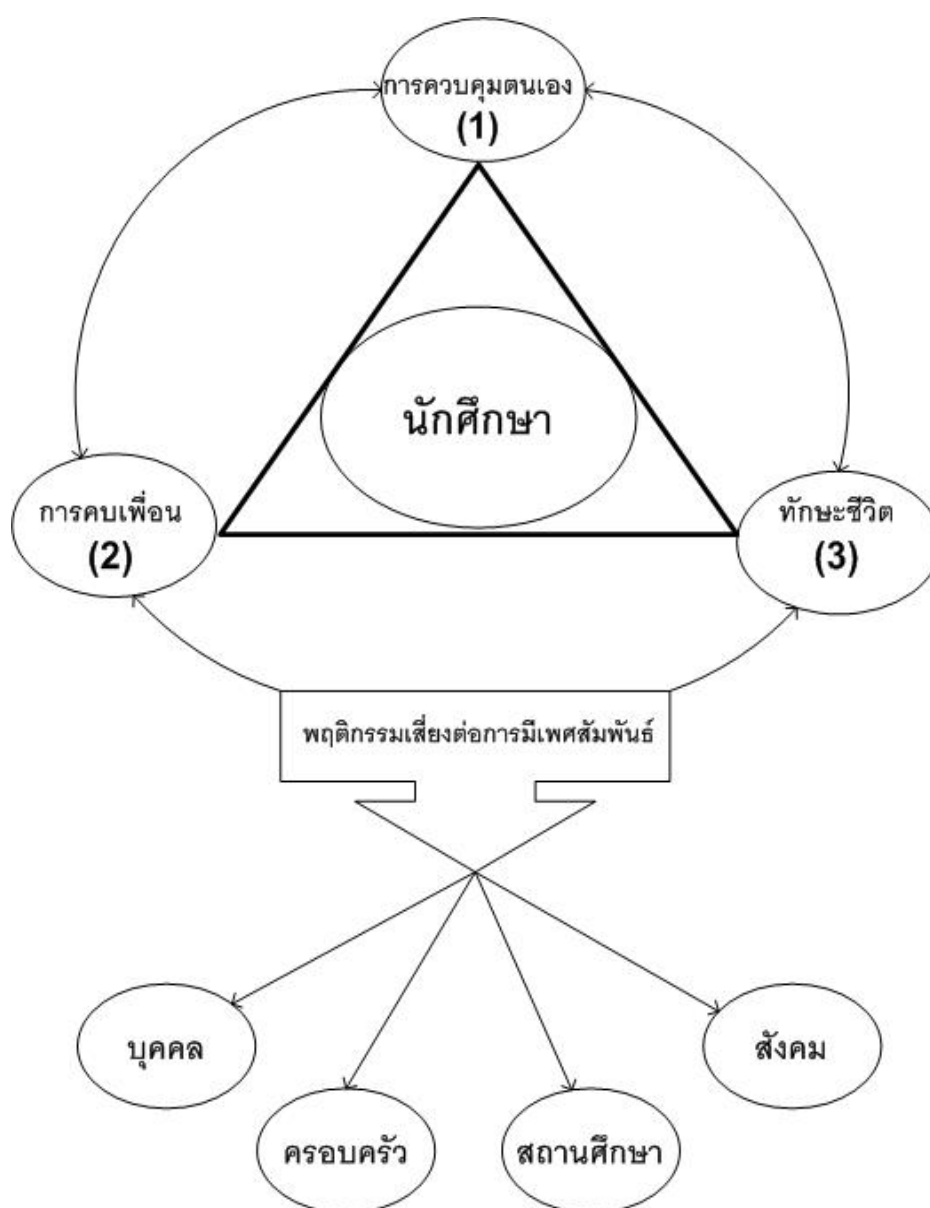
3.2 การคบเพื่อน ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 โดยสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 30.7 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า การคบเพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต โดยทั่วไปแล้ววัยรุ่นต้องการมีเพื่อนด้วยสาเหตุหลักันหลายอย่าง สาเหตุหนึ่งคือประสบการณ์ในความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีโอกาสที่จะเรียนรู้และสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศว่าจะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้จะช่วยให้วัยรุ่น รู้จักการเข้าสังคมและได้รับประสบการณ์ในการแก้ไขตนเองให้เป็นที่ยอมรับ โดยในช่วงวัยรุ่นเพื่อนจะมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก ถ้าหากอยู่ในกลุ่มที่เพื่อนที่มีพื้นฐานทางจิตใจที่ใฝ่ดี ก็จะชักจูงกันไปไปในทิศทางที่ดี ในขณะที่เดียวกันถ้าหากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพื้นฐานทางจิตใจในทางมาดี ก็อาจจะชักจูงกันไปไปในทางที่ไม่ดีเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับการศึกษาของ ฉนิจันท์ วิชัยรัมย์ (2545 : 105) พบว่า การคบเพื่อนต่างเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เนื่องจากการคบเพื่อนของนักเรียนส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมไทย จึงทำให้การคบเพื่อนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ยิ่งลักษณ์ วุฒิกุล (2544 : 123) พบว่า การคบเพื่อนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ และสอดคล้องกับการศึกษาของ อนงค์ ชีวพันธ์ (2544 : 148) พบว่า การทำกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนที่คบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งจากแนวคิดสนับสนุนดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าการคบเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

3.3 ทักษะชีวิต ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 โดยสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 40.9 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ทักษะชีวิตมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของนักศึกษาโดยองค์การอนามัยโลก กำหนดไว้ว่าทักษะชีวิต มีองค์ประกอบทั้งหมด 10 ประการ ได้แก่ ทักษะการตัดสินใจเป็นทักษะที่นำไปสู่การตัดสินใจอย่างมีเหตุมีผล ทักษะการแก้ปัญหา เป็นทักษะที่นำไปสู่การแก้ปัญหาซึ่งทำให้สามารถผ่านอุปสรรค ทักษะการคิดสร้างสรรค์ เป็นทักษะที่สนับสนุนการตัดสินใจและการแก้ปัญหาและทักษะการคิดสร้างสรรค์ยังช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ซึ่งจะทำให้มีความอดทนต่อแรงกดดันต่างๆ ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพเป็นทักษะที่นักศึกษาสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้อย่างเหมาะสม และนำไปสู่การสร้างสัมพันธภาพซึ่ง

นำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ทักษะการตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง เป็นความสามารถในการเข้าใจ จุดดีและจุดด้อยของตนเองและเข้าใจระหว่างความแตกต่างของบุคคล ทักษะการจัดการกับอารมณ์ เป็นความสามารถ ในการรู้จักและเข้าใจอารมณ์ ของตนเองและผู้อื่นและทักษะการจัดการกับ ความเครียดคือความสามารถของบุคคลในการรับรู้ถึงสาเหตุของความเครียด เพื่อให้เกิดการ เบี่ยงเบนไปในทางที่ถูกต้อง ซึ่งจากทักษะทั้ง 10 ประการเป็นสิ่งเชื่อมโยงระหว่างความรู้ เจตคติ ค่านิยม เพื่อนำไปสู่ความสามารถที่จะนำไปสู่ชีวิตที่ดีได้ ซึ่งจากที่กล่าวมาต้องคำนึงถึงปัจจัยทาง ครอบครัว และวัฒนธรรมของนักศึกษา ซึ่งหากมีทักษะชีวิตก็จะส่งผลให้สามารถอยู่ในสังคมได้ อย่างมีความสุขและมีภูมิคุ้มกันต่อสิ่งต่างๆ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังจะกล่าวว่า นักศึกษาที่มีทักษะชีวิตในระดับที่มาก ย่อมส่งผลให้นักศึกษามีระดับการควบคุมความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ไปในทางที่ถูกต้องและเหมาะสมได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เจนจิรา สุขเกื้อ (2546 : 82) พบว่าทักษะการสร้างสัมพันธภาพกับพฤติกรรมการป้องกันการมี เพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ นักเรียนที่มี ทักษะการสร้างสัมพันธภาพอยู่ในระดับมาก จะมีแนวโน้มที่ป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ที่สูงและ ทักษะการตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเองมีบทบาทต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์สูง ดังนั้น ถ้านักเรียนสามารถ พูด บอก ย้ำเตือนกับตนเองอยู่เสมอ จะช่วยให้ละเว้นจากพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ เช่น การเที่ยวสองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศ การดื่มสุราของมึนเมาหรือยาเสพติด การ ดูสื่อลามกอนาจาร และการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำความผิดกล่าว ย่อมจะนำทางให้ นักศึกษาสามารถควบคุมตนเองให้ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาได้

กรอบมโนทัศน์เชิงทฤษฎีที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยผู้วิจัยสามารถสรุปสิ่งที่ได้จากการวิจัย เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม เป็นตัวแบบในการคิด (Conceptual Model) ดังแบบการอธิบายเชิงทฤษฎี (Theoretical Model) ได้ดังแผนภูมิที่ 3

จากกรอบมโนทัศน์เชิงทฤษฎีที่ได้จากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้แก่ การควบคุมตนเอง และทักษะชีวิต ซึ่งเป็นตัวแปรที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง ประกอบกับในปัจจุบันสังคมไทยมีความก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีการใช้อินเทอร์เน็ต การใช้โทรศัพท์มือถือ ที่เข้ามามีบทบาทและสิ่งสำคัญที่นักศึกษาให้ความสนใจอย่างมาก ซึ่งเทคโนโลยีดังกล่าวทำให้การติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนข้อมูล การพูดคุยในด้านต่างๆ มีการเข้าถึงได้ง่าย หากนักศึกษานำเทคโนโลยีมาใช้ให้เกิดประโยชน์ก็จะส่งผลดี แต่หากนำมาใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม ก็ย่อมจะมีผลร้ายที่เกิดขึ้นกับตนเอง ทั้งนี้ผู้ปกครองต้องมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญในการชักนำให้บุตรของตนเองมีความรู้ ความสามารถและอบรมสั่งสอนให้บุตรของตนเองมีประสบการณ์ที่ดี ในการดำเนินชีวิต

ตัวแปรที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้แก่ การควบคุมตนเองสาเหตุที่การควบคุมตนเองมีความสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยง เนื่องจากการควบคุมตนเองเป็นทักษะที่สามารถใช้พัฒนาในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของวัยรุ่นให้เหมาะสม ทั้งนี้เพราะนักศึกษาเป็นวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน อันส่งผลให้วัยรุ่นแสดงออกในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่หากนักศึกษามีการควบคุมตนเองตนเองที่ดี จะเกิดความยับยั้งชั่งใจ อดทนอดกลั้นต่อสิ่งที่ทำชั่วได้ ดี ซึ่งทำให้ลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ อันดับสองการคบเพื่อน กลุ่มนักศึกษาเป็นวัยที่อยู่ระหว่างการศึกษาล่าเรียนเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ในช่วงนี้เพื่อนจะมีอิทธิพลอย่างมากและมีบทบาทในการดำเนินชีวิต จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นจะชอบทำตามเพื่อน มีความต้องการให้เพื่อนยอมรับถ้าหากในระยะนี้วัยรุ่นอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดีก็จะชักจูงกันไปในทางที่ดี ในขณะที่หากอยู่กับเพื่อน ที่มีพื้นฐานทางจิตใจที่ไม่ดี ก็จะชักจูงกันไปในทางที่ไม่ดีเช่นกัน อันดับที่สามทักษะชีวิตเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญ กล่าวคือทักษะชีวิตเป็นความสามารถของบุคคลในการจัดการกับปัญหาต่างๆ เป็นความสามารถที่สร้างขึ้นจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และการฝึกฝน ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมที่ดี ทั้งทางร่างกาย จิตใจและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นักศึกษาที่มีทักษะชีวิตที่ดีก็ย่อมจะนำพาตนเองให้รอดพ้นจากอุปสรรคทั้งปวง และเป็นภูมิคุ้มกันตนเองให้รู้เท่าทันสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเองโดยนำทักษะชีวิตทั้ง 10 ประการได้แก่ ทักษะการตัดสินใจ (Decision making Skills) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem Solving Skills) ทักษะการคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking Skills) ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking Skills) ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Communication Skills) ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ (Interpersonal Relationship Skills) ทักษะการตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง (Self Awareness Skills) ทักษะการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy Skills) ทักษะการจัดการกับอารมณ์ (Coping with Emotion Skills) และทักษะการจัดการกับความเครียด (Coping with Stress Skills)

จากตัวแปรทั้งหมดที่กล่าวมา สิ่งที่สำคัญของการดำเนินชีวิตของนักศึกษาคือสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของนักศึกษาดังกล่าว ครอบครัวมีหน้าที่หล่อหลอมอบรมเด็กให้มีค่านิยม วัฒนธรรมและบุคลิกภาพ ซึ่งจะทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคม นอกจากนั้นครอบครัวมีหน้าที่ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างบริสุทธิ์ใจและเป็นแหล่งประกันว่าจะมีคนรักและเข้าใจอยู่เสมอ ครอบครัวเป็นแหล่งให้กำลังใจและปลุกปลอบเพื่อให้เกิดความอดทน ฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ ซึ่งวัยรุ่นที่ดีจะมีรากฐานทางครอบครัวที่มีความเข้าใจกัน พ่อแม่ต้องเดินสายกลางและพร้อมที่จะรับฟังในปัญหาและอุปสรรคของบุตร ธิดา พ่อแม่ที่เป็นตัวอย่างในการประพฤติปฏิบัติตนที่ดีเยี่ยมเป็นแบบอย่างในการชักนำบุตร ธิดาให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ดี นอกจากนี้ยังมีสถาบันทางสังคมต่างๆ อันได้แก่ โรงเรียน ชุมชน สังคม ซึ่งต้องร่วมกันเป็นส่วนหนึ่งของการหล่อหลอมเยาวชนของชาติให้อยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีงาม เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเยาวชน จะส่งผลไปถึงทุกสถาบันในประเทศชาติ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในสังคมจึงไม่ใช่หน้าที่ของใครแต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องร่วมมือร่วมใจ ทำให้เยาวชนไทยเป็นคนดีและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะการวิจัยไปใช้

จากข้อค้นพบของงานวิจัยนี้ ทำให้พบว่าการควบคุมตนเอง การคบเพื่อน ทักษะชีวิตเป็นตัวแปรที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา อย่างไรก็ตามการแก้ไขปัญหามันต้องเริ่มขึ้นจากครอบครัวอย่างจริงจังก่อน ที่จะขยายสู่สังคมภายนอก ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

1. ครอบครัว ครอบครัวที่อบอุ่นย่อมเสมือนเกราะกำบังต่อปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ครอบครัวที่มีพ่อแม่ที่ให้ความรัก ความเอาใจใส่ต่อบุตร ย่อมจะทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของบุตรด้วยเช่นกัน ในขณะที่เดียวกันบุตรจะได้รับความอบอุ่นใจ ความไว้วางใจ เชื่อใจ ได้รับความผูกพันและความหวังใจจากครอบครัว อันเป็นการประสานความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น เมื่อบุตรมีความไว้วางใจต่อครอบครัวก็เป็นเรื่องง่ายที่จะถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่องเพศให้แก่บุตร และส่วนที่สำคัญบิดา มารดาต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการประพฤติ ปฏิบัติตนที่ดีเพื่อเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิตของบุตร

2. สถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครู อาจารย์ ควรเข้ามามีบทบาทในการจัดกิจกรรมในหลักสูตรและนอกหลักสูตร โดยให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับค่านิยมเรื่องเพศ และความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศ และจัดกิจกรรมในสถานศึกษาเพื่อเป็นการพัฒนา

ความสามารถของนักเรียนและเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียนไม่ให้หมกมุ่นเรื่องเพศ อีกทั้งครู อาจารย์ที่ปรึกษาต้องทำหน้าที่สอดส่องดูแล ความประพฤติของนักเรียนที่รับผิดชอบ ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษา เพื่อหาแนวทางการป้องกันปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อไป

3. ชุมชนและ สังคม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเนื่องจากวัยรุ่นจะปฏิบัติตามค่านิยมของชุมชน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำหน้าที่เกี่ยวกับเพศศึกษา ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว กรมประชาสัมพันธ์ ต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการหาแนวทางป้องกันปัญหาของเยาวชน และหน่วยงานภาคเอกชน ได้แก่ สถานบันเทิง โรงภาพยนตร์ สื่อโทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ ต้องตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและหาแนวทางป้องกัน ให้ความรู้ที่ถูกต้องกับเยาวชน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ เช่นการสังเกต การสนทนากลุ่ม การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ชัดเจน ซึ่งจะสามารถนำแนวทางไปใช้ในการป้องกันและแก้ปัญหาด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่มนักศึกษาที่อยู่นอกระบบการศึกษา เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงระหว่างกลุ่ม เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครอบครัวต่อการแก้ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดศรีเดชา . 2528.

กันยา สุวรรณแสง. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์. 2532.

กัญจะนา พุ่มมาลา. “การเปรียบเทียบผลการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกลัวในการพูดหน้าชั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนปราชญ์ กัลยาณี จังหวัดปราชญ์บุรี”. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2534.

กัญญา บุญช่วย. “ประสิทธิผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อการงดสูบบุหรี่ของคณงานชายใน วิทยาลัยพยาบาล.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกพยาบาลสาธารณสุข. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534 .

กัลยาณีย์ สีนสกุล. “การใช้เวลาในการบริหารของผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงราย.” ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

จรรยาศักดิ์ หาญณรงค์. แนวการบริหารเวลาสำหรับนักบริหาร. เอกสารวิจัย ลำดับที่ 497. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, 2519.

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมหรือการตั้งครรภ์ที่พึงประสงค์ [Online] Accessed 20 April 2009 . Availabae from

http://www.surin.m-society .go.th/database/Project/1s_karawan_50d.htm

กรมอนามัย. “การสอนทักษะชีวิตด้วยการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม.” เอกสารประกอบการอบรมโครงการพัฒนานุเคราะห์การสอนทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบผู้เรียนมีส่วนร่วม โรงแรมหัวหินแกรนด์, 24-26 กรกฎาคม 2539. (อัดสำเนา)

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านการควบคุมตนเอง. เอกสารประกอบโครงการศักยภาพของเด็กไทย. กรุงเทพฯ : ม,ป,ท., 2542.

กระทรวงสาธารณสุข. กรมสุขภาพจิต. สุขภาพจิตคนไทย พ.ศ.2545 – 2546. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2546.

- ขวัญชนก สิริวัฒนกาญจน์. “พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดอุดรธานี.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.
- จิระ จิงเจริญศิลป์. “ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของเด็กวัยรุ่นในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- จรรยา สุวรรณทัต. “ความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู หน่วยที่8-15 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 50-56. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- จารุรัตน์ เจียมประชนารากร. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. “พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่อวัยรุ่นในเขต เทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.
- จิตรา ทองเกิด. “ทักษะชีวิตในโรงเรียน.” ใน เอกสารการประชุมวิชาการสุขศึกษาแห่งชาติครั้งที่8, 15-18. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, 2540.
- ชวนชม สกลวัฒณ์ และคณะ. “การศึกษาความรู้ ทักษะและการปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น.” งานวิจัยภาควิชาสุติศาสตร์และนรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2529.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ และคณะ. เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพฯ : บารมีการพิมพ์, 2524.
- ชัยณรงค์ สุวรรณสาร. การบริหารเวลา. ประชาศึกษา (มิถุนายน 2538) กรุงเทพฯ : 2538.
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545.
- ณัฐวดี วิถีธรรม. “ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพฯ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเอกสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2539.

ณัฐวัตร ลุนหงส์. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัว สังคมและสภาพแวดล้อมกับการควบคุมตนเองและการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น: ศึกษาเฉพาะวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโครงการและสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2543.

ญาดา วาทกิจ. “ทัศนคติที่มีต่อการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดท่าสะท้อนจังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

ดวงเดือน มูลประดับ. “แรงสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

ทวีศักดิ์ นพเกษตร. บทบาทการควบคุมโรคเอดส์ของกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : บริษัทไทยเซลล์เอดพลอเรชั่น, 2539.

ทวีศักดิ์ ธีระบัญชาศักดิ์. “การศึกษาความคิดเห็นต่อการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่อุปการและการสมรสของนักเรียนนายร้อยตำรวจ.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2543.

ธาดา ลิเกดม. “เจตคติต่อความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดมหาสารคาม.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545.

ธามนิต โศตรวิบุรณ์. “ความคิดเห็นต่อความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรสของวัยรุ่นที่ศึกษาในสถาบันศึกษา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในอำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540.

บุญมาก พรหมพวย. ใช้ 1 ชั่วโมงให้ครบ 60 นาที. กรุงเทพฯ : เดอะบอสส์. (ม.ป.ป.)

นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์และคณะ. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

นลินีมกรเสน. ปัญหา Free Sex ของวัยรุ่น. [Online] Accessed 15 May 2005 . Availabae from <http://www.clinicrak.com>.

- นาฏสุนทรย์ อุเงิน. “เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการแนะแนว บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตร, 2543.
- ประพากร โอภาสศักดิ์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัด
ชลบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเอกสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ประภักดิ์ กันหาจีน. “ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุวิทย์ศรีอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสารมิตร, 2535.
- ประพิมพ์พร อันพาพรหม. “การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2543.
- ปาววดี แจ่มศิริ. “ผลการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนวัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ปิยนันท์ ทรัพย์มั่นคงทวี. “การศึกษาศักยภาพต่อการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรสงคราม.” วิทยานิพนธ์ปรัช
ชาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคร
ินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม. การปรับปรุงพฤติกรรม: ทฤษฎีการประยุกต์. ปทุมธานี : ฝ่ายเอกสารตำรา
วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ประเสริฐ ดันสกุลและคนอื่นๆ. “ยุทธศาสตร์ทักษะชีวิตเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพเยาวชน.” เอกสาร
ประกอบการสัมมนา เรื่องยุทธศาสตร์ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันพฤติกรรมเบี่ยงเบน
โรงแรมเอเชีย , 7 กันยายน 2538. (อัดสำเนา)
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณพิไล ศรีอาภรณ์. การพยาบาลครอบครัววิกฤต : การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น. โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.

พิมพ์พรรณ ศิลปะสุวรรณ. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคณานสตรีวัยรุ่นใน
โรงงานอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.” วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎี
บัณฑิต สาขาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

พิชัย ไทยอุดม. “การประยุกต์แนวคิดทักษะชีวิตศึกษาในการสอนเพศศึกษาแก่นักเรียน ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดปราจีนบุรี.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกพยาบาลศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
2540.

พัชรี เทวะปรมาภรณ์. “ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่น.” วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครี
นทรวิโรฒ, 2538.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม (หน่วยที่ 1-7) . กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์กราฟิเคอาร์ท, 2527.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. พฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดนำถังกการพิมพ์ , 2527.

มธุรส วงศ์คุณันดร . “พฤติกรรมการเผชิญหน้าปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3
ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัย ศิลปากร, 2547.

มธุริน คำวงศ์บิน. “ความเครียด วิธีการปรับแก้และแรงสนับสนุนทางสังคมของบุคคลที่เคย
พยายามฆ่าตัวตาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต
และการพยาบาลจิตเวช บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

มานิดา คำวงศ์บิน. “ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับครอบครัวและความนับถือตนเองกับ
ทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน
สังกัดกรมสามัญศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

มาเรียม นิลพันธุ์. เอกสารประกอบการสอนวิชาวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม, 2547.

ขงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์. “การศึกษาปัญหาการเรียนในเด็กชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.” เอกสาร
ประกอบการรายงานการประชุมวิชาการสุขภาพจิต, 2528. (อัดสำเนา)

ลีณา จิตติเบญจพล. “ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลิกสูบบุหรี่ของนักเรียนชาย จังหวัดนนทบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.

วิรัช สงวนวงศ์วาน. การบริหารครบวงจร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แมสพิบลิชซึ่งจำกัด, 2531.

วรวิทย์ ตาปิง. “ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่และพฤติกรรมของนักศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2536.

วันทนี วากะสินและคณะ. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

วิทยา นาควัชร. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท. 2537.

วรวิญญู กุลดิลก. “ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2541.

ศรีพัทธา จาริยวงศ์. “ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

ศรีสุดา โภคา. “พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันเชื้อเอดส์ของวัยรุ่นชาย.” วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน, 2545.

ศิริ จนดล. “การใช้เวลาของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาช่างกลโลหะ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพายัพ.” ปริญญานิพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

ศันสนีย์ นิจนานิชและคณะ. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดกาฬสินธุ์.” ในรวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์ พ.ศ. 2531-2537.

สมจิตต์ ภาติกร. รายงานการวิจัยเรื่องมูลเหตุจูงใจให้เสพยาให้โทษและสารเสพติดของเด็กชายวัยรุ่น อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2527.

สุชา จันทรเฒ. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

สุชา จันทรเฒและสุรางค์ จันทรเฒ.จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แพรววิทยา, 2529.

สุชาติ โสมประยูรและวรรณ โสมประยูร. เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2541.

สุทธิณี กล้ากล่อมจิตร. “การศึกษาค่านิยมในการปฏิบัติตนของนักเรียน.” ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาวชิราลง ศรีนครินทรวิโรฒ ,2547.

สมหมาย อ่ำดอนกลอย. “การศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก.” วิทยานิพนธ์ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตร, 2533.

สุรพงษ์ โสชนะเสถียร . การสื่อสารสังคม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2533.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่1). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.2536.

สมภพ สุขกลัด. “การรับรู้ของข้าราชการครูจังหวัดกาจนบุรีที่มีต่อพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542”. วิทยานิพนธ์ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสารมิตร, 2543.

สิรินทร์ ศรีประสิทธิ์. “ ทักษะการสอนทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรสาคร.” วิทยานิพนธ์ ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,2545.

สร้อยวลัย สุขดา. “การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ.” วิทยานิพนธ์ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาสุศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์. “เช็ทซ์-เหล่าขึ้นสมอง อาการป่วยสังคมไทยในวันนี้.” ข่าวสด, 23 กรกฎาคม 2545, 10.

หทัยรัตน์ กิจบำรุง. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาหญิง ในสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

อนงค์ อนงค์ตระกูล. “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขต่อพฤติกรรม
หุนหันพลันแล่นของนักเรียนอายุ 10-12 ปี โรงเรียนวัดใหม่ช่องลมกรุงเทพฯ.”
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ, 2528.

เอกชัย กี่สุขพันธุ์. การบริหารทักษะและการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอรุณการพิมพ์,
2530.

อนุพงษ์ ชิตวรากรและคณะ. โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ : ในยุคสมัยของโรคเอดส์. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : กองโรคเอดส์, 2538.

อารีรัตน์ อุลิส. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตของสตรีวัยหมดประจำเดือน
อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

อรุณ หมื่นวงศ์. “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับเปลี่ยนใหม่ต่อพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในเขตดินแดง กรุงเทพฯ.”
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, 2540.

อนงค์ ชีระพันธุ์. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาและการ
พัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.

อรพลอย เกษมสันต์ ณ อยุธยา. “ การศึกษาการเปรียบเทียบการควบคุมตนเอง และมโนภาพแห่ง
ตนเองของนักศึกษาวัยรุ่นที่อาศัยอยู่หอพักกับนักศึกษาวัยรุ่นที่อยู่ตามบ้าน.” ปริญญา
นิพนธ์ การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

อรอุษา จันทรวีรุจ. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
จังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุข
ศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.

ภาษาอังกฤษ

Cobb,Sidney. “ Social Support as a Moderaye of Life Stress.” Psychosomatic Medicine 38, 5
(September-October 1976): 300-313.

Best, John W. Research in Education. New Jersey : Prentice Hall, Inc., 1981.

Jacobson,David E. “Type and Timing of Social Support.” Journal Health and Social Behavior
27.3 (September 1986) : 250-264.

Skinner,B.F. Concern Over the Control of Human Behavior in control of Human Behavior. Illinois
: Scott Foresman,1958.,

William,H.M. and others. Human Sexuality. New Jersey : Donnelley & Son Company, 1995.

Yamane,Tora. Statistics-An Introductory analysis. 2nd ed. Tokyo : John Weatherhill, Inc., 1970.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อและประวัติผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ประวัติผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ	นายปวิรรณน์ แสงพิทักษ์
ตำแหน่ง	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ กลุ่มงานควบคุมโรค
สถานที่ทำงาน	สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครปฐม

ชื่อ	นายเต็มเดช เขตุน
ตำแหน่ง	ผู้อำนวยการสถานศึกษา
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม

ชื่อ	นายสาธิต จันทรวินิจ
ตำแหน่ง	อาจารย์
สถานที่ทำงาน	ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ข

ค่า IOC และค่า Reliability

แบบสรุปการหาค่า IOC

เรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

ตอนที่ 2. แบบสอบถามเกี่ยวกับจิตวิทยาและสังคม

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
	<u>การควบคุมตนเอง</u>				
1	สามารถปฏิเสธการไปเที่ยวกับเพื่อนที่ชอบดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์	1	1	1	1
2	หลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เมื่อไปงานสังสรรค์กับเพื่อน	1	1	1	1
3	หลีกเลี่ยงการทดลองดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ แม้ว่า จะได้รับการชักชวนจากเพื่อน	1	1	1	1
4	การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ไม่เหมาะสมกับนักเรียน	1	1	1	1
5	เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจหรือกังวลใจ ข้าพเจ้ามักดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	1	1	1	1
6	ดื่มน้ำผลไม้ แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์	1	1	1	1
7	มักทำกิจกรรมอื่น แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ในวันหยุด	1	1	1	1
8	หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือ / วารสาร / การ์ตูน ประเภท ปลุกเร้าความรู้สึกทางเพศ	1	1	1	1
9	หลีกเลี่ยงการดูสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่มีการแสดงบท กระหว่างชาย หญิง	1	1	1	1
10	ข้าพเจ้าเลือกอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศจากหนังสือ/วารสาร ต่างๆ เพื่อเป็นความรู้เรื่องเพศศึกษา	1	1	1	1
11	ไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง	1	1	1	1
12	ข้าพเจ้าไม่จับมือถือแขน โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1
13	การจับมือถือแขนและการ โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศเป็น เรื่องปกติ	1	1	1	1
14	ข้าพเจ้าเลือกไปเที่ยวกับเพื่อนและคนรักเป็นประจำ	1	1	1	1
15	การมีแฟนหรือคู่รัก ในขณะที่เป็นนักศึกษาเป็นเรื่องปกติ	1	1	1	1

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
16	การไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเรื่องปกติ	1	1	1	1
17	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ ตื่นเต้น เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาพูดคุย	1	1	1	1
18	เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาคุยข้าพเจ้าพิจารณา รูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทาง	1	1	1	1
19	ข้าพเจ้ารู้จักเพื่อนต่างเพศจากคำแนะนำจากเพื่อน	1	1	1	1
20	ข้าพเจ้ารู้สึกดีเมื่อเพื่อนต่างเพศปฏิบัติต่อข้าพเจ้าด้วยความสุภาพ อ่อนโยน	1	1	1	1
21	ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนต่างเพศจากนิสัยมากกว่าหน้าตา	1	1	1	1
22	ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนต่างเพศที่สามารถรับฟังและพูดคุยกับข้าพเจ้าได้ในยามที่มีเรื่องกังวลใจ	1	1	1	1
	ทักษะชีวิต				
23	ข้าพเจ้าศึกษานิสัยของเพื่อนต่างเพศก่อนที่จะคบเป็นคนรักหรือแฟน	1	1	1	1
24	ข้าพเจ้าใส่ชุดที่ทำให้เพื่อนต่างเพศมองดูสะอาดตา	1	1	1	1
25	การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์	1	1	1	1
26	การถูกเนื้อต้องตัวทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์	1	1	1	1
27	การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ศึกษาอยู่เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม	1	1	1	1
28	การเที่ยวกลางคืนเสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์	1	1	1	1
29	การอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	1	1	1	1
30	ข้าพเจ้าสามารถยับยั้งชั่งใจตัวเองไม่ใช่ไปเที่ยวกลางคืน	1	1	1	1
31	ข้าพเจ้าสามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักได้	1	1	1	1
	การคบเพื่อน				
32	การมีเพื่อนต่างเพศจำนวนมากเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	1	1	1	1
33	การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศมีความสุขกว่าไปกับเพื่อนเพศเดียวกัน	1	1	1	1
34	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ หากเพื่อนต่างเพศมาจับมือถือแขน	1	1	1	1
35	การนัดพบเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนเป็นเรื่องไม่เหมาะสม	1	1	1	1

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
36	ชายหญิงที่สนิทกันสามารถถูกเนื้อต้องตัวกันได้	1	1	1	1
37	การรักนวลสงวนตัวเป็นเรื่องล้าสมัย	1	1	1	1
38	การโอบกอด การจูบเป็นการแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน	1	1	1	1
39	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องเสียหาย	1	1	1	1
40	ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกคบเพื่อน	1	1	1	1
	แรงสนับสนุนทางสังคม				
41	เมื่อข้าพเจ้ามีเรื่อง ไม่สบายใจ จะมีคนให้กำลังใจข้าพเจ้า	1	1	1	1
42	ข้าพเจ้ามีเพื่อนที่สามารถเป็นที่ปรึกษาและไว้วางใจได้	1	1	1	1
43	พ่อแม่ ผู้ปกครอง คอยให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้	1	1	1	1
44	ข้าพเจ้าได้รับค่าใช้จ่ายในแต่ละวันที่เพียงพอต่อความต้องการ	1	1	1	1
45	ข้าพเจ้าไปท่องเที่ยวกับผู้ปกครอง	1	1	1	1
46	ข้าพเจ้าชอบแต่งกายตามแฟชั่น	1	1	1	1
47	ข้าพเจ้าได้รับข่าวสาร นิตยสาร ที่ทันสมัย	1	1	1	1
48	ผู้ปกครองชี้แนะข้าพเจ้าเกี่ยวกับการเลือกรับข่าวสาร	1	1	1	1
	การใช้เวลา				
49	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ / วิดีโอ / วีซีดี / ภาพยนตร์	1	1	1	1
50	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ฟังวิทยุ / เทป / ซีดี / mp 3	1	1	1	1
51	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ในการสังสรรค์กับเพื่อน	1	1	1	1
52	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อ่านหนังสือ	1	1	1	1
53	ข้าพเจ้าเล่นกีฬา / ออกกำลังกายเมื่อมีเวลาว่าง	1	1	1	1
54	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว	1	1	1	1
55	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน	1	1	1	1
56	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับคนรัก / แฟน	1	1	1	1
57	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า	1	1	1	1

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
58	ข้าพเจ้าไปเที่ยวพักผ่อนตามธรรมชาติเมื่อมีเวลาว่าง	1	1	1	1
	สภาพแวดล้อม				
59	ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นครอบครัวที่อบอุ่น	1	1	1	1
60	ครอบครัวของข้าพเจ้ามีความเป็นอยู่อย่างเพื่อน	1	1	1	1
61	ครอบครัวของข้าพเจ้าไปพักผ่อนหรือไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่เสมอ	1	1	1	1
62	พ่อแม่ เป็นแบบอย่างที่ดีของข้าพเจ้า	1	1	1	1
63	ชุมชนที่ข้าพเจ้าอาศัยมีสถานที่ออกกำลังกาย	1	1	1	1
64	ชุมชนที่ข้าพเจ้าอาศัยมีเพื่อนของข้าพเจ้าอาศัยอยู่	1	1	1	1
65	ชุมชนที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่มีสถานที่ท่องเที่ยว	1	1	1	1

ตอนที่ 3. แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
	<u>การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น</u>				
1	ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์	1	1	1	1
2	หลังเลิกเรียนข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์กับเพื่อน	1	1	1	1
3	การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ	1	1	1	1
4	ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อมีงานสังสรรค์กับเพื่อน	1	1	1	1
5	ข้าพเจ้าใช้สารกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ	1	1	1	1
	<u>การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ</u>				
6	เมื่อข้าพเจ้าดูละคร/วิดีโอ / วีซีดี ประเภทอาร์หรือเอ็กซ์ ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1
7	ข้าพเจ้าอ่านนิตยสาร /วารสาร/ คอลัมน์ ที่มีบทความเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1
8	เมื่อข้าพเจ้าดูละคร/วิดีโอ / วีซีดี ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชายหญิง ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1
9	เมื่อข้าพเจ้าอ่านหนังสือประเภทยั่วยุกามอารมณ์เช่น หนังสือการ์ตูน หนังสือปลุกใจ ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1
10	ข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อผ้าที่บาง เพื่อโชว์เพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1
11	ข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อเปิดไหล่หรือเผยให้เห็นส่วนหน้าอกเมื่อออกนอกบ้าน	1	1	1	1
12	ข้าพเจ้าใส่กางเกงรัดรูป / กระโปรงสั้น เมื่อออกนอกบ้าน	1	1	1	1
	<u>การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม</u>				
13	ข้าพเจ้าเคยได้รับการโอบกอดจากเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1
14	ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศนั่งใกล้ชิดกันเสมอ	1	1	1	1

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
15	ข้าพเจ้าหอมแก้ม จูบกับเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความรัก	1	1	1	1
16	เมื่อข้าพเจ้าสัมผัสร่างกายเพื่อนต่างเพศจะมีอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1
17	ข้าพเจ้าและคนรักเคยมีเพศสัมพันธ์กัน	1	1	1	1
	<u>การเที่ยวกลางคืน</u>				
18	ข้าพเจ้าไปชอบเที่ยวในเวลากลางคืน	1	1	1	1
19	ข้าพเจ้านัดพบเพื่อนต่างเพศในเวลากลางคืน	1	1	1	1
20	ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศนัดพบกัน ตามร้านอาหาร	1	1	1	1
21	ข้าพเจ้านัดเพื่อนต่างเพศเพื่อไปเดินเที่ยว ห้างสรรพสินค้า ตลาดนัดเวลากลางคืน	1	1	1	1
22	ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศไปเที่ยวเรค ผับ คอฟฟี่ชอป และร้านคาราโอเกะในเวลากลางคืน	1	1	1	1
23	ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศชอบไปสวนสาธารณะในเวลา กลางคืน	1	1	1	1

การหาค่าความเชื่อมั่น
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
B101	266.8929	1306.5477	.0323	.9101
B102	266.9890	1303.1349	.0759	.9097
B103	267.0165	1299.4598	.1172	.9094
B104	266.6841	1305.9357	.0445	.9099
B105	268.1813	1269.5373	.3867	.9075
B106	266.6731	1304.1049	.0623	.9098
B107	266.7088	1301.7552	.0887	.9097
B108	266.9011	1299.2464	.1175	.9094
B109	267.1236	1295.2822	.1902	.9088
B110	267.5110	1287.3139	.2680	.9084
B111	267.1538	1296.9515	.1435	.9093
B112	267.1126	1294.8826	.1703	.9091
B113	267.8489	1271.3958	.4337	.9072
B114	267.6676	1273.6936	.4019	.9074
B115	267.3544	1286.5600	.2754	.9083
B116	267.8599	1271.1952	.3941	.9074
B21	267.6099	1268.1670	.4567	.9070
B22	267.4148	1280.5354	.3292	.9079
B23	267.6593	1271.9828	.4289	.9072
B24	266.7912	1296.5403	.1755	.9089
B25	266.8846	1294.6203	.1896	.9089
B26	266.8489	1294.9385	.2001	.9088
B31	266.8187	1298.0938	.1507	.9091
B32	267.7473	1274.4649	.4223	.9073
B33	267.6868	1271.5270	.3958	.9074
B34	267.5714	1278.2346	.3422	.9078
B35	266.9176	1299.0731	.1124	.9095
B36	266.7692	1299.4507	.1197	.9094
B37	266.8352	1296.5292	.1581	.9091
B38	266.7473	1301.2693	.1020	.9095
B39	266.9698	1303.6658	.0663	.9098
B41	267.6566	1276.2922	.3947	.9075
B42	267.8874	1270.9818	.4407	.9072
B43	267.3434	1295.6255	.1720	.9090
B44	266.8077	1305.8582	.0482	.9098
B45	267.5549	1286.0548	.3098	.9081
B46	268.1346	1269.4667	.4306	.9072
B47	268.2143	1268.5986	.4439	.9071
B48	268.0412	1264.5465	.4419	.9070
B49	266.8544	1291.6674	.2049	.9088
B51	266.7418	1289.7568	.2596	.9084

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
B52	266.7747	1293.3375	.2030	.9088
B53	266.7170	1289.2944	.2400	.9086
B54	266.7692	1297.4562	.1494	.9092
B55	266.9231	1294.3191	.1804	.9090
B56	267.2802	1278.5934	.3757	.9077
B57	267.0769	1285.2062	.3074	.9081
B58	267.0110	1284.0935	.3128	.9081
B601	266.8956	1289.9174	.2517	.9085
B602	266.8407	1290.9112	.2498	.9085
B603	267.4670	1274.8997	.4413	.9073
B604	267.3956	1291.8596	.2356	.9086
B605	267.3297	1285.9461	.2891	.9082
B606	266.9643	1296.4312	.1621	.9091
B607	267.5055	1284.4710	.3274	.9080
B608	267.7747	1276.9243	.3801	.9076
B609	267.7170	1277.3384	.3675	.9077
B610	267.2857	1289.2735	.2403	.9086
B71	266.8132	1287.2763	.2638	.9084
B72	267.1181	1282.8042	.3063	.9081
B73	267.2335	1281.8820	.3125	.9081
B74	266.8434	1291.0691	.1962	.9089
B75	267.1758	1283.4125	.2803	.9083
B76	267.1291	1276.8455	.3642	.9077
B77	267.6456	1278.5214	.3212	.9080
C11	268.1209	1275.3628	.3690	.9076
C12	268.4505	1271.8020	.3971	.9074
C13	268.4121	1270.9372	.4123	.9073
C14	268.1071	1274.1731	.3834	.9075
C15	268.6621	1273.8772	.3982	.9074
C21	268.4808	1282.2613	.3327	.9079
C22	268.5247	1276.6358	.3929	.9075
C23	268.5247	1274.6468	.4115	.9074
C24	268.5220	1273.4403	.4228	.9073
C31	268.5027	1269.8319	.4322	.9072
C32	268.5192	1270.3164	.4105	.9073
C33	268.3901	1272.8832	.4001	.9074
C41	268.0714	1272.6891	.4205	.9073
C42	267.9341	1271.1086	.4477	.9071
C43	268.2582	1263.3987	.5076	.9066
C44	268.4148	1265.8192	.4806	.9068
C45	268.2775	1265.1542	.4496	.9070

—

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
C51	268.2582	1259.7568	.5244	.9064
C52	268.4533	1263.2788	.5006	.9067
C53	268.3929	1270.6304	.4372	.9072
C54	268.4505	1266.6394	.4742	.9069
C55	268.5275	1269.6384	.4420	.9071
C56	268.6923	1273.4918	.4074	.9074

Reliability Coefficients

N of Cases = 364.0

N of Items = 88

Alpha = .9091

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

แบบสอบถามงานวิจัย
เรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
ในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม

คำชี้แจง

1. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ถือเป็นความลับ และใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวม ผู้ตอบไม่ต้องเขียนชื่อ นามสกุลและที่อยู่ ขอให้ท่านโปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง เพราะคำตอบต่อละข้อมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

2. แบบสอบถามชุดนี้มี 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับจิตวิทยา จำนวน 58 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 23 ข้อ

หากท่านมีข้อสงสัยเกี่ยวกับแบบสอบถามนี้ ท่านสามารถสอบถามได้จากผู้ที่มอบแบบสอบถามนี้แก่ท่าน เมื่อท่านตอบแบบสอบถามนี้สมบูรณ์ทุกข้อแล้ว โปรดส่งคืนกับผู้ที่มีมอบแบบสอบถามนี้กับท่าน

ขอขอบคุณที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามนี้

นางสมอร่า ไชยสวัสดิ์
 นักศึกษาปริญญาโท สาขา พัฒนศึกษา
 ภาควิชา พื้นฐานทางการศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ☐ ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศ

☐ เพศชาย ☐ เพศหญิง

2. ระดับชั้น

☐ ปวช. 1 ☐ ปวช. 2 ☐ ปวช. 3

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

☐ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 ☐ 2.01 – 3.00 ☐ 3.01 – 4.00

4. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับประจำวัน

☐ ต่ำกว่า 50 บาท ☐ 51 – 100 บาท
☐ 101 – 150 บาท ☐ มากกว่า 150 ขึ้นไป ระบุ

5. สภาพครอบครัว

☐ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ☐ บิดามารดาแยกกัน / หย่าร้างกัน
☐ บิดาเสียชีวิต ☐ มารดาเสียชีวิต
☐ บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่

6. การพักอาศัย

☐ บิดามารดา ☐ บิดาหรือมารดาเพียงผู้เดียว
☐ ญาติ พี่น้อง ☐ ผู้อื่นที่ไม่ใช่บิดา มารดา
☐ อื่นๆ ระบุ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับจิตวิทยา

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาข้อความแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุด
 เห็นด้วยค่อนข้างมาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านค่อนข้างมาก
 เห็นด้วยปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านเพียงครึ่งหนึ่ง
 เห็นด้วยเล็กน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านเพียงเล็กน้อย
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านเลย

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยเล็กน้อย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
การควบคุมตนเอง					
1. สามารถปฏิเสธการไปเที่ยวกับเพื่อนที่ชอบดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์					
2. หลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เมื่อไปงานสังสรรค์กับเพื่อน					
3. หลีกเลี่ยงการทดลองดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ แม้ว่าจะได้รับการชักชวนจากเพื่อน					
4. การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ไม่เหมาะสมกับนักเรียน					
5. เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจหรือกังวลใจ ข้าพเจ้ามักดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์					
6. ดื่มน้ำผลไม้ แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์					
7. มักทำกิจกรรมอื่น แทนการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ในวันหยุด					
8. หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือ / วารสาร / การ์ตูน ประเภทปลุกเร้าความรู้สึกทางเพศ					
9. หลีกเลี่ยงการดูสื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่มีการแสดงบทรักระหว่างชาย หญิง					
10. ข้าพเจ้าเลือกอ่านคอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศจากหนังสือ/วารสาร ต่างๆ เพื่อเป็นความรู้เรื่องเพศศึกษา					
11. ไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง					
12. ข้าพเจ้าไม่จับมือถือแขน โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศ					
13. การจับมือถือแขนและการ โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศเป็นเรื่องปกติ					
14. ข้าพเจ้าเลือกไปเที่ยวกับเพื่อนและคนรักเป็นประจำ					
15. การมีแฟนหรือคู่รัก ในขณะที่เป็นนักศึกษาเป็นเรื่องปกติ					
16. การไปเที่ยวสถานเริงรมย์เป็นเรื่องปกติ					
การรับรู้					
17. ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ ตื่นเต้น เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาพูดคุย					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยเล็กน้อย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
18. เมื่อมีเพื่อนต่างเพศเข้ามาคุยข้าพเจ้าพิจารณา รูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทาง					
19. ข้าพเจ้ารู้จักเพื่อนต่างเพศจากคำแนะนำจากเพื่อน					
20. ข้าพเจ้ารู้สึกดีเมื่อเพื่อนต่างเพศปฏิบัติต่อข้าพเจ้าด้วยความสุภาพอ่อนโยน					
21. ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนต่างเพศจากนิสัยมากกว่าหน้าตา					
22. ข้าพเจ้าชื่นชมเพื่อนต่างเพศที่สามารถรับฟังและพูดคุยกับข้าพเจ้าได้ในยามที่มีเรื่องกังวลใจ					
ทักษะชีวิต					
23. ข้าพเจ้าศึกษานิสัยของเพื่อนต่างเพศก่อนที่จะคบเป็นความรักหรือแฟน					
24. ข้าพเจ้าได้พูดที่ทำให้เพื่อนต่างเพศมองดูสะดุดตา					
25. การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์					
26. การถูกเนื้อต้องตัวทำให้เกิดความต้องการมีเพศสัมพันธ์					
27. การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ศึกษาอยู่เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม					
28. การเที่ยวกลางคืนเสี่ยงต่อการถูกชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์					
29. การอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์					
30. ข้าพเจ้าสามารถยับยั้งชั่งใจตัวเองไม่เข้าไปเที่ยวกลางคืน					
31. ข้าพเจ้าสามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักได้					
การคบเพื่อน					
32. การมีเพื่อนต่างเพศจำนวนมากเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ					
33. การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศมีความสุขกว่าไปกับเพื่อนเพศเดียวกัน					
34. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจ หากเพื่อนต่างเพศมาจับมือถือแขน					
35. การนัดพบเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนเป็นเรื่องไม่เหมาะสม					
36. ชายหญิงที่สนิทกันสามารถถูกเนื้อต้องตัวกันได้					
37. การรักนวลสงวนตัวเป็นเรื่องล้าสมัย					
38. การโอบกอด การจูบเป็นการแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน					
39. การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องเสียหาย					
40. ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกคบเพื่อน					
แรงบันดาลใจทางสังคม					
41. เมื่อข้าพเจ้ามีเรื่องไม่สบายใจ จะมีคนให้กำลังใจข้าพเจ้า					
42. ข้าพเจ้ามีเพื่อนที่สามารถเป็นที่ปรึกษาและไว้วางใจได้					
43. พ่อแม่ ผู้ปกครอง คอยให้กำลังใจเมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยเล็กน้อย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
44. ข้าพเจ้าได้รับค่าใช้จ่ายในแต่ละวันที่เพียงพอต่อความต้องการ					
45. ข้าพเจ้าไปท่องเที่ยวกับผู้ปกครอง					
46. ข้าพเจ้าชอบแต่งกายตามแฟชั่น					
47. ข้าพเจ้าได้รับข่าวสาร นิตยสาร ที่ทันสมัย					
48. ผู้ปกครองชี้แนะข้าพเจ้าเกี่ยวกับการเลือกรับข่าวสาร					
การใช้เวลา					
49. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ / วีดีโอ / วีซีดี / ภาพยนตร์					
50. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ฟังวิทยุ / เทป / ซีดี / mp 3					
51. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่ในการสังสรรค์กับเพื่อน					
52. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อ่านหนังสือ					
53. ข้าพเจ้าเล่นกีฬา / ออกกำลังกายเมื่อมีเวลาว่าง					
54. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว					
55. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน					
56. เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับคนรัก / แฟน					
57. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า					
58. ข้าพเจ้าไปเที่ยวพักผ่อนตามธรรมชาติเมื่อมีเวลาว่าง					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาข้อความแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ปฏิบัติประจำ	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติมากกว่าหรือเท่ากับ 7 ครั้ง / เดือน
ปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 5 - 6 ครั้ง / เดือน
ปฏิบัติบางครั้ง	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 3 - 4 ครั้ง / เดือน
ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติเท่ากับ 1 - 2 ครั้ง / เดือน
ไม่เคยปฏิบัติ	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ได้ปฏิบัติ

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	ปฏิบัติเป็น ประจำ	ปฏิบัติเป็น ส่วนใหญ่	ปฏิบัติเป็น บางครั้ง	ปฏิบัติเป็น ส่วนน้อย	ไม่เคย ปฏิบัติ
การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารกระตุ้น					
1. ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์					
2. หลังเลิกเรียนข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์กับเพื่อน					
3. การดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ					
4. ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อมีงานสังสรรค์กับเพื่อน					
5. ข้าพเจ้าใช้สารกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศ					
การใช้สื่อที่ก่อให้เกิดการยั่วยุ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					
6. เมื่อข้าพเจ้าดูละคร/วิดีโอ/วีซีดี ประเภทอาร์หรือเอ็กซ์ ที่มีการแสดง บทระหว่างชายหญิง ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ					
7. ข้าพเจ้าอ่านนิตยสาร /วารสาร/ คอลัมน์ ที่มีบทความเกี่ยวกับ เพศสัมพันธ์ ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ					
8. เมื่อข้าพเจ้าดูละคร/วิดีโอ/วีซีดี ที่มีการแสดงบทระหว่างชายหญิง ข้าพเจ้าจะเกิดอารมณ์ทางเพศ					
9. เมื่อข้าพเจ้าอ่านหนังสือประเภทยั่วยุกามอารมณ์เช่น หนังสือการ์ตูน หนังสือป्लุกใจ ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ					
การแต่งกายล่อแหลม					
10. ข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อผ้าที่บาง เพื่อโชว์เพื่อนต่างเพศ					
11. ข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อเปิดไหล่หรือเผยให้เห็นส่วนหน้าอกเมื่อออกนอก บ้าน					
12. ข้าพเจ้าใส่กางเกงรัดรูป / กระโปรงสั้น เมื่อออกนอกบ้าน					
การสัมผัสร่างกายของเพศตรงข้าม					
13. ข้าพเจ้าเคยได้รับการโอบกอดจากเพื่อนต่างเพศ					
14. ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศนั่งใกล้ชิดกันเสมอ					
15. ข้าพเจ้าหอมแก้ม จูบกับเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความรัก					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	ปฏิบัติเป็นประจำ	ปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่	ปฏิบัติเป็นบางครั้ง	ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย	ไม่เคยปฏิบัติ
16. เมื่อข้าพเจ้าสัมผัสร่างกายเพื่อนต่างเพศจะมีอารมณ์ทางเพศ					
17. ข้าพเจ้าและคนรักเคยมีเพศสัมพันธ์กัน					
การเที่ยวกลางคืน					
18. ข้าพเจ้าไปชอบเที่ยวในเวลากลางคืน					
19. ข้าพเจ้านัดพบเพื่อนต่างเพศในเวลากลางคืน					
20. ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศนัดพบกัน ตามร้านอาหาร					
21. ข้าพเจ้านัดเพื่อนต่างเพศเพื่อไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า ตลาดนัด เวลากลางคืน					
22. ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศไปเที่ยวเรก ผับ คอฟฟี่ชอป และร้านคาราโอเกะในเวลากลางคืน					
23. ข้าพเจ้าและเพื่อนต่างเพศชอบไปสวนสาธารณะในเวลากลางคืน					

คำแนะนำเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์หน่วยงานต่าง ๆ

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 4340

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

29 ตุลาคม 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคนครปฐม

ด้วย นางสาวสมอร่า ไชยสวัสดิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง " พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยของท่าน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดแจ้งนักเรียนทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ คณิต เขียววิชัย)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.0-3421-8788 , 0-3424-3435

ที่ ศธ 0520.107(นฐ)/ 4340

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอดความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม

ด้วย นางสาวสมอร่า ไชยสวัสดิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง " พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยของท่าน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอดความอนุเคราะห์จากท่านโปรดแจ้งนักเรียนทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ คณิต เขียววิชัย)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.0-3421-8788 , 0-3424-3435

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสุรดา ไชยสวัสดิ์
ที่อยู่ 87 / 4 ม. 3 ต. บ้านหลวง อ. คอนตูม จ. นครปฐม 73150
ที่ทำงาน แผนกคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2542	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต เทคนิคกรุงเทพ
พ.ศ. 2544	หลักสูตรศาสตรศึกษาอาหารและโภชนาการ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
พ.ศ. 2547	ศึกษาดัชนีระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2546 - 2548	ตำแหน่ง ครูปฏิบัติการสอน สาขางานอาหารและโภชนาการ แผนกคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม
พ.ศ. 2548 – 2549	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย สาขางานอาหารและโภชนาการ แผนกคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม
พ.ศ. 2549 - ปัจจุบัน	ตำแหน่ง ครู ค.ศ. 1 สาขางานอาหารและโภชนาการ แผนกคหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทศบาลนครปฐม